

RONALD

G

P

H

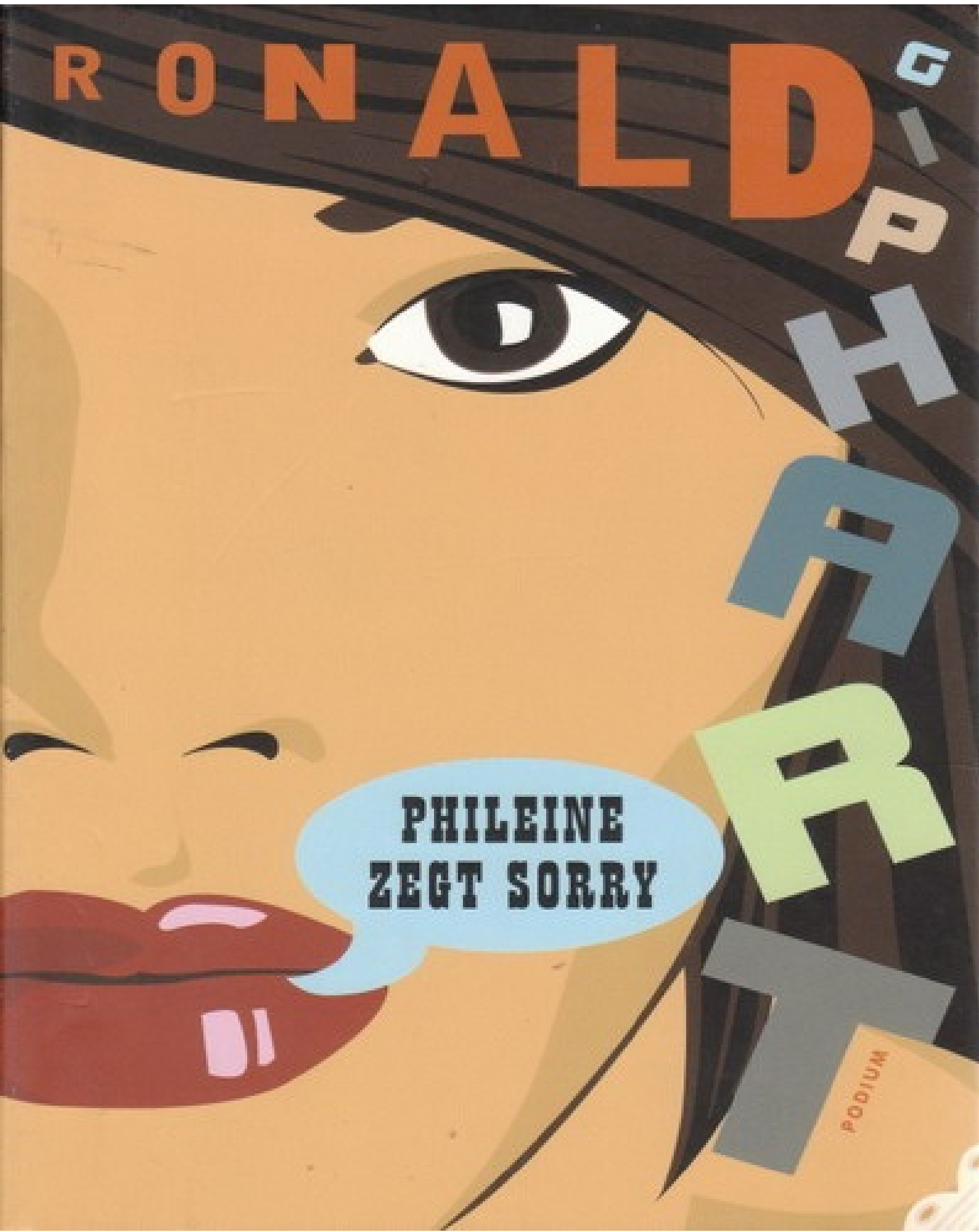
A

R

T

FOOTUM

PHILEINE
ZEGT SORRY

Ronald Giphart

PHILEINE
ZEGT
SORRY

Roman

Uitgeverij Podium
Amsterdam

Eerste druk oktober 1996
Veertiende druk februari 2003

Copyright © Ronald Giphart 1996

ISBN 90 5759 006 9

Verspreiding voor België:
Uitgeverij Van Halewyck, Leuven

www.giphart.nl

www.uitgeverijpodium.nl

Dit elektronisch boek is gemaakt voor uitsluitend persoonlijk gebruik.

Het is niet bestemd voor commerciële doeleinden!

Dus als u voor dit boek heeft betaald bent u opgelicht!

Tegen G.

Geluk is een geladen revolver

PROLOOG

Eindelijk ben ik aangekomen bij de dag dat ik ontzettend blij was met mijzelf en alle dingen die ik deed. Het was een warme vooravond, ongeveer een jaar geleden, de zon scheen rood, ik lag met een redelijk leuke walmknof van een jongeman op een oude paarse deken in het park bij mijn huis. We hadden een te goed gevulde picknickmand bij ons, een frisbee, tijdschriften, een paar kilo boeken en een kleine cassetterecorder. Ver weg begon het te schemeren, wind ritselde voor het eerst die dag de bladeren in het park, de jongen zag er weergaloos aandoenlijk uit in zijn imitatie-jaren-zestigzwembroek en ik was tevreden met mezelf en met ons. Dit is voor mij moeilijk toe te geven. De jongen deed een test uit de *Viva* om erachter te komen wat voor soort vrouw ik was en hoe onze relatie in elkaar stak. Ik bleek 'een voltreffer'.

Nu ja, ik gaf het schoorvoetend toe: ik ben inderdaad een voltreffer. 'Met jou heb je nooit een saai moment,' las hij over mij voor, terwijl wij net uren achter elkaar in lome tevredenheid niets hadden gedaan. Nee, het zat uitstekend tussen ons, volgens de *Viva*. Max zuchtte en legde zijn tijdschrift weg.

'Phileine, ik moet je wat vertellen.'

Ik hou er niet van als mensen zeggen 'Phileine, ik moet je wat vertellen'. Daar gaan we weer, denk ik dan. Er is nooit eens iets wat blijft zoals het was. Alles is uiteindelijk gedoemd te verrotten, dat blijkt iedere keer. Geluk is een geladen revolver die tegen je slaap gehouden wordt en die ieder moment kan afgaan. Max moest me vertellen dat hij wegging, dat hij anderhalf jaar in Amerika ging studeren, misschien nog langer. Het ging om een Shakespeare-project waaraan slechts een paar buitenlandse studenten mochten meedoen, een 'eens in z'n leven'-gelegenheid die hij zich niet kon laten ontgaan. Toen Max was uitgesproken weergalmde zijn voltreffer over het veld.

'Anderhalf jaar is lang,' zei ik geraakt, terwijl honderden kleinzielige en pathetische gedachten in snel tempo door mijn hoofd schoten. Hoe moest dat nu met ons? Zou onze relatie zo'n lange tijd wel overleven? Als hij van mij

houdt, waarom gaat hij dan bij me weg? Zou ik ook in Amerika kunnen studeren? Wat is de koers van de dollar? Zou zonder Max mijn leven wel mijn leven zijn? Waarom had hij er niet eerder met mij over gepraat?

Max zei min of meer opbeurend: ‘Je moet niet denken dat het iets met jou te maken heeft dat ik in Amerika ga studeren.’

‘Nee, dat is het hem nu juist, reptielgezicht.’

‘Je had me er toch niet van kunnen weerhouden en ik wilde je niet onnodig ongerust maken.’

‘Heb je wel aan mij gedacht?’ vroeg ik, in een poging zo min mogelijk verongelijkt te klinken (wat me altijd slecht afgaat, want verongelijkheid is mijn levenshouding).

‘Ik heb de laatste tijd *alleen maar* aan jou gedacht,’ zei Max langzaam en toen hij dit had gezegd, legde hij zijn hand op mijn schouder en moesten we samen toch een beetje jammeren. Hij pakte me beet en nam me in zijn armen. Ongegeneerd liet ik hierop mijn tranen lopen. Voor een film zou het best een mooi beeld geweest zijn, een beetje grofkorrelig Frans gevalletje bedoel ik: zo’n leeg park in de avondschemering, met zo’n hartstochtelijk brullend meisje en een troostende jongen. Toen ik na een tijdje opkeek, zag ik dat ook Max’ ogen vochtig waren. Ja hoor, dat had ik natuurlijk weer, een snotterende jongen tegen mijn schouder. Dat gejack van die kerels tegenwoordig.

Enkele maanden later maakten we er bij de Schipholse douane geen opera van. Hoewel we in de weken voor Max’ vertrek moeizaam onderhandelend hadden besloten dat er een status van ‘gebonden vrijheid’ zou gelden (een mooie term, zeg ik er maar gewoon zelf bij), hebben we elkaar daar op dat allerlaatste moment natuurlijk toch-toch trouw beloofd en hebben we natuurlijk tochtouch gezegd dat we *eerlijk* zouden zijn tegen elkaar. Mijns inziens is het prodigieuze waanzin als mensen elkaar trouw én eerlijkheid beloven, immers: als je je belofte van trouw nakomt, waarom is het dan nog nodig om eerlijk te zijn, en als je niet eerlijk hoeft te zijn, waarom zou je je dan aan je belofte van trouw houden? Maar goed, ik ben geloof ik de enige die zich hierover verwondert.

Max en ik lieten elkaar als volgt los: hij hield mijn schouder vast, mijn hand gleed langs zijn arm naar zijn pols en over de palm van zijn hand, daarna streelde ik in slow motion zijn vingers tot onze vingertoppen elkaar raakten. Daar stonden wij dan: twee gelukkige mensen, met gestrekte armen tegen elkaars vingertoppen drukkend, elkaar ondertussen gdvrdmm kwijtrakend.

Gisteravond was het me allemaal te veel. Ik word al weken gekweld door een

overheersend ‘spaghettigevoel’, een gemoedstoestand die stamt uit de tijd dat ik een jaar of dertien was en ik op televisie een film zag waarin een donkerharige vrouw nogal somber naar een bolvormige schaal spaghetti zat te kijken. Zuchtend staarde ze langdurig naar het blanke deeg en de rode tomatensaus. Toen bewoog ze voorzichtig naar de schaal, stak ze haar handen in de spaghetti, bracht ze de pasta naar haar gezicht en smeerde ze zich langzaam helemaal onder. Ik vond dit toen al pure nonsens natuurlijk, maar toch had ik het gevoel dat ik de daad van de vrouw *begreep*. Vanaf die dag heb ik op gezette tijden mijn eigen spaghettigevoel, dat ik somber zit te zijn achter een bord voedsel, me pathetisch afvragend: ‘Ik ben de allerverdrietigste mens op aarde, waarom smeer ik me niet met dit voedsel in?’

Ik heb met niemand over mijn spaghettigevoel van de afgelopen weken gepraat. Ik verkeer weer eens in een periode waarin ik me dingen afvraag als waarom mijn vriendinnen eigenlijk mijn vriendinnen zijn en waarom ik niet gewoon meisjesmoedig kan besluiten ‘dat het nou maar eens allemaal van hun kant moet komen’. Rotte tijden. Wachtend op reacties, me verbijtd bij de telefoon of in mijn kamer vervloek ik Lala, Fleur, vooral Kim en al mijn andere vriendinnen om iedere minuut dat ze het vertikken contact met *mij* op te nemen. Altijd blijkt dat als jij niet belt of langskomt of moeite doet om een afspraak te maken, zij dat ook niet doen. Ik geef overdadig veel liefde, dat is mijn probleem, denk ik.

Welnu, gisteravond lag ik op mijn kamer ongewild te luisteren naar het seksgehuupel in de kamer boven mij. Sommige mensen in mijn appartementenconcentratie-kamp zijn ware geluidsexhibitionisten: voor hen is seks pas geslaagd als ze het hele huis en het liefst ook de omringende huizen en iedereen in de hele wereld hebben wakker geneukt. Ik werd niet terneergeslagen van het uitbundige gebrul, gebonk, gekraak en gegil, maar wel erg droevig en verdrietig en treurig en kwaad van woede. Eerlijk gezegd hou ik er niet van als andere mensen met elkaar naar bed gaan. Ik ben zo iemand die plezier in het leven eigenlijk alleen voor zichzelf vindt mogen. Stel je toch niet zo aan, denk ik altijd als ik mijn burens hoor bonken, doe toch eindelijk eens volwassen.

Proberend niet te luisteren zette ik in een droevige bui mijn leven op een rijtje: mijn vriendinnen zijn mijn vriendinnen niet meer, niet écht althans; ik werk me de laatste tijd de pleuris terwijl ik normaliter lui en indolent ben; oprecht plezier over de wereld die de wereld heet, kan ik al maanden niet meer opbrengen, en het enige vrolijke toontje van mijn levensorgeltje ligt ver weg in Amerika te feesten, te zuipen en vreemde vrouwen te bevredigen. Er moest wat gebeuren! Dit kon ik niet langer over me heen laten gaan!

Hoewel Max en ik hadden afgesproken dat ik pas aankomende zomer zou

overkomen, stond ik vanmorgen rustig op en boekte ik vrij *casual* een ticket naar New York voor een trip van een week. Omdat mijn toestel vanmiddag al vertrok, moest ik Max onmiddellijk uit zijn bed bellen om hem het goede nieuws te vertellen. Hij reageerde gelukkig uitgelaten (en had hij dat niet gedaan, dan was ik ook naar New York gegaan om hem met evenveel liefde dood te schieten). Het enige was dat Max me vanmiddag niet van het vliegtuig kan komen halen omdat hij zogenaamd een heel erg belangrijke repetitie heeft. Toneel is alles voor die jongen. We namen afscheid over de telefoon door om het hardst ‘tot straks!’ te roepen.

Inmiddels vlieg ik nu al zo’n anderhalf uur boven New York. De gezagvoerder van deze Boeing van Royal Jordanian Airlines heeft zojuist iets mogelijkwijs Engelstaligachtigklinkends omgeroepen waaruit ik min of meer opmaakte dat we moeten wachten tot we toestemming krijgen om te landen.

Net op het toilet (dat overigens leek op de cabine van een Arabisch ruimteschip) bedacht ik iets vreselijks. Ik lette even niet op en stelde me voor dat ik een astronaut was, en dat we reisden van de aarde naar het einde van het bolvormig universum, en dat ik via een sluis mijn spaceshuttle heel even zou verlaten om een marmeren liefdeshart met een forse zet het zwaartekrachtloze heelal in te sturen. In dat hart zou ‘Max ♥ Phileine’ gebeiteld staan en door de luchtledigheid van de ruimte zou het eeuwigdurend voortbewegen. Ik bedoel: als, zeg over tweeëntachtig miljard jaar, op aarde alle mensen genadeloos zijn vergaan, weggerot en op vervelende wijze overleden, zullen Max en ik nog steeds het heelal doorkruisen.

Nieuwe ontmaagdingen

Zo zit ik in elkaar: als ik ergens weg wil, voel ik me er pas thuis. Het Arabische vliegtuig en ik beginnen zo langzamerhand aan elkaar te wennen. We landen nog almaar niet, de fatwa op beenruimte is ook nog niet opgeheven en alle Arabische schuinsmarcheerders blijven naar mijn borsten kijken. Ik zit naast een echtpaar genaamd Fabian & Lena. Fabian is van het type dat vroeger nog wel een shawl droeg maar tegenwoordig zijn onderkin om zijn nek kan binden, en Lena heeft zo’n permanente ‘sla mij’-uitdrukking. Terwijl we op het scherm voor de derde keer naar een met Arabische striptekeningen ondertitelde Amerikaanse kerstfilm kijken (half mei), vertelt

Fabian me onophoudelijk dat hij & Lena zo wildenthousiast zijn over Amsterdam. Na een aantal maal moet ik wel iets terugzeggen. 'Amsterdam is een beklagenswaardige kinderachtige vervuilde schijnophoud-stad,' wil ik antwoorden, maar in plaats daarvan zeg ik: 'Het is inderdaad zo dat Amsterdam alles te bieden heeft wat Amerikaanse intellectuelen in hun eigen land moeten ontberen: seks, joints en slechte service.' Het vliegtuig komt in een luchtzak door het gebulder dat Fabians onderkin in beweging zet. Ook Lena lacht om mijn opmerking (*sla mij! sla mij!*).

Mijn probleem is dat ik niet alleen absoluut meningloos door het leven ga, maar dat ik daarbij bovendien onmiddellijk de mening aanneem die ik om mij heen hoor. Omdat ik sinds 12 oktober 1984 (toen ik in een dolle bui Luik een lelijke stad noemde) geen enkele oorspronkelijke mening meer over wat dan ook heb gehad, heb ik de tactiek ontwikkeld mij smaken, denkbeelden en voorkeuren van anderen eigen te maken. Kortom: ik ben sociaal correct, daar schaam ik me dus niet voor. Ik heb het niet op onaangepasten en gespreksmelaatsen. Geef me een onderwerp en ik praat erover mee! Mijn vader zegt dat ik in de p.r. zou moeten (maar ik denk dan: laat hij me eindelijk eens een baan aanbieden in plaats van aan mijn kop te zeuren).

Als Lena hoort dat ik in de buurt van Greenwich Village moet zijn en de lange gevarentocht van JFK naar Manhattan in mijn eentje denk te ondernemen, zegt ze verrukt tegen Fabian dat zij mij best even kunnen meenemen.

Fabian & Lena blijken ook te wonen in Greenwich (door inboorlingen blijkbaar uitgesproken als *grienitsj*).

Famous first impressions: na de landing is het eerste wat me opvalt dat de vuilnisbakken op het vliegveld verdacht veel lijken op die van Schiphol. Ik ben behoorlijk naïef in die dingen: wat ik had verwacht weet ik niet, maar wel dat alles anders zou zijn. Nergens een godvergeten skyline te bekennen. Fabian & Lena nemen me mee naar een parkeerplaats, waar Fabian heel interessant heel driftig gaat bellen. Binnen een minuut komt er een enorme limousine voor gescheurd; ik geef toe dat ik dit niet had vermoed. Een chauffeur laadt mijn spullen in en uiterlijk onaangedaan zak ik diep weg in het zachte leer van de achterbank. Onderweg naar Manhattan wijst Fabian me af en toe op een bezienswaardigheid of zegt hij iets over de stad. Bij een heuvelachtige begraafplaats langs een van de snelwegen in het gigantische stadsdeel Queens zegt hij (om me te imponeren): 'Het silhouet van al die grafstenen is als de skyline van Manhattan.'

Het is in de namiddag, de wolken hangen laag en het is vrij donker. De limousine rijdt plakkerig over het asfalt van een snelweg. Ik zit een andere

kant op te kijken als Lena tegen mijn schouder tikt en me op de horizon wijst. Manhattan doemt op. Een apocalyptische strofe in het epische gedicht van mijn heldinnenleven: wij rijden in de vroege schemering door een nogal trieste woonwijk, terwijl in de verte de zon door de wolken breekt en de door een rivier van de rest van de wereld gescheiden amorfe hoge-gebouwenmassa in het felle licht zet. Fabian zegt: ‘Een eerste keer Manhattan is als een tweede ontmaagding.’

Eén groot decor van hoge gebouwen, drukke avenues en honderden kinderachtige gele autootjes. Ik heb het gevoel dat ik hier al eerder ben geweest. New York ligt geloof ik aan de Costa del Sol van de wereld, zo bekend is deze plek. Eerlijk gezegd heb ik nogal een behoorlijke hekel aan New York. Zouden er gdvrdmm films, televisieseries of romans zijn die zich ergens anders afspelen? Bij mijn weten ken ik ook niemand die er nooit is geweest en die er niet over kan meepraten, zelfs mijn ouders niet – en dat wil wat zeggen. Mijn vader heeft er nota bene nog een tijdje gewoond, ergens in de vroege middeleeuwen, voordat hij mijn moeder leerde kennen en het in Nederland pas echt gezellig werd. Ik vind het ontzettend moeilijk me voor te stellen dat mijn vader hier in New York heeft rondgehuppeld, in zijn eentje bedoel ik, zo zonder zijn op-en-neer-klapbare zonnebril (want die bestonden toen nog niet). Hij moest hier een jaar co-schappen lopen of zoiets en woonde net als Max in Greenwich Village (dat destijds nog zo ongeveer een derde-wereldland was, naar mijn vaders zeggen, maar dat uiteraard door mijn vader zelve ontdekt en ontgonnen is). Meer dan dat de gebouwen veel verdiepingen hadden en er veel taxi’s reden, heeft hij nooit over New York verteld. Misschien houdt hij alle sappige details voor zich omdat mijn moeder het niet leuk vindt ze te horen. Ik denk wel eens: mijn vader moet in dat jaar toch ook op z’n tijd zijn kriebels hebben gehad, ik bedoel ordinair met een stijve hebben gelopen, hij moet op feestjes of in cafés toch ook hebben rondgekeken of er nog wat te *bangen* viel? Is dat zo, Pappa, vertel daar eens over.

Daar word ik overigens soms behoorlijk droevig van, als ik naar al die oude mensen kijk. Laten we even aannemen dat neuken niet iets is wat in de jaren negentig is uitgevonden. En laten we veronderstellen dat de mensen het vroeger ook deden omdat ze het lekker vonden en dat ze zelfs zo nu en dan experimenteerden. Waarom zou dat soort dingen veranderen? Als ik kijk naar groepen bejaarden (bijvoorbeeld wanneer de bescheten jaarclub van mijn moeder bij elkaar komt) dan denk ik: er moeten bij dit clubje toch ook vrouwen zijn die wel eens een pik in hun mond hebben gehad, die precies wisten wat ze moesten doen om een lul stijf te houden, die vastgebonden zijn geweest, maskers hebben gedragen of de zweep hebben gehanteerd, die zich

door meerdere mannen tegelijk hebben laten nemen, die hun buik zo ferm hebben ingesnoerd dat ze het geslachtsdeel van hun minnaar met kloten en al bij zich naar binnen konden zuigen (een liefhebberij uit de vorige eeuw)? Er moeten statistisch gezien in bejaardentehuizen vrouwen zijn die aan wilde seks hebben gedaan en meer dan honderd mannen hebben gehad. Dat is toch verschrikkelijk? Ik bedoel niet dat die vrouwen het zoveel deden of dat ze soms zo opgewonden waren dat ze zich van tien kanten wilden laten onderspuiten (wat kan mij dat schelen), maar dat dat nu zo onmiskenbaar voorbij is. Ik denk aan de oma's die wel eens de pik van een bouvier of de glanzend roze paling van een pony in zich hebben gehad, of is dat echt alleen iets van deze tijd? Sorry hoor, maar ik probeer te zeggen: stel dat een vrouw via een seks-afspreeklijn een anonieme, woordloze ontmoeting met een vreemde man heeft gehad, en dat zij bij terugkomst hoort dat haar dochtertje is aangereden en in het ziekenhuis ligt, en dat ze vervolgens op de kinderintensive-care bij het bed van haar dochtertje staat te smeken dat alles goed komt, terwijl ondertussen het zaad van die onbekende man nog tussen haar benen plakt: wat is dan nog de betekenis van seks? Het lijkt me zo schrijnend om aan het sterfbed van bijvoorbeeld je oma te staan en dat je vraagt of ze vroeger wel eens zo geil was dat ze van haar minnaar verlangde dat hij in haar mond urineerde, en dat je oma dan ja zegt en dat ze dan doodgaat. Dat lijkt me heel erg.

Na een kwartier met de limo zijn we eindelijk in de buurt van Grienitsj. Fabian laat de chauffeur me afzetten bij Max' flatgebouw, ²²⁵ Sullivan Street, tussen West Houston Street en West 3rd Street aan de rand van de wijk SoHo, zoals Max me vanochtend telefonisch vijftig keer heeft uitgelegd (ik vind het sympathiek van Max dat hij me dat soort dingen uit mijn hoofd probeert te laten leren, op mijn kosten).

Dit weggetje ziet er inderdaad behoorlijk Newyorkerig uit, moet ik toegeven. Voor ik uitstap geef ik Lena een hand (liever had ik mijn vuist in haar gezicht geplant) en zwaai ik naar Fabian. Hij stapt echter ook uit, geeft me zijn kaartje (Fabian blijkt *prosecutor*) en begint me omstandig uit te leggen waar hij woont en hoe ik daar kan komen (en nog net niet hoe ik hem moet afzuigen terwijl hij zijn vingertoppen tegen mijn achterhoofd petst). Hij nodigt me om precies te zijn vijf keer uit met hem en Lena het echte New York te gaan bekijken, waar dat dan ook mag liggen. Hij zegt dat ik hem van tevoren moet bellen en dat we dan koffie zullen drinken. Ik knik, ik zwaai, ik lach, ik zwaai nog eens, en Fabian roept me vanuit zijn limousine toe: 'I've got stroepwahfels, *Philaine*, real *stroepwahfels*.'

It started with a blow job

Seks tot het gaat bloeden. Hamerliefde. Dit heb ik in gedachten als ik in de straat bij Max sta te besluiten waar ik ga aanbellen. Een Totale Oorlog Om De Cytoplastische Genen wil ik. Fatale seks. Daar heb ik me nu al vierentwintig uur op ingesteld. Ik wil... het moet net zo, ja wat eigenlijk, net zo overweldigend zijn als bij onze feitelijke ontmaagding, anderhalf jaar geleden. Dat was na afloop van een 'Bloody Mary'-feest, dat drie vrouwen uitsluitend gaven omdat ze Marie, Maria en Marijke heetten (God, wat een decadente kinderachtigheid, in Ouagadougou sterven vierjarige kinderen aan de gevolgen van aids en hier geven ze feesten omdat hun voornamen op elkaar lijken). Max kende Maria geloof ik omdat het zijn zus was, en ik escorteerde Marijkes officiële geheime vriend, met wie ik het in die tijd nog steeds wel eens deed. Er waren op het feest genoeg ingrediënten voor drie Bloody Mary's de man, maar toen bleek de tabasco op. Gelukkig ging iedereen vervolgens wodka puur met tomatensap zitten drinken, waardoor de gezelligheid toch nog naar een bijna niet vol te houden recordhoogte steeg. Helemaal leuk werd het toen ik naar het toilet wilde en er vlak voor ik de deur van de wc dicht had getrokken een jongen bij mij naar binnen werd gegooid. Dit was een grapje van zijn vrienden. Eerst lachte Max wat verontschuldigend, om daarna aan de deur te morrelen. Deze was door z'n vrienden echter stevig verankerd. Gebbetje.

En daar stonden Pappa en Mamma dan, jongens, in een toilet dat zo vies was dat Mamma er niet eens durfde over te geven. Nu ben ik een volgeling van de Britse asceet Pelagius, die beweerde dat de mens op eigen kracht zalig kan worden. Ik ben inderdaad een zalig meisje. Max dacht er net zo over, want ik zag begeerte in zijn wodka-ogen. En ik vond hem ook niet onknop, voor een jongen dan: Max had in die tijd nog iets van een prinsje aan wie eens stevig moest worden uitgelegd hoe zijn koninkrijk in elkaar zat. Buiten ons kleine universum hoorden we Max' vrienden gillen. Ons verblijf in dit penitair zou zo te luisteren nog wel even duren, en dat kwam mij goed uit. Max keek mij aan, maar ondernam niets. Ik ben zo iemand die houdt van wat mijn beste vriendin Lala noemt wilden, het omgekeerde temmen. Wilden is iemand uit het gareel krijgen, een geremd iemand uitbundig maken, het liefst met de zweep. Lala kan dat goed. Ik kan dat beter.

'Zullen we gewoon al het inleidende gepraat overslaan? Ik heb zin in seks op het eerste gezicht,' zei ik, omdat ik ook wel weet dat zo'n uitspraak de natte droom moet zijn van iedere jongen. Mijn ene hand legde ik ter

ondersteuning op Max' broekknopen en met de andere trok ik aan zijn riem. Een penis heeft drie zwellichamen, nog weinig eigenlijk als je ziet hoe snel zo'n dingetje zich plotseling kan opdringen aan zijn omgeving. Max stond tegen de muur geleund, naast de wasbak en de handföhn. Zijn lul stak uit zijn broek, een beetje zoals Robert Mapplethorpe het gefotografeerd zou hebben. Max keek naar zijn genen-inplanteergeslachtsorgaandeel, alsof dit niet zijn lul was maar een onuitgenodigd wezen dat zich met het gesprek kwam bemoeien. Ik boog door mijn knieën om de vreemdeling in mijn mond te nemen ('even door de zure banaan bijten' noemt Lala dat altijd). Normaal doe ik dat niet een eerste keer, maar soms mag een meisje best een beetje bluffen. Mijn actie moet Max erg veel voldoening hebben gegeven. Wat minder prettig in de almaar voortdurende slapstick van ons leven was dat Max' vrienden de deur weer opengooiden. Hilariteit te over, ook al omdat een van hen gewapend stond met een polaroid plus vette flitser. De foto die toen werd genomen heb ik later die avond opgehangen boven Max' schommelbed, en nog later heb ik de afbeelding: 'Phileine met stijve penis' genoemd, wat ik nog weer later besloot te gebruiken als titel van mijn grotendeels nog te leven autobiografie, maar daar heeft niemand iets mee te maken.

Laat ik me concentreren op het aanbellen bij Max. Dat valt me een beetje tegen: Max' flatgebouw heeft veertien bellen en twee achter elkaar gelegen toegangsdeuren. Het probleem is dat de veertien bellen alle gemonteerd zijn naast de achterste deur. De voorste deur heeft vreemd genoeg geen enkele bel. Had Max me gdvrdmm uitgelegd hoe ik zijn bel kon vinden, in plaats van aan mijn kop te zeuren over dat mogelijk onvindbare adresje van hem. Moet ik nu werkelijk gaan schreeuwen? Ik besluit de ruit van de voordeur in te trappen.

Helaas: voor ik dit kan doen gaat de achterste deur open en een vrouwelijk type brilmontuur ¹⁹⁷⁷ komt me wild knikkend tegemoet.

'Hai! So you must be *Philaine!*' roept het mollige propje dat achter de bril schuilgaat uitgelaten als ze aan zeker vijf sloten heeft gemorreld. Ik, Miss Ultimate Happiness, schal al even opgewonden terug: 'Hai Max! So this is what you look like after your sex change!'

Het meisje kan niet om mijn grapje lachen, ook niet nadat ik het drie keer heb uitgelegd. Nee, *jij* trekt volle zalen, humorloze zak vla. Teer gerust weg in het overbodige non-leven dat je leidt.

Noem me niet vriendelijk

Soms spreekt een wildvreemde in een stadsbus me aan of buigt een vriendelijke steward in een vliegtuig zich even naar me toe, waarna hij mij vraagt: ‘Phileine, hou jij eigenlijk wel van mensen?’ En dan zeg ik: ‘Wat leuk dat je me die vraag stelt, wandelende braakemmer, ik hou namelijk helemaal niet van mensen. Sterker nog, wat mij betreft mag iedereen nu op dit moment kanker krijgen. Nog beter: aids, want sommige gevallen van kanker zijn helaas te genezen. En dat oplopen van aids moet wel op een hele gore manier gebeuren, niet door wat al te onbesuisde vrijages, maar door brute verkrachtingen, gemene gevechten met junks en pijnlijke bloedtransfusies na een ernstig auto-ongeluk of een mislukte bevalling.’

Meestal is de sfeer na zo’n antwoord verpest, maar val me dan ook niet lastig, vind ik. Een van de allerlaatste taboes: mensen zijn altijd bang dat je zelfmoord wilt plegen als je zegt dat je liever geen getuige wil zijn van de gedragingen van de verzamelde zuurstofverspillers hier op aarde en dat je het niet erg zou vinden als je op straat per ongeluk onder een kapotte voorgevel werd bedolven. Die angst is overigens ongegrond. Wees maar niet bang, ik zal mezelf niets aandoen, mijn haat is te groot om iets van het leven te willen missen. Ik heb ooit een verhaal gelezen over een of andere gozer die dood was, maar die (vraag me in godsnaam niet hoe het kan) *leefde* als er aan hem gedacht werd. Ja, besloot ik toen, en zo ben ik iemand die pas bestaat als ze zich aan iets of iemand kan ergeren. *Odi ergo sum*. Ik hou bijvoorbeeld niet van mensen die ongegeneerd in het openbaar zitten te lachen, van die opgewekte praatgrage vriendelijkerds. Werkelijk waar, ik kan daar niet tegen. Jij bent me veel te vrolijk, stel ik onmiddellijk vast, als er weer eens een prutlip in gezelschap zijn blijheid zit te etaleren, jij bent vast erg verdrietig of je houdt er geheime misantropische, wellustige of sadistische fantasieën op na – zoals ik. Eén keer heb ik in een café de dommiteit begaan dit vermoeden tegen een jongen te uiten. Deze christen (want lachebekjes zijn *per definitie* christelijk) zei op irritant zelfingenomen toon: ‘Weet je, meisje, waar je heel erg tegen bent, dat ben je eigenlijk zelf.’ ‘O ja,’ antwoordde ik hierop al even zelfgenoegzaam, ‘*weet je*, en jij mag helemaal kanker aan je lul krijgen, hondekop.’

Ik heb trouwens ook een hekel aan mensen die een hekel hebben aan mensen. Daar kan ik dus echt niet tegen. Wie ben jij om tegen mij een potje sjaggerijngig te zitten doen, vraag ik mezelf totaal ontdaan af als ik door de zoveelste lelijke serveerster of uit haar mond riekende verkoopster met een grom en een snauw ultiem verveeld word geholpen. Ik kom hier gdvrddmm in één keer jouw maandsalaris besteden, mag er dan gdvrddmm misschien een glimlachje van af? *Ik* ben in dit klotewinkeltje degene die bot, lomp, stug en

onaardig mag doen, daar betaal ik namelijk voor. Die hekel komt waarschijnlijk door mijn romantische weemoedigheid en mijn verlangen naar alle dingen die verloren zijn gegaan, ik bedoel vormelijkheid, gevoel voor decorum, respect, fatsoen, eerbied, waardigheid.

Nuttige tips

Max ga ik dus doodschieten.

‘Hij is wat laat,’ zegt het brilmontuur als ze me Max’ kamer wijst om mijn koffer weg te zetten. Hij is wat laat. Hij had een heel belangrijke generale Generale Repetitie. Hij is wat laat.

Hij had zich gdvrdmm voor het eerst sinds lange tijd weer eens kunnen laten bevredigen!

Zuchtend loop ik achter de twee ingelijste autoruiten naar de huiskamer van Max’ woning. Godallemachtig, wat een ellende. *Oh Lord, won’t you buy me a Mercedes Benz Feldzug Panzer DR 17 Kraftmeister mit vollautomatischen Maschinengewehr*, bid ik als ik naar het beschetten zootje kijk. Max heeft me geschreven dat hij niet echt in een *studio*, een *loft*, een *penthouse* of zo’n ander hyper-Newyorks klinkend schuilplekje tegen de regen woont, maar de absolute zieligheid van dit huis-kamertje lijkt nog het meest op de absolute zieligheid van Hollandse huiskamertjes. Bewijs: er hangen grote zwart-witposters van de blijkbaar ook in Amerika onvermijdelijke ‘Parijse tafereeltjes’ (een jongen en een meisje zoenend voor een terras, een mevrouwtje dat een lange trap afdaald). Er zal eens iets niet hetzelfde zijn.

Op de bank in het midden van de kamer zit een meisje televisie te kijken. Ze stelt zich voor als Gulpje Degompelaere. Ik vraag of ik het goed gehoord heb. Ja, ze heet Gulpje Degompelaere, ze is Vlaams, haar vader laat haar hier aan een of ander sophisticated instituut een zo hoog aangeschreven economische studie volgen dat ze later kan trouwen en nooit meer hoeft te werken. Aldus Gulpje.

Ik wil tegenover haar gaan zitten, maar de aan elkaar gelaste fietswielen beginnen weer tegen me te brabbelen. Uit het gegorgel maak ik op dat er nog iemand thuis is, ene Leonard, maar hij blijkt ziek in bed te liggen en niemand kan hem bezoeken.

‘Het begon met een verkoudheid, nu heeft hij rigor mortis,’ merkt Gulpje op, in het Vlaams, en dit vind ik een duidelijke uitleg. Terwijl de bebrilde

skippybal vraagt waar wij over praten, besluit ik dat ik Gulpje mag. Ze lijkt een beetje op... Nee, laat ik mij daar niet aan bezondigen. Dat is Lala's sector. Lala kan namelijk niemand zien zonder zich onmiddellijk hilarisch wanhopig af te vragen op welke bekendheid hij of zij lijkt. Dat is erg hinderlijk, vooral omdat Lala voortdurend mensen ontmoet die veel weg hebben van beroemdheden, zonder dat zij erachter kan komen hoe die beroemdheden ook alweer heten. Het maffe is dat zij er dan maanden later wel achter komt, waarna we fascinerende gesprekken voeren als: 'Weet je nog, die vervelende half-Zuidafrikaan die in Sin de Fuckle laatst tegen ons aan stond te zeiken over zijn pornofilm-om-over-na-te-denken?' Ja? 'Die leek dus op John McEnroe.'

Gulpje kan me geen hand geven, want ze houdt haar vingers in een schotel olijfolie. Ik geloof dat ik niet eens wil weten waarom. Gulpje begint het me toch uit te leggen: het schijnt dat je nagels langer en gezonder worden als je je vingers af en toe in olijfolie legt. Dat zijn nog eens handige wetenswaardigheden. Nog een tip, van mij deze keer: als tulpen gaan hangen moet je ze precies onder de kop met een naald doorprikken. Niemand weet waarom, maar doorgeprikte tulpen blijven dagen langer overeind. Zo heb je tenminste waar voor je geld.

'Bij pikken werkt het niet, moet ik je even waarschuwen,' zeg ik, 'ik heb het bij een ex-vriendje geprobeerd, maar het ging alleen maar bloeden en na het bloeden wilde hij niet meer stijf worden. Sterker nog: hij wilde zelfs mets meer met me te maken hebben.'

'Dat is handig om te weten,' zegt Gulpje.

We denken hier beiden over na, ik bedoel dat we beiden nog even knikkend voor ons uit kijken, totdat het lillende vogelbekdier (ik ben er inmiddels achter dat ze Jules heet) opnieuw wil weten wat wij zojuist in het Nederlands bespraken.

'We're discussing the sexual instrument of the male human being,' zeg ik – onder Europeanen een heel normaal onderwerp bij een ontmoeting.

'And how to avoid hanging,' vult Gulpje droog aan.

Gulpje en Phileine: we kennen elkaar nog maar zo kort, en toch vormen we nu al een team! Twee reebruine basketballen kijken ons vragend aan. Wij lachen natuurlijk, maar zo leuk was het eigenlijk helemaal niet.

De waarheid van het seizoen

Het ergste is dat wat ik denk en vind en voel altijd als een jojo op- en neergaat. Ik ben niet iemand om enorm vreselijk verschrikkelijk heel erg serieus te nemen, zeg ik maar gewoon zelf eerlijk. Dat heb ik heus door. Ik lieg niet, maar het is wel zo dat ik vaak dingen meen 'op dat moment'. Ik ben zo'n vrouw die zegt: 'Dat vond ik toen wel,' als een man een stuk touw staat te knopen en wil weten waarom ik hem niet meer aantrekkelijk vind. 'Toen' slaat in zulke gevallen meestal op drie weken daarvoor, toen ik de man nog eeuwige trouw beloofde en een lang leven samen en heel veel kinderen en ik bijna huilend zuchtte dat ik nog nooit in mijn leven zo verliefd op iemand was geweest (inmiddels ben ik erachter dat dit waarschijnlijk komt doordat ik 'echte verliefdheid' vaak verwar met 'echte liefde').

Waar ik ook goed in ben: 'een voorschot nemen op de waarheid van het seizoen', ik bedoel als in dat verhaal van het jongetje dat aan een paar oudere mannetjes op een bankje in het park vertelde over zijn vriendin. Zij zou zo mooi zijn dat de aarde ervan schokte. De mannetjes zeurden en zeurden, en kregen het meisje na lang aandringen eindelijk te zien. Ze schrokken, want het wichtje bleek helemaal geen weergaloze schoonheid; daarvoor was zij veel te jong en kinderachtig. 'Je hebt tegen ons gelogen!' zeiden de mannen tegen het jongetje, dat even aarzelde en zich vervolgens verweerde door hen te wijzen op de knoppen van de boom boven het bankje. 'Over een paar maanden zullen dat bloemen zijn. Ik heb niet gelogen, ik heb louter een voorschot genomen op de waarheid van het seizoen.'

Goed, ik ben verschrikkelijk boos op Max, overigens de allerbeste toneelspeler die ik ooit heb gezien, omdat hij niet thuis was toen ik mij met gevaar voor eigen leven door die jungle naar zijn veredelde *dorm* heb gesleept. Ik mij haasten, hij op een podium lekker een beetje lanterfant, daar hou ik dus niet van.

Maar mijn woede verdwijnt (meteen) als Max een uur na de afgesproken tijd de huiskamer binnenstapt, guitig, jonge-prinserig.

'Romeo!' roep ik.

Max pakt me beet, tilt me op, zet me neer, knijpt me, de schat. Als je een klap met een zweep krijgt, voel je de pijn pas vijf seconden later. Ik noem dat de pijnstilte. Ik hou van dat moment, vraag me niet waarom.

Vijf seconden lang sta ik verdoofd in Max' armen.

Regen en wind

Volgende shot. We liggen op zijn bed. Ik rook een sigaret, Max draait met zijn vingers rondjes om mijn linkertepel. Als ik ben klaargekomen kan ik dat redelijk hebben. Terwijl ik rustig rook uitadem, bedenk ik dat ik rustig rook uitadem. Dat vind ik in films mooie scènes: een vrouw neemt een bedachtzame trek aan een sigaret en blaast niet uit, maar laat de rook langzaam uit haar mond ontsnappen. Dit betekent iets, ik weet niet wat, maar het is verrotte mooi.

Mijn theorie is dat als je tachtig bent en je je leven overziet, alle momenten bij elkaar opgeteld misschien vijf van de negenentwintigduizendtweehonderdtwintig dagen er echt toe hebben gedaan. Of nog minder. Daar word ik nogal droevig van, van zo'n gedachte. Zou wat er zojuist tussen Max en mij gebeurd is bij die vijf dagen horen?

‘Meisje,’ zei hij (het beeld begint aan beide zijkanten te golven), ‘ik heb je gemist.’

Hij zei het nog een keer: ik heb je gemist.

We hadden toen nog gewoon onze kleren aan.

Ik fluisterde: ‘Je moest eens weten hoe ik jou miste.’

Mooi hè, zoals wij elkaar hadden gemist.

Een paar minuten zwegen we.

We stonden tegen elkaar aan, onze voorhoofden raakten elkaar en we keken van dichtbij in elkaars ogen. Ik zuchtte niet, maar mijn buik maakte zulke krampachtige bewegingen dat de lucht uit mijn longen werd geperst. Gevoelens zijn nooit hypocriet. Ik heb Max vervloekt om zijn vertrek naar New York en de cold turkey van onze liefde, nu hij mij weer beethoudt is mijn woede geheel verdwenen. Ik ben een teefje dat een half jaar lang in de steek is gelaten, maar toch meteen begint te kwispelen als haar baas zijn sleutel in het slot steekt.

Max zei: ‘Je bent nog steeds *brains beauty beast best*, Phileine, dat gevoel gaat nooit over.’

‘Ik vind jou ook nog wel aardig,’ zei ik.

Op Max na moesten we beiden huilend lachen.

Max liet me los en ging op bed liggen. Op een of andere manier vond ik het

plotseling goedkoop om elkaar meteen te gaan liggen prakken. Als een soort afleidingsmanoeuvre begon ik in mijn koffertje te rommelen. Mijn tandenborstel legde ik op het ruitje boven Max' wasbak. Max zei: 'Kom eens bij me liggen.' Gevoelens zijn nooit hypocriet. Ik voelde me klein, omdat ik wel bij hem wilde liggen, maar bang was dat ik plotseling dingen zou vragen als: heb je ben je met wie hoe vaak wanneer waarom gdvrdmm. Ik drukte de kop van mijn tandenborstel in die van Max.

'Kom eens bij me liggen,' was Max' volgende claus.

Hij schoof naar de muur om vervolgens met zijn hand op het stuk bed naast hem te tappen. Wild gooide ik mijn haar naar één kant. Oké, ik ging naast hem liggen.

Gevoelens zijn nooit hypocriet. 'Het is raar,' zei ik, terwijl Max me zacht in mijn hals zoende en met zijn hand mijn rug streelde. 'In het vliegtuig dacht ik maar één ding: zodra ik Max zie, stroop ik de kleren van zijn lijf, maak ik z'n pik zo hard dat hij bijna flauwvalt van bloedarmoede, wring ik mijn schaamlippen om zijn geladen revolver en kutpijp ik hem tot hij mij door het bed schiet. Keiharde, ranzige werkseks, dat had ik voor ogen. Pure hamerliefde.'

'Ja?' zei Max, op een bepaalde manier onnozel, maar toch ook erg verheugd.

'Nu ik hier naast je lig, weet ik gek genoeg niet of ik wel meer wil dan alleen maar naast je liggen.'

Max lachte erom, hoewel ik me afvroeg wat de grap was. Hij legde zijn arm om mij heen, waarna hij zacht zijn tong in mijn oor stak en fluisterde: 'Het is toch al mooi dat we een beetje knuffelen...'

Aan het woord 'knuffelen' heb ik dus een enorme hekel.

'En misschien heb ik ook wel geen zin in keiharde, ranzige werkseks...' ging Max fluisterend verder. 'De oude Chinezen hadden daar een veel betere uitdrukking voor.'

Hij liet even een spanningopbouwende stilte vallen.

'Wat?' zei ik.

'Phileine, laten we samen regen en wind gaan maken. Daar heb ik me erg op verheugd.'

Kijk, daarom hou ik zo van Max. Regen en wind maken, zoiets verzin je simpelweg niet. Ik werd er meteen opgewonden van, van zo'n opmerking, dat mag iedereen best weten. Ik moest lachen, en Max ook, en omdat het zo leuk was, kneep ik hem en hij mij en ik hem nog een keer, en hebben we daarna

inderdaad vrij plotseling regen en wind gemaakt, op vier verschillende ranzige manieren, zodanig dat Max twee keer bijna flauwviel en ik na afloop sigaretterook uitademende en vaststelde: ik begrijp waarschijnlijk mezelf niet.

De klets- & knuffeklub

Tien voor negen kwamen Max' eerste gasten. Om mijn komst te vieren heeft Max in alle haast vanmiddag een hartstikke leuke welcome party voor mij georganiseerd, de schat. Hij verraste me met dit fantastische nieuws om kwart voor negen, toen ik (met mijn slechte gezondheid) nog wat lag na te hijgen en Max ondertussen glazen stond af te wassen.

Al zijn nieuwe Newyorkse levensvrienden heeft hij uitgenodigd om mij te komen besnuffelen, en omdat iedereen hier houdt van onverwachte feestjes komen ze allemaal. Dat vind ik prima, want ik ben een onvervalst gezelligheidsdier (een gnoe). Een uur lang druppelen er naast Max' appartementgenoten en aanverwanten allerhande toneelspelers, regisseurs, belichters en decorbouwers binnen. Godzijdank is er veel wijn, *booze* en een soort poppenhuisfust van een biermerk dat New Amsterdam heet. 'Maar goed dat we Manhattan voor Suriname hebben geruild,' zeg ik tegen Max als hij een glaasje voor me tapt, 'anders stonden we nu New Paramaribo te drinken.'

Ik bulder het uit, maar Max begrijpt me niet. Soms fantaseer ik wel eens zuchtend: als ik alle grappen die ik in mijn leven maak zou opschrijven, kan ik avond aan avond op Broadway staan, en als iedereen net zo hard om me zou lachen als ikzelf werd het nog gezellig ook. De tragiek van mijn leven.

Max schenkt niet alleen voor mij de drankjes, hij onderhoudt zo'n beetje iedereen. Mijn vriend is – dit vind ik niet makkelijk toe te geven – zo iemand die ervan houdt 'nieuwe mensen' te ontmoeten. Dat heb ik hem letterlijk een keer horen zeggen. Hij ging naar een of andere vernissage van een of andere hypermoderne tentoonstelling met gouaches van opgedroogde placenta's, en voor hij vertrok zei hij tegen mij: 'Leuk, nieuwe mensen ontmoeten.' Met nieuwe mensen bedoelde Max choreografen met rare brillen, kunstenaars die eruit proberen te zien als het Koekiemonster, modeontwerpers die hun kleren gedeeltelijk door paardevijgen hebben gerold, filmregisseurs die om de anderhalve seconde 'strak!' en 'nieuwe generatie!' roepen, opgewonden dichters die beweren dat een hamburger van de Burger King eigenlijk een gedicht is, en tienduizend andere verwaten artistico's met aandachts- en drugsproblemen. Ik hou niet van oude mensen, laat staan van nieuwe.

Maar ik ben een goede vriendin en dus trek ik mijn christelijke gezicht aan, hou m'n buik in en geef ze braaf allemaal een handje. Drie dingen vallen me op: bij binnenkomst complimenteert iedereen iedereen met alles, iedereen begint iedere zin met het woord *basically*, en tot welke enorme hoogten de feestvreugde ook stijgt: de televisie blijft altijd aan.

Mijn enige lichtpuntje is Gulpje. D'n Gulp en ik vinden elkaar als het opdringerige gezelschap mede-toneel-studenten van Max na een paar flessen wijn een of ander hilarisch bedoelde persiflage geeft van een scène uit hun toneelstuk *Romeo & Julia*, dat overmorgen in première gaat. Toneel is alles voor die mensen. Het zijn natuurlijk zenuwen dat ze zich met z'n allen zo aanstellen, zegt Gulpje. Waarom zijn acteurs en actrices van die vreselijke mensen, vraag ik me af. We zien hoe Max veel te luid schreeuwend een Romeo-imitatie doet en hoe een of andere waterspleet in zijn armen ligt te kermen dat haar vader Capuletti zo'n enorme klootzak is. Mijn wijsheid: drank, een dolgedraaide hormoonhuishouding en een grenzeloze zelfoverschatting doen de mensheid geen goed.

Ik vraag Gulpje de vrienden van mijn vriend eens bij me te introduceren, en zij blijkt al net zo'n ultra-bitch als ik, want meteen begint ze over iedereen een stortvloed lullige anekdotes, rake typering en beschamende weetjes te spuien. Lekker hardop, want niemand verstaat hier Nederlands. Deze groep blijkt een behoorlijke klets-& knuffeklub. New York is zo groot dat het sociale leven heel klein en eng is, vertelt Gulpje. Dat komt doordat er vier miljoen potentiële lustmoordenaars wonen op een eiland ter grootte van Ameland. Net als in de Tweede Wereldoorlog geldt ook in New York: vertrouw alleen bekende stemmen. Daarom gaan mensen alleen met andere mensen om als ze mensen kennen die die mensen kennen, snap je.

Het meisje met wie Max zich nu zo aandoenlijk belachelijk staat te maken heet Joanne. Gulpje noemt haar Joanne de Verschrikkelijke Klapkut. Joanne denkt van zichzelf dat ze een groot actrice is, maar een kleuter kan zien dat ze nog niet geschikt zou zijn om in een pornofilm een komkommer vast te houden. Ze heeft een modieus bedoeld zelfmoord-mantelpakje aan, waarmee je in Antwerpen acht jaar geleden echt de blits maakte, aldus Gulpje. Joannes date heet L.T., naar de kinderachtige Amerikaanse gewoonte voornamen af te korten. L.T. is reserve-ontbijtweerman bij het omroepstation CBS.

Omdat hij wel eens wordt herkend door zwervers die in de buurt van televisiewinkels liggen, denkt L.T. dat hij een heuse bekendheid is. En zo gedraagt hij zich ook. Joanne schijnt hem helemaal te pletter te neuken, hoewel iedereen weet dat ze hem keihard aan de kant zal zetten als ze ooit de veel populairdere reserve-ontbijtweerman van NBC tegen het lijf loopt. En terecht.

Ruth: ook een apart geval. Ze woont bij Max en Gulpje in het appartement en ze speelt mee in *Romeo & Julia*. Net kwam ze even met me praten, gewoon even of we elkaar al jaren kennen. Dat vind ik niet erg, dat soort spelletjes speel ik altijd met overgave mee, maar niet als zo'n pratend stuk vleeswoeker je voortdurend diep in de ogen gaat staan kijken. Ik vind: bij normaal menselijk contact tussen twee semi-onbekenden hoor je elkaar één keer per drie minuten aan te kijken terwijl je de resterende tijd doet alsof je luistert naar de ander, desnoods zelf aan het woord bent en ondertussen om je heen tuurt naar de drankvoorraad, de mannen en of er nog ergens gekeesd wordt, vind ik. Ruth niet, oh nee, die stond me uit te horen, me onophoudelijk heel meelevend aan te staren en iedere syllabe die mijn mond verliet te ondersteunen met een spasme in haar gezicht. Daar hou ik niet van, want je weet dat zo'n megatrol je eerst een luttele halve minuut het verhaal van jouw prodigieuze leven laat vertellen, om de daaropvolgende twaalf uur uit te weiden over haar eigen slaaporgaanstrelende bestaantje. Er zou eens een video moeten verschijnen met voorbeelden hoe je dit soort wezens op niet al te onbeschaafde wijze laat terugkruipen naar de overbodige poel waar ze vandaan komen.

Gulpje komt me nog een glas wijn brengen, mijn zesde al, waardoor ik een beetje dronken begin te raken. We praten met en over de burens van dit appartement (een schattig echtpaar genaamd Benny & Marc), maar het gesprek gaat nogal langs me heen. 'Deze jongens zijn net als bijna iedereen hier oprecht geïnteresseerd in zichzelf, hè Benny?' zegt Gulpje, een hand op zijn schouders leggend.

'What did she say?' vraagt Benny aan mij.

Basically dat ik nu al zo enorm onder de indruk ben van het bruisende New York, antwoord ik gapend. Benny & Marc vinden beiden Amsterdam veel interessanter, zeggen ze en zeggen ze meteen nog maar een keer. Jömig, wat hebben al die Amerikanen met Amsterdam? Inmiddels zijn we in de pauze van de cabaretvoorstelling. Max komt naar me toe. Hij omarmt me op een toneelmanier (in de trant van: kijk mij jou hier eens even omarmen, ziet iedereen het goed?) en vraagt of ik het naar mijn zin heb. Ik ben een goede vriendin en ik heb het naar m'n zin. Max wil alweer weglopen. Dat ik (Max?) dat ik alleen zo moe ben, qua drank en vliegreis en uitputtend regen en wind maken. Max kijkt me even teleurgesteld aan, want dit feestje is zijn *shining moment* en ze hebben nog niet alle scènes uit hun toneelstuk geparodieerd en nog niet iedereen heeft om hem gelachen. Ik vraag of hij het goed vindt dat ik al ga slapen. Max zegt: 'Wacht nog even, het is net gezellig.'

Ik zeg ja. Inderdaad.

Als Max weg is, kijk ik een tijdje naar een jongen in de hoek van de kamer. Moet je die zien, zeg ik tegen Gulpje, hij oogt als een opgegraven veenlijk. De jongen blijkt Leonard, de zieke appartementgenoot. Ik weet niet waarom, maar ik mag hem. Met broze ogen probeert hij krampachtig wat te glimlachen om geen spelbreker te zijn. Hij is zo'n jongen over wie ze later zullen zeggen dat hij als jongeman erg knap moet zijn geweest. Hij kijkt naar het uitbundige vervolg van het toneelspel in het midden van de kamer, wij kijken naar hem. Leonards neusnetjes hebben in het verleden iets te veel cocaïnevisjes gevangen, legt Gulpje uit. Drie maanden geleden is hij in een of ander eng stadsdeel te grazen genomen door een dealer of zoiets. Drie weken heeft hij in een ziekenhuis gelegen, waar ze hem kunstmatig in coma hielden om hem de pijn van zijn verwondingen niet te laten voelen. Ze wisten niet dat Leonard een grage snuiver was, waardoor zijn lichaam boven op de messteken en het coma ook nog een abrupte afkick te verwerken kreeg. Gulpje en ik kijken naar hem. We begrijpen elkaar. Leonard ziet eruit als het aandoenlijke wrak van een erg mooie auto.

Het zingen van de roodborstjes

Gulpje staat te praten met Jules het Levende Brilmontuur en een paar toneelspelers. Ik drink en kijk naar Leonard. Zo'n jongen gaat ten onder aan wat ik het Zingen van de Roodborstjes heb genoemd. De belangrijkste doodsoorzaak onder mannetjesroodborstjes is uitputting door overmatig zingen. Vraag me niet hoe het komt, maar vrouwtjesroodborstjes geven seksueel de voorkeur aan mannetjesroodborstjes die mooi en lang kunnen zingen. Hoe langer hoe heter. Alle mannetjesroodborstjes proberen dus zo mooi en lang mogelijk te zingen. Hiermee willen ze eigenlijk zeggen: 'Hé luister, ik teister mijn lichaam, en toch kan mijn lichaam dat hebben. Ik ben dus erg sterk en zal ook sterk nageslacht produceren. Met andere woorden: neem mij, rooie, en ik zal je alle hoeken van deze boom laten zien.' Dat bij deze zanggevechten vele pavarotti's sneuvelen is jammer, maar bijzaak. Mijn theorie is dat je dit soort uitsloofslachtoffers ook bij andere diersoorten ziet, de mannetjesmens bijvoorbeeld. Het beroemdste roodborstje onder de mensen is James Dean, vechtersbaas, roekeloze wilderik en klierenstromende schoonheid, maar uiteindelijk niet meer dan een stumper die zichzelf te pletter zong. Ik zucht soms zo als ik wat gedronken heb en ik aan hem denk, aan Sid Vicious, River Phoenix, Kurt Cobain, gestorven bokkers, jeugdbendeleden, kinderen die zich aan treinrails binden en andere slappelingen, jongens nog,

meisjes, door blinde driften de dood in gestuurd.

Zo heb ik ook eens, het heeft hier eigenlijk weinig mee te maken, langdurig moeten zuchten toen ik las over Engelse soldaten in de Eerste Wereldoorlog (het merendeel ten dode opgeschreven), die in smerige loopgraven en ziekenbarakken hun verre teerbeminden lagen te schrijven. Collectief ondertekenden ze hun brieven met het dieptragisch mooie zinnetje: ‘Wish you were here.’ Dat soort dingen doet me wat.

Maar het meest moest ik zuchten toen ik een keer (dronken en doodmoe, mag ik gdvrdmm?) alleen thuiskwam en begon te denken aan de transseksueel die ik die avond had ontmoet, hoe goed het was dat zij zich had laten ombouwen, hoe mooi zij er tegenwoordig uitzag, met een echt vrouwelijk voorkomen en lange haren, sterke nagels en echte borsten en zo, en hoe tragisch het zou zijn als zij een keer op een morgen in de spiegel keek en bij zichzelf zou vaststellen hoe gelukkig ze met haar nieuwe zelf was, en dat ze zichzelf even streelde uit pure liefde, en dat ze haar borsten pakte om zichzelf even te knijpen en vast te stellen dat ze niet droomde, en dat ze dan een knobbeltje zou ontdekken, dat dat knobbeltje zou uitwoekeren en dat de vrouw daaraan na een splend ziekbed zou overlijden. Ik heb in mijn kussen liggen huilen, omdat sommige mensen werkelijk alles tegenzit.

Schepenen en leenmannen

Max maakt me wakker. Ik zit op de grond tegen een muur geleund. Er hangt lood aan mijn oogleden.

‘Phileine, waarom snotter je?’ vraagt Max. Een goede vraag. Ik kijk om me heen en zie Newyorkse mensen lachen en bezorgd kijken. Moe, zeg ik, moe, vliegreis, jetlag, laat, dronken, draaiërig, overmand door emoties, laat me nu maar.

Max glimlacht als een method actor en tilt mij op.

Slap loop ik naar zijn slaapkamer, terwijl ik van bijna al Max’ vrienden schouderklopjes krijg. Iedereen roept dat ze me de komende dagen nog vaak zullen zien en dat ik nu maar vooral lekker moet gaan slapen. Bye lieve mensen, roep ik monter terug, basically bye bye. Dag New York. Ik kwam, ik zag, ik kwam, ik viel in slaap.

In Max’ bed kan ik een kwartier later vervolgens natuurlijk weer niet in slaap komen, zo werkt het onverbiddelijk. Ik luister zuchtend en moe-misselijk naar

het feest en het gegil, en bedenk dat ik voor het eerst sinds lange tijd het einde van een feest niet haal. Ik doezel langzaam weg.

Voordat ik... Even persoonlijk: voordat ik in slaap val denk ik bijna altijd aan dezelfde dingen en zie ik dezelfde beelden. Vroeger als meisje zag ik vrijwel iedere avond een gitaar door de lucht zeilen, die ik vervolgens naar me toe plukte en wild begon te bespelen. Het publiek applaudisseerde uitgelaten na mijn solo. Het publiek bleef klappen tot de volgende morgen.

De laatste jaren zweven er nog maar weinig gitaren. Sinds ik een jaar of zestien was, zie ik steeds vaker een zeis in slow motion naar mijn hals scheren. Langzaam raakt het ding mijn nek. Ik blijf uiterlijk onaangedaan. Soms is de zeis een strop, soms een auto die mij beeld voor beeld naar de vangrail drukt. Ik word niet wakker.

Soms denk ik aan musjes, zoals vanavond. Ik heb eens gelezen over de achtste-eeuwse geschiedschrijver St.-Beda. Deze man vond dat we ons het leven moesten voorstellen alsof we op een winteravond met onze schepenen en leenmannen zitten te mijmeren bij het vuur, en dat er dan een musje door een deur de zaal invliegt om ogenblikkelijk door een andere deur te verdwijnen. In de tijd dat het musje binnen is, wordt het inderdaad niet door de furie van de winter beroerd, maar toch gaat het kortstondige oord van rust dat de mus haast in een oogwenk passeerde aan zijn blik voorbij. Zo ongeveer lijkt St.-Beda het leven van de mens: van wat volgt of wat voorafging weten we niets. Vraag me niet hoeveel keer ik al aan dit musje heb gedacht voordat ik in slaap viel.

Maak me af

EERSTE DAG

Opstaan vind ik het allerergste denkbaar, lieve Kitty (afgezien van de verschrikkingen uit de Tweede Wereldoorlog natuurlijk). Als ik eindelijk wakker ben, zie ik een afscheidsbriefje van Max op de stoel naast het bed. Hij schrijft dat hij al vroeg is weggegaan om te toneelspelen, dat ik voorzichtig moet zijn vandaag en dat hij hoopt dat we vanavond samen in een restaurant kunnen eten. Eigenlijk staat er: ‘*even snel* kunnen eten’, dat staat er. Nee, Max is echt blij om mij te zien, dat heb ik duidelijk door. Hij vraagt nog net niet of ik de troep van zijn feestje wil opruimen, want dat soort dingen doe ik dus niet.

In de imitatie-jaren-zestigkamerjas van Max sta ik even later mijn moeder te bellen om haar te laten weten waar ik ben, ik bedoel dat ze zich geen zorgen maakt als ze besluit om na het funshoppen, het vergaderen over een goed doel of het dineren met een roze-champagneontbijt bij me langs te waggelen. Dat doet ze wel vaker. Omdat ze mijn appartement betaalt, vindt mijn moeder dat ze het recht heeft op een eigen huissleutel, zogenaamd om me in de peiling te houden, maar ondertussen om een plek te hebben waar ze overseks kan plegen met een van haar minnaars. Altijd als ik een paar dagen ben weggeweest vind ik lege roze-champagneflessen en één keer zelfs een paar volgespoten condooms.

‘Ik wist niet dat jij het veilig deed,’ zei ik, toen ik haar de keer daarop zag. Mijn moeder speelde eerst of ze het niet begreep, waarna ik haar er fijntjes op wees dat ik een paar condooms had gevonden in de vuilnisbak onder mijn wastafel.

‘Die zullen dan mooi van jezelf zijn geweest,’ antwoordde mijn moeder zogenaamd leep.

‘Mamma,’ zei ik rustig, ‘de laatste keer dat ik condooms heb gebruikt was toen de mens paleontologisch gezien nog geen zoogdier mocht worden genoemd. Ik doe het nooit met, *nóóit*. Zo’n eeltlaag is aan mij niet besteed. Ergo, die condooms moeten zijn van de keer dat Pappa en jij het hier in mijn appartement deden terwijl ik weg was. Toch, Mamma?’

Mijn moeder knikte een beetje halfslachtig.

‘Knap hoor, trouwens,’ ging ik verder, ‘van iemand die impotent is dat hij toch nog drie condooms kan volspuiten.’

Mijn moeder reageerde met: ‘O.’ En toen met: ‘Aha.’

Ik vond het een goed moment om mijn maandelijkse gage nog eens ter sprake te brengen. Eerst wilde mijn moeder me alleen wat extra’s geven als ik beloofde dat ik het in de toekomst uitsluitend veilig zou doen (‘Phileine, het is *nicht im Frage* dat jij ooit nog zonder condoom eh... eh...’ ‘Neukt, Mamma, *neukt?*’), maar ze zag in dat haar weerstand onvoldoende was. Ik kreeg mijn aanvullende bedrag. Later die avond, veel later, vlak voordat ze zich met een taxi naar huis liet afvoeren, vroeg ze: ‘Hé Phileine, het blijft toch wel tussen ons hè, dat van die condooms bedoel ik.’

‘Natuurlijk Mamma,’ zei ik (in de Gouden Gids het nummer zoekend van het bedrijf waar je vliegtuigen met een sleeptekst kunt huren).

Mijn moeder is ontzettend kwaad, want het is pas vijf uur en ik had best even kunnen bedenken dat er zes uur tijdverschil is tussen New York en Nederland.

‘Ik lag er net in,’ zeurt ze slaperig. ‘Je vader zit in Nice en met de club hebben we vanavond in Le Garage vergaderd over god-weet-wat voor liefdadigheidsactie nu weer, ik weet het niet meer.’

Ik hoor haar zuchten.

Ik begin te vertellen dat ik op stel en sprong naar Max ben gevlogen, maar voor ik mijn reis verder kan uitleggen, zegt ze: ‘Marokkaanse zwerfkinderen in Amsterdam, dat was het. We gaan geloof ik iets doen met Marokkaanse zwerfkinderen in Marokko. Godallemachtig Phileine, ik ben behoorlijk draaiërig, al zeg ik het zelf.’

Draaiërig is mijn moeders idiolect voor straalbezopen.

Ik laat haar even op adem komen en hoor mezelf zeggen dat het me spijt dat ik haar heb wakker gebeld.

Mijn moeder zwijgt. Ik ook.

‘Ben je uit geweest? Waar zit je eigenlijk?’ vraagt ze na een tijdje.

‘In New York, dat zeg ik toch?’ fluister ik schreeuwend. ‘Zes uur tijdverschil, dat heb je me net zelf uitgelegd.’

‘O ja, sorrysorrysorry,’ zegt mijn moeder, die zich altijd voor alles verontschuldigt, behalve voor de dingen die er echt toe doen.

‘New York,’ herhaalt ze, en het kwartje valt geloof ik, want ze wil weten of ik bij Max ben.

Ik zeg ja.

‘Dat is mooi.’

Waarom dit mooi is, vermeldt de geschiedenis niet.

‘Bel je me snel weer?’ vraagt ze zuchtend of gapend.

Nogmaals zeg ik ja.

‘Dag meisje,’ zegt ze huilerig, waarna ze nogal abrupt ophangt, wat ik jammer vind want ik had nog een cynische opmerking in petto over het vuilnisbakje onder mijn wasbak.

Parel tussen de keutels

In de opgeruimde huiskamer zitten het brilmontuur, het roodborstje en Gulpje naar een schreeuwprogramma van Ricki Lake te kijken. In beeld is iemand die iets weg heeft van een homo sapiens en die volgens een tekstje onder zijn hoofd geslachtsgemeenschap heeft gehad met het nimfomane huisdier van zijn oudste zoon. Ik hoor het volksgericht joelen.

Gulpje vraagt of ik zin heb met haar te lunchen. Een half uur later lopen we samen in de richting van Second Avenue, op weg naar Gulpjes stamrestaurant. Hèhè, eindelijk! Flaneren in de straten van NY City! Hoge gebouwen, gele taxi's, veel volk, het geluid van onze super-hakken op het trottoir, luister ernaar. Eerlijk gezegd zien d'n Gulp en ik er tussen de vele mensen op straat uitermate lekker uit, sorry dat ik het zelf zeg. Ik weet niet precies wat ik van deze stad verwachtte, maar wel dat iedereen hier ultra-extravagant, hyper-aantrekkelijk, ex-treem-opwindend en radicaal-modieus zou zijn. Mooie mensen, hippe kleren, geile geuren, zoiets. Verwachtingen komen nooit uit. Als Lala, Kim en ik in Amsterdam op een terras zitten doen we vaak een onschuldig fascistoïde ja-of-nee-spelletje: iedere voorbijganger krijgt een ja of een nee, wat betekent dat hij of zij in onze wereld mag blijven of wordt afgeschoten (dan wel moet verhuizen naar Drenthe, een provincie). Nu zijn er in Amsterdam heus mensen die Lala, Kim en ik gedogen, ik schat het op al gauw zo'n vijf procent van de bevolking. Als ik heel heel eerlijk ben, weet ik niet eens of ik Lala, Kim en mezelf een ja zou geven als ik ons op straat zou tegenkomen, maar dan ben ik wel heel heel eerlijk. In New York

is het aantal mensen dat we niet naar Drenthe zouden verbannen nog kleiner dan in Amsterdam. Allemachtig, wat is iedereen hier vadsig, middelmaat en doorsnee, dat valt me werkelijk tegen. Nu ben ik godzijdank iemand die er door logisch nadenken achter is gekomen dat het criterium innerlijk belangrijker is dan het criterium uiterlijk, en dat Plato's bewering 'schoonheid is een manifestatie van het goede' a priori niet klopt. Toch heb ik last van de neiging dat ik op feestjes en in cafés liever op de mooie mensen afstap dan op de etterspetters en vetvlekken, daar schaam ik me wel eens voor, als ik gedronken heb bijvoorbeeld. Laatst zijn Lala en ik tijdens een slappe popcornavond in de *eclerTicA* met een fikse slok op naar een jongen gegaan die werkelijk niet om aan te zien was zo lelijk: hij zag eruit of hij de bof had, maar dan aan acht kanten van zijn gezicht.

'Je uiterlijk doet er niets toe,' begon Lala het gesprek nogal snugger.

'We willen horen wat jij te zeggen hebt,' probeerde ik er heel christelijk nog een draai aan te geven, 'wat je van de dingen vindt en zo, wat je drijfveren zijn, hoe je tot je morele waarden bent gekomen, dat soort dingen.'

'Het doet er niets toe dat we niet weten of dat je hoofd is of dat je er een ballon voor houdt,' ging Lala lekker diplomatiek verder. 'Vertel! Jongen, vertel wat je weet van de wereld!'

Lala zei dit omdat we er inmiddels achter zijn gekomen dat afzichtelijke mensen langer en dieper over de dingen van het leven hebben nagedacht dan modellen, pin-ups en oogappels. Mooie mensen hoeven niet te imponeren met diepzinnige gedachten of weloverwogen oordelen; zodra een wonderkop wat dan ook zegt, zakt iedereen toch wel van stante pede bewondering juichend op zijn knieën, dat heb ik vaak genoeg meegemaakt. Vuilnisbekken daarentegen moeten het volgens mij hebben van hun sprankelende persoonlijkheid, onvoorwaardelijke vriendschap, hilarische humor of onbeperkte liquiditeit. Compensatie-gedrag, noemen Lala en ik dat. Vroeger, toen ik nog jong was en dood wilde, trok ik me de onaantrekkelijkheid van mensen heel erg aan. Wat een wrede wereld, waarin uiterlijk ertoe deed hoeveel je later zou gaan verdienen, hoe groot het huis was waarin je zou komen te wonen en hoe gezond je kinderen zouden worden. Ik wilde mij daar voor altijd aan onttrekken, besloot ik ferm toen ik nog op het gymnasium zat, waarna ik mij omringde met een karavaan golems, onooglijke psychopaten en hardnekkige miskramen. 'Parel tussen keutels, noemde mijn moeder me in die tijd, en mijn moeder kan het weten want in de tweeëntwintig fascinerende jaren dat ik haar nu ken, heb ik haar nog nooit zien omgaan met iemand die én lelijk was én een absolute onbenul. Oké, mijn moeder accepteert het grootmoedig als iemands uiterlijk maagzuur opwekt, als hij maar politicus, schrijver of captain of industry is. Ik heb altijd hard geroepen dat ik niet wilde

worden als mijn moeder, tot ik erachter kwam dat dit in alle redelijkheid niet vol te houden bleek.

‘Nou, komt er nog een imponerend interessante opmerking?’ vroeg Lala in de *EclekTicA* aan de jongen met de uitgewoekerde bofplekken op zijn hoofd. Hij stond er een beetje lullig bij en antwoordde ten slotte: ‘Komen jullie hier wel vaker?’

We keken hem verbaasd aan.

‘We bieden je een kans je fysieke onappetijtelijkheid te compenseren met een spitsvondige filosofische gedachte of een mooie Chinese parabel,’ moedigde Lala hem verre van vervelend aan. ‘Verbluf ons eens met iets waar je lang over hebt nagedacht, met iets oprecht diepzinnigs.’

‘Zodat we je serieus kunnen nemen,’ zei ik.

De jongen begreep niet wat we bedoelden.

Lala: ‘Oké, wat is het meest waardevolle dat je onlangs hebt bedacht? Deel met ons tot welk inzicht je de laatste tijd bent gekomen.’

Ik: ‘Je weet vast wel iets.’

Het begon een beetje zielig te worden, want de jongen keek ons nu licht paniekerig aan.

‘Waar stond je aan te denken vlak voordat wij jou kwamen lastig vallen met onze existentiële vragen?’ kwam ik hem tegemoet. ‘Je stond toch wel ergens aan te denken?’

‘Waar dacht je aan?’ riep Lala. ‘Waar dacht je aan?’

‘Hallo! Contact! Spreken we Swahili?’

Met heel veel moeite wist de jongen uit te brengen: ‘Aan niks eigenlijk.’

‘Aan niks eigenlijk,’ stelde Lala vast, licht verbaasd en natuurlijk beledigd. ‘Je dacht aan niks eigenlijk.’

Later zei ze dat als de jongen op dat moment een opmerking had gemaakt anders dan ‘aan niks eigenlijk’, hij haar die avond had mogen neuken, uit liefdadigheid, en ook om te kijken hoe zijn lul eruitzag. Dat had ze echt gedaan, herhaalde ze. Ik zei ja en had toen al bedacht, plotseling heel somber, dat er één ding waarschijnlijk nog erger is dan een lelijk iemand te zijn: een lelijk iemand te zijn zonder sprankelende persoonlijkheid.

A Dutch fuck

Volgens het script zitten Gulpje en ik nu in een restaurant dat Veselka's heet. Om ons heen wordt driftig geluncht, gerend, gekookt, geroepen en gepraat. Veselka's ligt in de wijk Little Ukrain; ze serveren gerechten als borsjtsj en koolsoep, en de mensen zien eruit alsof ze die lekker vinden.

Ik steek een sigaret op. Het is me opgevallen dat als vrouwen om wat voor opportunistische reden dan ook besloten hebben niet rot tegen elkaar te doen, ze elkaar benaderen zoals mannen hen zouden benaderen. Het lijkt of ze flirten bedoel ik, of ze elkaar proberen te versieren; vrouwen die elkaar mogen, voeren ogenspel, raken elkaar aan, stralen iets uit, een beetje als baby dikes. Gulpje pakt mijn peuk om vuur te zuigen in haar eigen sigaret, terwijl ze me met half dichtgeknepen ogen toelacht. Ik kijk naar haar en ik voel een opkomende verliefdheid, niet-seksueel goddank (of misschien ook wel, dat zou me echt niet kunnen schelen). Gulp geeft me mijn sigaret terug. Dat ik erg van vrouwen kan houden, soms meer van vrouwen dan van mannen. Gulpje en ik zijn beiden female chauvinist pigs en de wereld zal het weten. We praten hardop over Max, Gulpjes vriend Richard, het naderende toneelstuk van Shakespeare, jongens, mannen, New York, mannen, de mensen om ons heen en het feit dat iedereen hier elkaar begroet met 'How do you do?', terwijl je dan niet moet antwoorden: 'I'm feeling quite miserable, actually', omdat 'How do you do?' in dit land niets meer blijkt te betekenen dan: 'Oké, ik merk dat je in mijn blikveld staat, maar van de wet mag ik je niet in elkaar trappen.' Op 'how do you do?' hoor je terug te zeggen 'how do you do?' om elkaar vervolgens weer met rust te laten. Alleen als je een vent eens goed voor het blok wil zetten, moet je als hij 'how do you do?' murmelt heel nuchter antwoorden: *'The way you like it, honey.'* De telefoonnummers die je na zo'n antwoord krijgt, gooi je natuurlijk gewoon weg, zegt Gulpje.

Bij een serveerster bestel ik een kom borsjtsj, Gulpje houdt het op een eiergerecht met maar vijf medeklinkers. Drie tafels verder zitten twee stropdassen te eten (alleen met vork). Ze vallen me op omdat ze ons voortdurend aankijken met wat Lala zou noemen zaadaanbiedende ogen. Dat is dus het vervelende, dat je bijna nooit ergens kunt zitten zonder dat mannen denken dat je hun bak hondevoer bent.

'O, ik ken ze wel,' zegt Gulpje, als ik haar op de mannen heb gewezen. 'Dat is het illustere duo Buk & Bef, die zitten hier iedere dag te lunchen, echt iedere dag. Ze werken in de buurt, vermoedelijk. Een van hen heeft ooit een poginkje gedaan me te vragen voor een date, maar dat deed hij zo stuntelig dat ik wel moest weigeren. Toch heeft dat hen er niet van weerhouden te

blijven gluren met z'n tweeën, elke dag opnieuw. Volgens mij zitten ze zich tijdens het eten onder tafel te rukken. Het zou me niet verwonderen. Rukken, eten en naar vrouwen kijken.'

Ik geef de mannen een lieve glimlach.

'Buk heeft wel wat,' zeg ik.

'Nee, dat is Bef, die is cute,' zegt Gulpje. 'Als hij lacht, beweegt hij zijn tong over zijn bovenlip, let maar op. Volgens Jules komt dit doordat hij zich schaamt voor zijn grote voortanden. Hij wil ze dan achter zijn tong verbergen, zegt Jules, en die kan het weten, want als er iemand op de hoogte is van alle frustraties, tics, afwijkingen en trauma's op aarde, is het Jules. Bef is leuk, maar moet je zien hoe hij met Buk omgaat. Bef praat met Buk alsof hij met een volwaardig iemand zit te praten, in plaats van met een Reuzensmurf.'

Buk & Bef voelen waarschijnlijk dat wij over hen praten, want ze gaan plotseling overdreven hanerig zitten etaleren hoe leuk & mannelijk ze eigenlijk zijn, ze blazen zich op en maken luidruchtige grappen, een beetje als studenten. Vooral Buk slooft zich uit. Ik zie dat Bef inderdaad zijn tong op zijn bovenlip houdt als hij lacht.

'Als ik zo naar jongens kijk, weet ik dat het fijner is vrouw te zijn dan man,' zegt Gulpje, wanneer we even zogenaamd terloops naar het duo hebben gekeken. 'Ik heb eens een film gezien over een groepje jongens dat zat te praten over de atoombom, ze stelden zich voor dat de bom inderdaad zou vallen en dat ze nog een uur hadden te leven. Ze vroegen elkaar of ze een meisje wisten om dat laatste moment mee te kunnen neuken. Dat vonden ze heel belangrijk, om te allen tijde een meisje achter de hand te hebben. Dat ze als het cruciaal werd maar één telefoontje hoefden te plegen om tussen de benen van een vrouw te mogen. Een beetje zielig, lijkt me, want wat voor mannen blijkbaar een statussymbool is, is voor vrouwen uitgangspunt. Ik bedoel, als vrouw kun je altijd naar bed, met wie je ook wil, waar dan ook. Altijd kunnen wippen, dat is het verschil.'

Ik knik en druk mijn sigaret uit omdat onze bestelling wordt gebracht. Inderdaad; altijd kunnen wippen, dat heeft Gulpje perfect gezegd. Mijn aberratie is dat ik ervan houd om met vriendinnen over seks te praten, Ricki, het liefst zo grof en vulgair mogelijk. Ik hou van meisjes die het over 'wippen' hebben, over 'hem erin blaffen', over je 'loosdoos' of 'in je muts gekletterd worden'. Veroordeel ons hoe je wilt, maar zulke uitdrukkingen gebruiken we nu eenmaal tijdens ons Jonge-Vrouwen-Topoverleg. 'Nacht van de Lange Pikken' noemen Lala, Kim, Fleur en ik het als we op een avond – het liefst doordeweeks – de stad ingaan om keihard door te drinken en urenlang te jongehoeren (term van Lala). Het grappige is dat we dan woorden

en uitdrukkingen gebruiken die we van mannen nooit zouden accepteren (behalve als ze ze fluisteren, terwijl ze ons intussen tegen een muur of de spijlen van een bed drukken).

Het duo Buk & Bef is uitgegeten en heeft de rekening betaald. Ik heb alweer een sigaret gepakt, want de borsjtsj was aan mij eigenlijk niet besteed (culinair voorschrift no. 1: bestel nooit iets wat je niet uit jezelf kunt spellen). Op weg naar de uitgang komen de mannen langs ons tafeltje. Hoe hanig ze net ook deden, nu gedragen ze zich schichtig en ongemakkelijk. Als Bef mij even aankijkt, zeg ik lief: 'How do you do?'

Gulpje lacht, Buk schrikt en Befje Pavlov antwoordt onmiddellijk: 'How do you do?'

'The way you like it, honey,' zeg ik, irritant zelfingenomen. Bef staart me even aan, niet wetend wat hij moet zeggen. Gulp giert het uit, terwijl het duo geparalyseerd staat te wachten.

'Hey, you guys wanna sit down and join us for a minute?' zegt Gulpje, na haar lachtoeval, en ik begin te roepen: 'Yeah, sit down,' want als ik ergens voor gemaakt ben, is het voor onverwachte dingen. Buk & Bef aarzelen even, maar nemen toch plaats. Een paar lunchers in Veselka's kijken nieuwsgierig, hoewel we ons daar niets van aantrekken. Als de mannen zitten, probeert Buk het heft in eigen hand te nemen: 'Are you from Sweden?' vraagt hij.

'Does it matter?' antwoordt Gulpje. 'I mean: do you want us to be from Sweden?'

'Just wondering,' zegt Buk, licht verongelijkt, terwijl Bef met zijn tong zijn bovenlip beroert. Gulpje pakt een sigaret uit haar pakje en neemt mijn halfopgerookte peuk van me over. Met een paar trekjes heeft ze haar sigaret aan. Buk & Bef kijken toe.

'Do you know what this is called,' vraagt Gulpje, rook uitblazend. Ze gebaart op de twee peuken tussen haar vingers en haar handeling van zoëven. De mannen schudden van nee.

'Weet jij het?' vraagt Gulp.

Ik zeg no.

'Dutch fuck is what you Americans call that,' zegt ze droog. Ze geeft me mijn sigaret terug.

'And we're Dutch,' vul ik aan, al even droog.

Buk & Bef zijn een kort moment sprakeloos.

'We've gotta go back to work,' herneemt Buk zich.

‘May we give you our phone numbers?’ vraagt Bef, net niet hijgerig. Dat mogen ze. We beloven hun vanavond te bellen.

Als ze verdwenen zijn, kijken Gulp en ik elkaar glimlachend aan. Beiden verscheuren we langzaam een visitekaartje.

Hoewel Gulpje en ik nu al onafscheidelijk zijn, moet zij na de lunch naar haar opleiding uptown. Ze neemt de metro en legt me uit hoe ik terugkom bij het appartement.

Een minuut later hoor ik mijn hakken op het trottoir. Ik kijk naar mezelf in etalageruiten, en ik zie mezelf lopen door de stad, tussen skyscrapers, yellow cabs, delis en thousands of empty eyes. Alleen te zijn tussen vier miljoen mensen. Daar ga je, Phileine. Dan besluit je iets te doen wat je ontelbare malen hebt gezien in films en series: je gaat van de stoep af om je arm omhoog te steken. Er stopt inderdaad meteen een taxi, je stapt in, noemt het adres van Max en de chauffeur wordt boos omdat je hem een rit laat maken van maar drie dollar.

De vrijmarkteconomie

Na een vlucht van drieduizend kilometer heb ik geen zin om hier de hele middag met Jules en Leonard naar shout-shows te kijken. Op het gevaar af zijn vrouw aan de telefoon te krijgen bel ik de enige vriend die ik in deze stad heb: Fabian. Hij neemt slaperig op en het wordt hem vervelend langzaam duidelijk wie hij aan de lijn heeft. Dan zegt hij: ‘Ah, *Philaine*,’ en even grinnikt hij minzaam. Dat laat ik rustig tot me doordringen: Fabian grinnikt minzaam. Meestal reageer ik nogal heftig op arrogante lachjes of andere uitingen van solipsistische hormonale zelfoverschatting, maar ik besluit me in te houden en zeg dat ik het echte New York wil zien. Dat verbaast hem niet. Een half uur later haalt Fabian me op.

Mijn vermoeden: nieuwsgierigheid is een van de grote overlevingsstrategieën van de evolutie. Sommige diersoorten overleven met uitgebreide populaties, veel nazaat en een honderden eeuwen gelijk blijvend gedragspatroon; de mens (zeg maar: jij en ik) moet het daarentegen hebben van een onophoudelijke zoektocht naar nieuwe gebieden, onontdekte werelddelen, verbeterde technieken, andere voedselbronnen et cetera. Deze leerlustige inborst brengt mij ertoe met een vreemde man te lopen door een

stad die ik niet ken in een land waar ik nog nooit ben geweest. Fabian loodst me langs bezienswaardigheden, bekende gebouwen, voormalige beruchte discotheken, terwijl hij ondertussen met zijn hand een pluk haar uit mijn gezicht streelt of me bij mijn onderarm pakt om me te behoeden voor een aanstormende auto.

Fabian speelt vaderfiguur, dat heb ik goed door. Om hem te stangen vraag ik een keer of wat naar Lena, maar daar gaat hij niet op in. Na een paar uur neemt hij me mee naar The White Horse Tavern in the middle of Greenwich, die er volgens Fabian nog hetzelfde uitziet als in de tijd dat beroemde schrijvers en andere verlepte kunstzinnige alcoholisten dit café bezochten. Fabian bestelt twee White Horses. Een jukebox speelt muziek uit de jaren zeventig. Een serveerster brengt gratis mozzarellasticks en terwijl ik naar de becapte, bierdrinkende, televisiestarende, baarddragende Newyorkers kijk, neemt mijn vaderfiguur me helemaal op. Ik denk: hij is maar wat trots dat hij zich hier met mij laat zien (hoewel hij doet of ik degene ben die blij mag zijn; daar zijn vaderfiguren erg sterk in). Nadat de serveerster onze glazen heeft gebracht, pakt Fabian mijn hand en vraagt of ik weet dat ik een heel bijzonder meisje ben. Ik zeg: ‘Waarom vraag je dat?’ en nu is het mijn beurt minzaam te glimlachen.

Lala en ik hebben zo onze eigen theorieën over liefde. Eén daarvan luidt: liefde is kapitalistisch. Deze ontdekking hebben we gedaan toen Lala een lange afscheidsbrief kreeg van een met zelfmoord dreigende ex-minnaar (met wie Lala ironisch genoeg alleen maar verkeerde omdat hij zo lekker fatalistisch uitging). Al discussiërend kwamen we erachter dat heel veel mensen liefde zien door een communistische bril. In ruil voor goederen en zaken besluiten twee marktpartijen aan elkaar te leveren (aandacht, genegenheid, fysieke inspanning, creditcards). Ze spreken daarbij af uitsluitend onderling zaken te doen. Dit lovers-kartel is bedoeld om de concurrentie uit te schakelen: zonder concurrentie kun je je kwaliteit namelijk enorm terugbrengen en bespaar je energie (zie ook onder het lemma ‘overheidsinstellingen’).

Lala en ik vroegen ons af: als de vrije-markteconomie werkt voor zo ongeveer alles in deze samenleving, waarom dan niet voor dat wat ons allemaal zo buitensporig bezighoudt: liefde, lusten, lasten, listen? Als je verliefd bent op iemand is er een produkt dat je graag wilt consumeren. Daar hangt een prijskaartje aan, variërend van straten omrijden en het piercen van je tepels tot het wegcijferen van je persoonlijkheid.

Het grootste probleem van de liefde is dat mensen denken dat liefde ‘voor eeuwig’ is. Probleem: mensen ontwikkelen zich, en niet altijd even snel of

langzaam als hun gade. Ander probleem: de concurrentie op de vrije markt slaapt nooit. Het heerlijk hypocriete is dat onnoemelijk veel mensen er communistische liefdesopvattingen op na houden, maar ondertussen kapitalistisch handelen. Van de liefdesbedrijven die samen een monogaam kartel vormen, maakt meer dan zeventig procent in het geheim vroeger of later gebruik van de diensten van andere marktpartijen. Dat noemen we *overspel* (Lala en ik hebben het altijd over overspel alsof we dat vandaag nog in onze soep hebben gedaan). De andere dertig procent zou dit ook willen als de prijs niet zo hoog was. Die prijs is dat de relatie in gevaar wordt gebracht.

Waarom – en dit is een interessant punt vind ik zelf, niet dat het iets uitmaakt – waarom zou je je liefdesrelatie laten bepalen door starre communistische principes? Ik vind dat de produkten en diensten die je te bieden hebt zo bevredigend mogelijk moeten zijn, en dat dat ook geldt voor de produkten en diensten die je te wensen hebt. Dat idee hebben Lala en ik gepatenteerd onder de noemer: de vrijmarkteconomie van de liefde.

Stel, je loopt langs een Japanner bij wie je nog nooit hebt gegeten. Mijn raad: probeer hem een keer! Valt hij tegen, dan kan hij het in het vervolg schudden, maar bevalt zijn kookkunst, dan mag hij vaker voor je koken. Je vaste kok zal dit misschien niet eens zo heel erg vinden, vanwege de rust, of de mogelijkheid ook eens zijn markt te verkennen. Lijdt je vaste kok liefdesderving, dan zal hij voortaan beter zijn best moeten doen en je een gevarieerdere maaltijd voorschotelen. De liefde is een strijd, als je jezelf dwingt uitsluitend met het beste genoegen te nemen.

Iemand zal zeggen: ‘En wat nou als je niet meer in staat bent de strijd aan te gaan en jezelf boven jezelf uit te tillen? Wat nou als je ziek wordt, of oud, of verdrietig vanwege sterfgevallen? Wat nou als je geen zin hebt om steeds te moeten concurreren? Wat nou als je geen kapitalist bent?’

‘Van dat argument zijn we dus niet onder de indruk, bonkige kwakbol,’ zullen Lala en ik in zo’n geval antwoorden. Twee mensen die een gelukkige relatie hebben, vragen elkaar altijd heel bezorgd: zul je er ook voor me zijn als het ons later eventueel slecht zal gaan? Welnu lieverd, misschien is iemand met wie je fantastisch gelukkig bent als de zon schijnt, helemaal niet de juiste persoon om je te steunen als het regent. Een bedrijf dat vrolijke zwembaden aanlegt, hoeft niet per se kelders te kunnen dempen. Als je ziek of oud wordt, verandert het produkt dat je levert. Ontwikkelt jouw afnemer zich met jou mee, dan is er niets aan de hand. Gebeurt dat niet, dan zitten jullie met je mooie contracten, beloftes, sociale zekerheid. Veel mensen zien liefde als een heel korte wedstrijd met een heel lange nabeschouwing. Ik zie liefde als een nimmer eindigende worstelpartij waarbij iedereen in de ring probeert te komen.

Tot zover de theorie, in de praktijk is natuurlijk alles anders.

De principe-afspraken

‘Waarom zit je aan mijn hand?’ vraag ik.

Fabian lacht.

De jukebox in The White Horse Tavern speelt inmiddels romantische filmmuziek.

‘Als ik dat kon uitleggen was ik erg wijs,’ zegt vaders Socrates diepfilosofisch. Ik ben onder de indruk.

‘Als het maar bij mijn hand blijft.’

Fabian lacht weer.

‘Ben je bang voor mij?’ vraagt hij nagrinnikend.

Waarom oudere mannen toch altijd hopen dat je bang voor ze bent, is me een raadsel. Terwijl bij gerijpte vrouwen iedere strohalm eigendunk onverbiddelijk omknakt, denken mannen op leeftijd dat hun aantrekkelijkheid, recht evenredig met hun mondgeurmoleculen en negatieve hardos alleen maar toeneemt. Tuurlijk ben ik bang voor je, Fabian, zoals ik ook bibber van angst voor een comapatiënt met een mes in zijn hand.

Fabian streelt een weerbarstige lok uit mijn gezicht. Ik weer: nog geen vierentwintig uur in Manhattan of er is al iemand die iets van me wil.

‘Jij wilt wat van me,’ zeg ik.

Fabian verruilt zijn glimlach voor een typisch ingestudeerde ik-ga-iets-heel-belangrijks-zeggen-blik.

‘Ik ben niet bang mezelf bloot te geven,’ zegt hij rustig. ‘Natuurlijk wil ik wat van je.’

Hij is in ieder geval eerlijk.

‘Ik heb een vriend,’ antwoord ik.

‘Dat weet ik. Ik heb een vrouw.’

‘Mijn vriend heet Max. Hij is heel blij dat ik eindelijk in New York ben. Hij is heel sterk. Hij haat oude mannen. Hij sleurt ze aan hun rimpels over straat.’

Fabian lacht en zegt dat ik aanbiddelijk ben.

Vrolijk bestelt hij bij de serveerster nog twee White Horses.

‘Ik wil niet nu met je naar bed, *Philaine*, ook niet deze week en zelfs niet dit jaar. Ik wil iets anders.’

Hij slaat zijn ogen neer.

Als hij me weer aankijkt, stelt hij met hese stem de doortrapte gewetensvraag of hij, als ik nu in New York was en geen vriend zou hebben, een kans had gemaakt. Dit is onder de gordel, want als ik geen vriend had gehad zou iedere man een kans hebben gemaakt.

‘Ja,’ zeg ik (ik val nu eenmaal op hese vaderfiguren).

Fabian glimlacht.

‘Door omstandigheden kunnen we nu geen liefde maken,’ zegt hij zacht. ‘Dat is jammer, maar niet verschrikkelijk. We kunnen ons wel voornemen: als de omstandigheden veranderen, komt er een dag dat we wel met elkaar naar bed gaan. We noemen dat een principe-afspraken: op andere tijden en op andere plaatsen zien we elkaar terug.’

De serveerster brengt onze biertjes.

‘Laten we toosten op onze afspraak,’ zegt Fabian volwassen.

Ja, laten we toosten. Ik knik, en nadat we onze glazen hebben geheven, pakt Fabian mijn hand weer beet.

‘Ik weet niet waarom ik dit doe,’ zegt hij.

Then break out the booze and dance

Max is gdvrdmm de meest fantastische leugenaar ter wereld op aarde. Ik ben met Gulpje, Jules en de buurmannen Benny & Marc in de Samurai Sushi Pub, recht tegenover Max’ appartementenhuis. Toen ik vanmiddag met Fabian in mijn stamcafé The White Horse Tavern borrelde, heeft Max naar Jules gebeld om te zeggen dat hij het diner waarschijnlijk zou halen, mocht zijn Generale Repetitie niet uitlopen, mocht. We hebben gewacht tot acht uur en, gedwongen door de zeerover die deze tent runt, bestelden we toen maar een stuk of honderd sushi-stukjes en Californian Rolls, om het in godsnaam niet te hebben over de vaasjes geniepige Pakan Hakusan Sake.

Inmiddels zitten we aan de groene thee en het gesprek dat ik schijn te voeren met Jules gaat voornamelijk over de overeenkomst die haar sociale leven vertoont met dat van een vleesetende plant. Ik ben zo onhandig geweest te vragen of Jules een vriend heeft. Dit had ik beter niet kunnen doen, want er volgde een exposé over Liefde, beginnend bij vruchtbaarheidsrituelen door de eeuwen heen, via de kruisiging van Redder Christus en de huwelijkswetgeving op IJsland, en nog lang niet eindigend met het pakket eisen waaraan Jules' partner zou moeten voldoen (wie zou jou nou willen, bebrilde waterbig).

Ik hou niet van mensen die geen relatie hebben. Het lijkt me vreselijk om zo iemand als Jules te zijn. Soms stel ik me wel eens voor dat ik heel eenzaam zou zijn in de zin van dat ik nooit met iemand in bed lag, en dat ik dan per ongeluk een televisieprogramma opzette over de fabricage van voorbehoedmiddelen, en dat ik dan keek naar een produktielijn die in een paar seconden duizenden verpakte condooms uitpoepte, en dat ik dan besepte: al die kapotjes zullen de komende maanden worden uitgerold over stijve penissen, maar niet één ervan zal in mij verdwijnen. Het lijkt me heel erg, dit besef.

Gulpje bevrijdt me van het pratende röntgenapparaat door me te betrekken in het gesprek dat ze voert met Benny & Marc.

'Help me eens even, want die vervelende omo's beginnen me op m'n zenuwen te werken,' zegt ze in het Vlaams, en in het Engels gaat ze verder: 'Mij is opgevallen dat iedere liberale intellectueel hier in zijn adresrol minstens één Afrikaanse Amerikaan, één gehandicapte Amerikaan, één illegale Puertoricaanse Amerikaan, één potteuze Amerikaanse, één Republikeinse Amerikaan en één Amerikaan met aids-plekken in zijn gezicht moet hebben staan, anders mag je niet meedoen met het gesprek. Laatst gebruikte ik in mijn klas achteloos de omschrijving *colored people* voor *African-Americans*. Iedereen schrok zich onmiddellijk rot, want dat was racistisch. Dan zijn we in België en Nederland toch minder politiek correct, hè Phileine? Bij ons is het juist politiek correct te roepen dat je heel erg tegen politieke correctheid bent.'

Jules, Marc & Benny kijken bezorgd naar Gulpje.

'Ja,' zeg ik, als bijdrage aan de discussie, hoewel het onderwerp me eerlijk gezegd voor geen neger boeit. Van deze tribunalen ben ik namelijk te vaak slachtoffer geweest. In de kennissenkring van mijn moeder komt een nogal schrikbarend grote hoeveelheid fatsoenlijke in Peruaanse indianenlappen getooide cultuurdragers voor, die na gevoelige Koreaanse films, experimentele keramiekfestivals of gezellige *camp gang bangs* van het coc naar hun culturele clubhuizen rennen om heel eensgezind 'Weg met het

establishment!’ te roepen en zich vervolgens te bezatten (c.q. in donkere hoekjes aan vreemden te zitten). Als je in zo’n gezelschap gewoon heel gratis, gewoon heel wouldbe, gewoon heel voor de grap een keer zegt dat wat jou betreft al die Marokkaans-joods-zwarte negerroet-mophomopotten elkaar met vliegende aidskanker mogen besmetten, reageren ze plotseling allemaal heel ‘helemaal niet geschokt’-geschokt, want er is één groep die zij niet kunnen uitstaan: mensen die iets niet vinden wat zij vinden. Het liefst zouden zij intolerante mensen in concentratiekampen vergassen, zo groot is hun haat jegens hen. Nu ben ik niet intolerant: ik heb een hekel aan alle mensen (maar probeer ze dat eens duidelijk te maken).

Om het gesprek op een ander onderwerp te brengen zeg ik abrupt tegen Benny & Marc dat ik me plotseling afvraag of het vervelende van homoneuken niet is dat er bij anale penetratie een drol terug in de kontbuis moet worden gedrukt. Benny & Marc kijken mij met open mond aan, net als Jules.

‘Komt er dan niet een beetje poep in jullie spuigaatjes, zou ik willen weten, of hebben jullie zo’n houding van: nou ja, dat ejaculeren we er vanzelf toch weer uit en desnoods laten we het er even uit zuigen? Daar ben ik nu echt benieuwd naar,’ zeg ik ontwapenend, mijn vaste grap in gaapverwekkende gesprekken met homoseksuele hetero’s.

Oké, ik ben af en toe niet aardig, maar het goede aan mezelf lijkt me dat ik dat doorheb. Mijn moeder heeft wel eens gevraagd of Lala en ik niet ongemerkt aan een of andere vorm van Gilles de la Tourette lijden, zo grof en ongerijmd als wij soms zijn (ik denk dan: let eerst eens op jezelf in plaats van anderen te veroordelen, Mamma, want hoe vaak heb ik jou niet horen lispelen, als je in je dronken broek pist van het lachen bijvoorbeeld, dat een pik wat jou betreft niet dik genoeg mag zijn, hè Mamma, een pik riep je toch toen je bezopen was, een dikke pik, een dikke dikpikkerdepikdik, Mamma?).

Jules, Marc & Benny kijken uiterst bezorgd naar mij.

Ik probeer lachend duidelijk te maken dat ik hen slechts een beetje probeer te plagen met een geinige boutade over kontneuken, maar die gore poepchinese van een eigenaar onderbreekt me door ons toe te bijten dat we kunnen vertrekken als we niets meer bestellen dan groene thee. Er wachten klanten (die allemaal lijken op Whoopi Goldberg). Nog altijd geen spoor van Max, mijn leugenaar.

We besluiten te gaan, en ik geloof dat Benny & Marc me mijn pesterijtje niet al te kwalijk nemen, want ze nodigen me uit mee naar Milano’s, vier blokken verder, een soort ijsbarpizzeria voor gillende bijna-mensen die je het liefst in Lourdes langs de grotten zou willen rijden. Het gesprek gaat een uur

later nog steeds over politiek correct zijn, maar ik heb inmiddels besloten mijn mond te houden. Gulpje mag Europa verdedigen. Juju, ik schrik er wel eens van: de agressie die ik schijn op te wekken. Ik heb blijkbaar een hoofd dat roept om emmers minachting en boosheid. Nu doe ik altijd of het me volkomen koud laat dat mensen me een domme trut noemen omdat ik zo nu en dan een beetje treiter, maar in werkelijkheid lig ik 's nachts in mijn bed te huilen van kwade woede natuurlijk, mezelf in slaap wiegend met de gedachte: men begrijpt mij niet, men begrijpt mij niet. Ik heb inmiddels gemerkt dat je weinig hoeft te doen om mensen te irriteren. Dat komt doordat iedereen over wat dan ook onmiddellijk een pasklare mening heeft waarmee niet gedold mag worden. Maak je toch een keer een geintje, dan is het niet duidelijk wat je werkelijk vindt en wat niet, en daar kunnen mensen niet tegen.

Het vervelende is, volgende probleem, dat als je niet actief meedoet aan een gesprek, je ongemerkt steeds meer gaat drinken. Ik riep vroeger vaak: 'Alcohol en ik, wij kunnen het wel vinden, ja,' maar Kim overtuigde me ervan dat dit een behoorlijk domme uitdrukking is. Pas als ik aan mijn zesde glas New Amsterdam ben, kom ik erachter dat ik al drie kwartier niets heb gezegd. Ook Gulpje heeft het praten opgegeven. Als honden die een koekje tussen twee vingers volgen, staan een paar mannen gefixeerd naar ons te kijken, wat me eerlijk gezegd licht deprimeert. Je hoopt natuurlijk dat de wereld er elders anders en hopelijk beter uitziet. Stront gebeurt, dat is me al jaren volkomen duidelijk, maar dat stront ook ver van huis gebeurt, is iedere keer een tegenvaller. Ik schijn te lijden aan een geestelijke vorm van anorexia: waar ik aankom, wil ik niet blijven. Misschien ben ik ongemerkt zo iemand die hardnekkig op zoek blijft naar die plek op aarde waar de mensheid aardiger, de sfeer gemoedelijker, het leven beter is, een plek waar niet iedereen zich het hoofd op hol laat brengen door geldingsdrang, machtsspel, teelbal en endorfinezucht. Dit klinkt gefrustreerd en dat is het ook.

Sommige mensen zijn amateur-hoer, ik ben amateur-socioloog. Niets zo fascinerend als een deinende mensenmassa, als het observeren van samenscholingen, cafévolk en andere groepen. Met Lala en Kim zat ik eens op mijn privé-dakterras te kijken naar het pleintje voor mijn huis. Voor een café stond een uitzinnige menigte wezenloos te drinken, zingen en stampen, voor één grote collectieve ontkenning van welke intellectuele beschaving dan ook (het was Koninginnedag). Hoe ver strekt de gekte, vraag ik me wel eens af als ik – opgemonterd door een goed glas rode wijn – naar zulke uitingen van mesomorfe volksverdomming kijk. Er was één jongen die ik extra goed onderzocht. Hij stond in een groepje dertigers aan de rand van de mensenmassa rond de biertap. Boy o boy, wat waren ze dronken, hij en zijn in 'vrijetijds kleding' gestoken, inmiddels aan de baan, de hypotheek en de vrouw geraakte oud-studiegenoten. Wat hadden ze een plezier, deze mannen,

het was weer net als vroeger. De jongen die ik in de gaten hield, deed erg dronken en opgefokt. Hij gooide met bier naar mensen, hij 'maakte gebbetjes' met passerende vrouwen (zijn vriendin keek dan ostentatief de andere kant op) en hij omhelsde voortdurend zijn vrienden en andere lawaaimakers. Van bovenaf was duidelijk te zien dat hij heel wat gangsterfilms had bekeken, want hoe vrolijk hij ook andere mensen lastig viel, als hij zelf eens een duwtje kreeg of als een druppeltje bier het plakkaat gel op zijn hoofd dreigde te verweken, werd hij agressief en begon hij verongelijkt amok te maken. Net toen we met verve hadden besloten dat we ons nooitnooitnooit meer zouden inlaten met dit soort zaterdagavondhelden, kreeg hij ons empirisch-sociologische onderzoek in de gaten. Hij stootte zijn vrienden aan en wees naar boven. Kom beneden, gebaarden ze ons, want als een gezellige groep ergens niet tegen kan, is het tegen toekijkers. Gedrieën forceerden we een glimlach en hieven we onze wijnglazen als teken dat hun imbeciele feestje het onze was. Dit hadden we beter niet kunnen doen. Wijn = alcohol, moet een van de mannen hebben gedacht, en hij waggelde tot vlak onder ons dak, om daar met zijn hoofd gebogen en zijn mond geopend te wachten tot wij het vocht naar beneden zouden gieten.

'Dat is wijn, gek!' riepen we, maar dat moedigde de man slechts aan. Nu stonden er op het dak ook twee emmers water. We dompelden een van de glazen onder in een emmer en gooiden het glaasje leeg over de man. Hilariteit alom. Mensen mogen elkaar onderling bekogelen met poep en bier, maar een buitenstaander die van vierhoog een beetje water uitsprenkelt, kan rekenen op volkswoede en verontwaardiging. Er werd geschreeuwd en gescholden, en zelfs werden we bekogeld met twee bierflesjes (die kapotklapten op de gevel). Toen we de beide emmers over de menigte hadden gelegd, bleek vooral de jongen met het maffiagezicht getroffen door een hartaanval van woede. Hij bleef maar schreeuwen dat we naar beneden moesten komen zodat hij ons verrot kon slaan (les 1: geef nooit je bedoelingen kwijt). Op een gegeven moment riep hij zelfs naar de hoofdonderzoeker van ons groepje dat hij me 'af ging maken'. Dat riep hij daarna nog honderd keer.

'Ik onthoud je gezicht, kankerwif,' gilte hij onophoudelijk, 'ik maak je helemaal dood.'

Terwijl hij met één hand naar me bleef wijzen en zijn andere hand langs zijn keel bleef halen, bedacht ik bijna moedeloos: ja graag. Niets liever. Verlos me. Verlos me van mannen zoals jij. Verlos me van dit rotvolk, alsjeblieft. Maak me af. Maak me dan toch af, gdvrdmm.

Vraag: waarom denk je altijd dat als mensen te laat zijn voor een afspraak, zij in het ziekenhuis liggen of anderszins op gruwelijke wijze zijn verhinderd, en

waarom blijkt dit nu nooit eens zo te zijn?

De soundtrack in mijn hoofd zweept op als Max tegen enen eindelijk de ijsbarpizzeria binnenstapt. In zijn remspoor volgen een stuk of tien toneelspelers, onder wie bijna alle vreselijke mensen die ik gisteren op Max' feestje heb ontmoet. Gulp en ik zijn inmiddels op een punt beland dat we omringd door bestroptaste jongens over dark-rooms voor christenen, het piercen van tepels en het Amsterdamse drugsbeleid praten. Mijn leugenaar negeert de mannen om me heen en wil me zoenen, alsof hij me vanmorgen echt niet geschreven had dat we samen zouden dineren. Ik stel vast: al schijnt de liefde aangenaam, in de ervaring is ze cru en tiranniek.

'Heb je je vermaakt?' vraagt Max, zijn lippen tuitend.

Hij kust me.

Ik ruik de geur van andere vrouw.

Ik ruik de geur van andere vrouw, maar ik blijf er opvallend nuchter onder, al geloof ik mijn eigen neus niet. Max kust me nog een keer, en als Joanne de Verschrikkelijke Beflebber me een seconde later ook met twee zoenen begroet, weet ik meteen wie er met haar lichaam dicht bij mijn vriendje heeft gestaan. Ik word door iedereen met zoenen onthaald, want ik schijn er helemaal bij te horen. De sfeer onder de Oscar-genomineerden is nogal bedrukt; hun gekostumeerde Generale Repetitie vandaag ging zo goed dat ze bang zijn dat de première morgen zal tegenvallen. Uiteraard moet dit ellenlangdradig worden nabeschouwd en doorgesproken. Eerst probeer ik enthousiasme voor hun verhalen te veinzen, maar na een kwartier wend ik mij verstoken van de gunst van mijn beminde tot de mannen die zich als jakhalzen op mijn vriendin Gulpje hebben gestort. Gulpje die op haar beurt de jongens uit de tenten in hun broek probeert te lokken, als je het mij vraagt.

Om Max te treiteren zou ik gemakkelijk zo'n mannetje kunnen opfokken, maar ik weet dat ik daar alleen maar droevig van zou worden. En dus drink ik liever dan dat ik me in gesprekken stort. Als ik mezelf later op het toilet aankijk om een raar gezicht te trekken weet ik dat ik dronken ben en dat ik mezelf dadelijk ga verliezen, eindelijk. Mijn mooiste bijna-doodervaringen heb ik namelijk in cafés, als iedereen om me heen met iedereen ouwehoert, de muziek vrolijk doorriedelt, de tap constant loopt en de glazen zich vanzelf lijken te vullen. Ik raak mezelf kwijt. Ik stijg op. Ik kijk van boven naar mezelf en ik zie me praten, lachen, pesten, flirten, drinken vooral. Kijk mij. Kijk mij dan. Ik praat nu toch met Benny & Marc & Jules en alle andere fascinerende Newyorkers. Ik schijn grappig te zijn. Er wordt gelachen. Ik lach zelf ook. Kijk Max en zijn Verschrikkelijke Tegenspeelster, ze discussiëren over 'motivation' en 'acting the truth'. Kijk Ruth, de roodharige nimfklier,

die urenlang haar leven, haar leven, haar leven en haar leven met me doorneemt. Kijk Gulpje, die geraffineerd haar sigaret rookt en drie mannen tegelijk om haar vingers windt. Kijk mij. Ik word kleiner. Ik zie me zitten aan de bar met mijn nieuwe vrienden, vanaf de derde, vierde, vijfde, zesde, zevende, achtste verdieping en verder. Ik word nog kleiner nu. De wolkenkrabbers schieten onder me vandaan. Manhattan krimpt ineen. Het tijdsverschil neemt toe. Hier jij daar ik-denk ik als ik in de wolken ben.

Schaduw in het donker

TWEEDE DAG

Ik hoop altijd dat men er na mijn dood achter komt dat ik een fascinerend dubbelleven heb geleid. Vooral 's ochtends in bed kan ik fantaseren over de dingen die ik niet doe, maar die ik wel had kunnen doen als ik niet zo indolent was. Waarom verzamel ik geen kunst zonder dat iemand dit van me weet? Waarom werk ik 's nachts niet als hoer langs de snelweg om dikke vrachtwagenchauffeurs te bevredigen (en hopelijk later dood in een greppel te worden gevonden)? Waarom ben ik geen lid van een politieke partij en blijf ik geen machiavellistische sleutelfiguur te zijn? Waarom heb ik geen geheim leven in New York, zodat ik met Max langs de hoge gebouwen zou kunnen lopen en hij me nietsvermoedend op een drankje wilde trakteren in een lukraak gekozen café, waar iedereen mij zou begroeten met 'Hai *Philaine!*' en ik zou zeggen: 'Hey guys, we moeten niet vergeten volgende week iets te organiseren voor de verjaardag van het zieke kind van Bill.' De blik in de ogen van Max had ik graag willen zien.

Ik ben zojuist wakker geworden in een leeg bed. Er ligt geen briefje van Max deze keer, maar net voordat ik me daarover eens heel erg kwaad ga maken, wordt er op mijn deur geklopt. Het is Jules, die haar bril onuitgenodigd de kamer binnentakelt. Sommige mensen zouden het geen goed begin van de dag vinden als het eerste levende wezen dat ze zagen Jules zou zijn, maar ik ben veel christelijker ingesteld, want ik bedenk: na de aanblik van deze bebrilde muiltumor kan de wereld alleen maar meevallen.

Jules brengt me de draadloze telefoon. Het is Max die belt, voornamelijk om zijn eigen zenuwen af te reageren. Hij zegt dat hij vandaag al twee keer heeft overgegeven van spanning en of ik gemerkt heb dat hij vannacht bijna niet heeft kunnen slapen. Ik hoor mezelf Max moed inspreken en zeggen dat de voorstelling ongetwijfeld perfect wordt. Nadat we even hebben gezwegen vraagt Max of het bij mij nog steeds regent. Ik kijk naar buiten, langs de hoge gebouwen. Dat het hier steeds lichter wordt en dat de bui al over is gewaaid, zeg ik. Max beschrijft de wolken aan de hemel boven zijn toneelinstituut, en het blijken dezelfde wolken te zijn die ik zie vanuit mijn positie, maar dan anders. Zeker tien minuten bespreken we wat ver boven onze hoofden voorbij komt waaien. Op een vreemde manier vind ik het liefde om samen naar

dezelfde wolken te kijken en dat telefonisch te bespreken.

De wereld een dansfeest

Het is opgeklaard als ik op een bank in het Washington Square Park zit, vlak bij Max' appartement (joggers, lunchers, eekhoorns, hoge gebouwen, gele autootjes). Bij de ingang van het park is een overwinningsboog opgericht, die door veel toeristen wordt gefotografeerd. Omdat mijn bankje precies achter de boog staat, zullen vele Japanners en Italianen zich bij thuiskomst kunnen vergapen aan mijn schoonheid. Ik hou ervan om op foto's van vreemden te staan, daar schaam ik me dus niet voor. Ik ben zo'n meisje dat zwaait naar camera's van anderen, uitsluitend in de hoop dat de verveelde kleinkinderen van die mensen, als ze jaren later verplicht in oude fotoalbums zitten te bladeren, mij ontdekken en verrukt mijn naam roepen, waarna de waardering voor hun grootouders toch een beetje toeneemt. 'Hebben jullie haar daar in New York ontmoet?' zullen ze vragen, en de grootouders zullen ietwat overdrijven door te vertellen: 'Het was een rare, rare meid, toen al.'

Bij een deli heb ik koffie en suikerbroodjes gehaald. Ik zit in de zon en ik kijk afwisselend naar de gebouwen, de mensen in het park en de eekhoorns in de bomen. Ik heb wel eens gehoord dat New York agressief en gevaarlijk is, maar toen we gisteravond langs dit park naar het appartement liepen en we door een van de dealers alhier gevraagd werden of we iets te roken wilden, deed deze man helemaal niet moeilijk over onze weigering. 'Have a nice evening,' riep hij ons nog na, waarop ik me afvroeg of mij in Nederland ooit goedenavond is gewenst door een drugshandelaar. Er staat een groepje dealende zwarten vijftig meter van me vandaan, maar ik voel me niet bedreigd. Veel gevaarlijker lijkt me de blanke man die opgewonden rondhuppelt en met iedereen wil dansen. Voor dit soort mafkezen heeft Max me gewaarschuwd. De man komt naar me toe en wil me bij mijn arm pakken om me zijn imaginaire dansvloer op te trekken. Dit is zo'n moment dat ik wilde dat ik een pistool had. Wat een uitkomst zou dat zijn. Eerst gewoon vriendelijk zeggen dat de man op moet rotten, en als hij daar niet van onder de indruk is, rustig je ⁵⁰¹ trekken en richten. Ben ik niet duidelijk genoeg? Ben ik nou *werkelijk* niet duidelijk genoeg? Oké, ik verlang naar een revolver, dat is een van mijn geheime wensen. Ik wil op straat een onbeschofte automobiliste vragen even haar raampje open te draaien, om haar vervolgens een loop tegen de slaap te drukken. Was het nou *werkelijk* nodig dat je me afsneed, richtingloze apekut? Was het nu *werkelijk* nodig dat u vlak voordat u

doodgaat nog gauw gauw voordrong bij de kassa, kwijlend schuifelwif? Was het nu *werkelijk* nodig dat je dat uitgezakte baggerlichaam tegen mijn schouder moest stoten, prehistorische vruchtbaarheidsgolem?

De dansende gek kijk ik heel vuil aan, waarna hij me met rust laat. Even geniet ik verder van de zon en mijn sprankelende gedachtenwereld, totdat de gek opnieuw problemen maakt, bij het groepje dealende zwarten dit keer. Zij zijn duidelijk niet gecharmeerd van het komisch bedoelde dansgetreiter, een van hen gebaart de maniak te wieberen. De man luistert echter niet naar dit advies. In plaats van door te lopen daagt hij de dealer juist uit met hem te tangoën. De dealers worden nu echt kwaad en er ontstaat een explosieve situatie. We komen nu bij het punt dat ik het niet meer leuk vind, want geweld kan ik niet hard genoeg toejuichen, maar mensen mogen elkaar natuurlijk geen pijn doen. Zeker tien dealers sluiten de man in, duwend en priemend met hun vingers. In het park wordt gelaten gereageerd op deze *gang bang*; ik ben geloof ik de enige die zich zorgen maakt. De danser danst inmiddels van angst en schrik, hij voelt de klappen en de steken in zijn zij, maar steeds is hij te laat om zijn belagers tot rust te manen. Er wordt geroepen en getrapt, geslagen en gegild. Ik kan het niet meer aanzien, hoewel ik met bevroren ledematen blijf kijken. Misselijk voel ik me en machteloos. Na een paar klappen weet de danser zich met veel moeite los te rukken. In plaats van weg te rennen draait hij zich drie meter van het groepje dealers toch weer uitdagend om. Wijdbeens zet hij zich schrap. In het park hangt een paar seconden een dreigende stilte, waarna de gek met schorre stem naar de groep tegenover hem begint te schreeuwen: *'Don't! Push! Me! Cause! I'm close! To! The! Edge!'*

Een moment ben ik bang dat hij zijn doodvonnis tekent, zo donker als de zwarte mannen kijken. Dan gaat er een knop om. De dealers lachen plotseling hard en brullen uitgelaten mee. *'I'm trying! Not! To! Lose! My head!'* vullen ze broederlijk aan. Het is een even verbluffend als lachwekkend schouwspel: vijftien zwarten en één blanke rappen en klappen in hun handen en zingen tien minuten onophoudelijk hetzelfde refrein.

Als de voorstelling is afgelopen, verdwijnen de dealers en de danser in afzonderlijke richtingen, niet beseffend dat de angst-adrenaline in mijn bloed nog meedogenloos lang zal doorpompen. Pas na een kwartier heb ik mijn tremors onder controle en mijn sluitspier in bedwang. Ik heb dan inmiddels zelf een doorleefd nummer geschreven, dat ik zacht, bijna onhoorbaar prevel, minuten achter elkaar. Ik rap: *'Geef me een touw en ik hang me op, geef me een pistool en ik schiet door m'n kop, geef me een trein en ik spring ervoor, geef me een pil en ik slik hem door.'*

Oké, ik ben niet vrolijk soms. Dat schijn ik van kindsbeen af te hebben. Volgens mijn moeder vertikte ik het als baby al te glimlachen naar de karavaan gekke bekken trekkende familieleden. Ik was altijd dermate sjaggerijinig dat het opviel als ik een keer opgewekt was. Zo kan mijn vader zich nog de eerste keer herinneren dat ik daadwerkelijk heb gelachen (en dat is voor Paps doen een hele prestatie, gelet op de emmers Chardonnay waarmee hij de aanval op zijn hersencellen heeft ingezet). Ik was een jaar of drie en ik zag hoe een dikke tante op het balkon van onze flat (mijn ouders waren in die dagen nog aandoenlijk arm) plotseling door een tuinstoel zakte ‘met haar dikke reet op het beton’. Gegild heb ik. Geschreeuwd. Helemaal astmatisch ben ik door het huis gestuiterd.

De tweede keer dat ik heb gelachen was in het bijzijn van mijn oma (ik hou niet van anekdotes, maar deze vertel ik graag). Mijn oma is nog bezopener dan mijn moeder, laat ik dat vooropstellen. Sommigen noemen haar ‘excentriek’, anderen ‘dat lijpe wijf met die wandelstok’ (in die stok zit namelijk een dertig centimeter lange reageerbuis met een kurk verscholen onder het handvat, die ze ieder uur bijvult met Grand Marnier). Ik was vier, mijn ouders gingen aan de rol en mijn oma zou die avond op me passen. Nu was ik een vervelend kind, als ik mijn moeder mag geloven (alsof je zelf zo makkelijk bent, denk ik dan). Mijn oma bracht mij naar mijn bedje en stopte mij in. ‘Welterusten, en lekker slapen hè?’ proostte ze, waarna ze me alleen liet. Vijf minuten later riep ik naar mijn oma dat mijn dekentje niet goed lag. Mijn oma kwam en legde mijn dekentje goed. ‘Zo, je dekentje ligt goed, en nu lekker slapen hè?’ schonk ze zichzelf nog een glas bij, waarna ze me alleen liet. Weer vijf minuten later riep ik naar mijn oma dat mijn kussentje niet goed lag. Mijn oma kwam en legde mijn kussentje goed. ‘Zo, je kussentje ligt goed, en nu lekker slapen hè?’ draaide ze een nieuwe fles Grand Marnier open, waarna ze me alleen liet. Weer vijf minuten later riep ik naar mijn oma dat mijn knuffelgnoe niet goed lag. Mijn oma kwam en legde mijn knuffelgnoe goed. ‘Zo, je dekentje ligt goed, en je kussentje ligt goed, en je knuffelgnoe ligt goed, en nu ga je dan eindelijk lekker slapen hè?’ riep ze geïrriteerd, waarna ze zich met veel agressie oprichtte, hard haar hoofd stootte aan het speelgoedplankje boven mijn bed, educatief opmerkte ‘SCHIJTGLOEIENDE KANKERGODVERDOMME!’ en vervolgens probeerde dat plankje van de muur te trekken. Compleet oververhit van de lach schijn ik daarna door mijn oma onder een lauwe douche gezet te zijn.

Het Afschuwwekkende Verval

Mensen die hun minachting voor het volk proberen op te dringen, genieten niet mijn voorkeur. Zo heb ik bijvoorbeeld nogal een hekel aan al die regisseurs die het in hun films of series laten bliksemen en donderen zodra de spanning een beetje toeneemt, alsof het publiek anders niet begrijpt dat er iets staat te gebeuren. Hoe vaak onweert het nou in het echt als je een keer een dreigend voorgevoel verwoordt of iemand met een mes om het leven brengt? Bijna nooit dus.

Ik bedenk dit omdat ik sta te schuilen in de portiek van de deli waar ik eerder mijn koffie en broodjes kocht. Toevallig had ik net in de zon na zitten denken over mijn zwartgallige gemoed en het vreemde gevoel van naderend onheil dat me al uren dwarszat, toen een paar felle bliksemschichten uit de hemel naar de stad schoten en een roffel van donderknallen de rust in het park verstoorde. Een minuut later stortregende het en was de hemel donker en dreigend. Dat maakte mijn stemming niet minder bedrukt. Jezus. Soms heb je gewoon dat je weet dat er iets misgaat maar dat je er niets aan kunt doen, hoe graag je het ook zou willen, en dan betrek ik dit even op mijn levensvriend Max en dat Joanne-personage van hem. Mijn probleem is waarschijnlijk dat ik voor mezelf totaal andere maatstaven hanteer dan het wetboek eisen en voorwaarden waaraan ik mijn omgeving toets. Mijn intuïtie fluistert me allemaal beangstigende dingen in over de buitenechtelijke hormoonmomenten van Max, terwijl mijn eigen lustblus me veel minder zorgen baart.

Lala, Kim en ik hebben ons wel eens afgevraagd of liefde bestaansrecht van zichzelf heeft of dat het een evolutionair bijproduct mag worden genoemd, een toevalligheid, een ongelukje. We kwamen er op een avond achter dat we (drank! Drank!) nog niet zo cynisch waren dat we de noodzaak van liefde ontkenden, maar wel bedachten we dat liefde lijkt te zijn uitgevonden om ervoor te zorgen dat mensen in godsnaam van elkaar houden voordat Het Afschuwwekkende Verval intreedt. Als we naar oudere echtparen kijken, Lala en ik, dan vinden we het zo opmerkelijk dat die mensen niet van elkaar walgen. Zoals wij van hen walgen bedoel ik, ik bedoel in de zin van dat we ons geen moment kunnen voorstellen dat je een bejaarde aantrekkelijk zou kunnen vinden, laat staan dat je daar seksliefde mee zou moeten bedrijven. Liefde is, besloten we (we hebben er een tekening bij gemaakt), het mechanisme dat ervoor zorgt dat mensen die elkaar onder normale omstandigheden weerzinwekkend zouden vinden, toch bij elkaar blijven. Wie eenmaal heeft gezien hoe mooi een man kan zijn, zal deze schoonheid blijven zien als die man inmiddels is afgetakeld en uitgezakt, of zoals Lala het noemt (denkend aan haar vader) 'bier zappend naar de televisie stinkt'.

Ik sta dus heel contemplatief over liefde & Max na te denken in de portiek

van een Newyorkse kruidenier, terwijl het op een halve meter afstand gutst van de regen. Inmiddels geniet ik niet meer in mijn eentje van het opspattende water, want er staat een weldoorvoed Michelin-vrouwkje naast me van het type dat je hier veelvuldig ziet. Ze zeggen dat Nederland het dichtstbevolkte land ter wereld is, maar ik weet zeker dat als je onze hele bevolking zou vervangen door half zoveel Amerikanen, Nederland toch nog voller zou zijn dan nu. De vrouw kijkt me uitdrukingsloos aan.

Ik denk wel eens: stel dat de aarde in de gaten gehouden wordt door een vreemde ruimtemogendheid, stel dat hun observatietoestel net boven New York hangt en stel dat ze inzoomen op de portiek waar ik juist dit moment sta te schuilen met deze vrouw. Wat voor conclusies moeten die intergalactische wezens daar dan in hemelsnaam uit trekken, en waarom heb ik zo de drang me te verontschuldigen? Ik ken deze vrouw niet! Horen jullie! Ik heb niets met haar te maken! Dit is niet representatief!

Waarom ik dit soort dingen doe, weet ik niet, maar ik vraag de vrouw of ze getrouwd is. Gdvrddmm, ik en mijn bek! Ik heb wel vaker de drang zonder aanleiding mensen aan te spreken of me in te laten met de dingen om me heen. De vrouw vraagt wat ik bedoel, en terecht.

‘Are you married?’ vraag ik nogmaals. De vrouw wil weten waarom ik dat wil weten, en ik hang een verhaal op dat ik binnenkort zelf ga trouwen maar soms door twijfel wordt overmand.

‘Mijn moeder heeft me geleerd dat je in zulke gevallen vaak gewoon het beste wildvreemden in de trein of op straat onder een afdak bij een eetwarenwinkelje om advies kunt vragen,’ leg ik zo sympathiek mogelijk uit (wat mijn moeder me inderdaad wijs heeft gemaakt, volgens mij om op voorhand van mijn gezeur af te zijn). De vrouw knikt begrijpend en zucht diep. Het is een lief mens, want je kan zien dat ze me raar vindt, maar me toch wil helpen in mijn strijd. Ze zucht nog eens heel diep, alsof het heel belangrijk is wat ik haar heb gevraagd. Na enige aarzeling mompelt ze, zonder me aan te kijken: ‘Er wordt gezegd dat twijfel schaduw is voor mensen in het donker.’

Ik knik, maar pas na een paar seconden dringt het antwoord tot me door. Om me een houding te geven roep ik: Dank u! Dank u heel erg wel!’ en ren ik hard weg, de stortregen in.

De zoekgeraakte penis en
andere verhalen

Stel dat er op Ameland vier miljoen mensen zouden wonen van wie je er hooguit twintig kende, zou het dan aannemelijk zijn dat je al na één dag vakantie op straat je naam hoorde galmen? Er roept iemand: *'Philaine!'* en als ik opkijk (plaatsbepaling: ik ben in New York) staat Lena voor me, de echtgenote van mijn Amerikaanse principe-afspraak. Een halve minuut doen we een befwedstrijdje Kreten Van Ongeloof Over Zoveel Toeval. Tien minuten later zitten we in een lunchbar achter een broodje kaas, op Lena's kosten jammer genoeg. Ik geloof niet dat zij weet dat ik gistermiddag met Fabian in The White Horse ben geweest. Ik doe geen moeite dit te verklappen, want haar gezicht staat nog steeds in de *'sla mij!'*-stand en dat wil ik graag zo houden.

Wie het lef heeft mij te vertellen dat mensen met elkaar praten omdat ze daar plezier uit putten, weet echt niet waarover hij het heeft. Waarom praten mensen? Daar hoor je nu nooit eens iemand over. Waarom praten ze zo veel over zo weinig? Lena en ik bespreken een half uur wat ik van New York vind, wat zij van New York vindt en wat de gemiddelde boerenlul van New York vindt. Ben ik nu de enige of voelen meer mensen zich ongemakkelijk bij de onafwendbare communicatie die 'praten met anderen' heet? Lala & Kim hebben me er eens van beticht dat ik niet in staat ben tot normaal menselijk contact, en omdat ik ervoor wil waken als een sociaal gedepriveerde op mijn dood te wachten, heb ik mezelf werkelijk moeten programmeren tot het voeren van dagelijkse gesprekken. Probleem is dat het bij mij soms naar de andere kant doorslaat, als ik er bijvoorbeeld achter kom dat ik met iemand de hobby's van de quizkandidaten van gisteravond sta te bespreken. Ook schijn ik geen maat te kunnen houden in wat Kim 'het gesprekstof-dossier' noemt. Het is ons opgevallen dat mensen tijdens het praten voortdurend laatjes oentrekken met aanvullende informatie en anekdotes, en dat de conversatie zo ongemerkt een bepaalde richting opgaat. Mijn aanvullingen worden soms niet helemaal op waarde geschat, vinden Lala en Kim. Ik merk dat nu met Lena ook weer. Nadat we de geschiedenis van zowel New York als Amsterdam volledig hebben doorgenomen, rest ons niets dan te praten over de basis van onze vriendschap: de erbarmelijke last-minute vlucht met Royal Jordanian Airlines. Lena begraaft me onder haar verzameling belangwekkende wetenswaardigheden over nog veel meer slechte luchtvaartmaatschappijen en via vliegtuigkapingen door de eeuwen heen komen we bij de Bijlmerramp en andere ongelukken. Nu we in deze hoek van de conversatiechiffonnière beland zijn, is het verhaal dat mijn moeder me ooit vertelde over een tegen een bergwand geklapt vliegtuig in Argentinië misschien een leuke lade. Bij die crash kwamen vijftien mensen om het leven. Tijdens de autopsie bleek dat een van de slachtoffers zijn penis miste. Uit de

bloederige plek tussen zijn benen kon men opmaken dat de man het ding wel degelijk had bezeten. Het wrak werd minutieus doorzocht, maar het ontbrekende lichaamsdeel vond men nergens. Een al wat oudere patholoog-anatoom kwam vervolgens op het idee de vrouwelijke passagiers wat beter te beschouwen, en inderdaad vond hij bij een van hen de zoekgeraakte penis: diep in haar keel. Er zat geen condoom om.

Ik moet vreselijk lachen natuurlijk, maar zo leuk vindt Lena deze geschiedenis helemaal niet (hoewel ik haar probeer uit te leggen dat die penis een metafoor is voor wat er mis is in de samenleving, of zoiets). Wat het verband is tussen mijn lachstuip en dat wat volgt, blijft vaag; feit is dat Lena meteen na mijn bijdrage aan de discussie de ober vraagt te mogen betalen. Ik weet inmiddels: sommige mensen zijn werkelijk uitsluitend in hun eigen verhalen geïnteresseerd. Bij het afscheid zegt Lena dat ik echt nog langs moet komen om *stroepwahfels* te eten, waarna ik dit aanbod bijna verpest door haar een klap te geven en te vragen: o ja, en moeten we dan ook praten tussen het kauwen?

Het vertalen van gevoelens

Het schijnt dat je een tolk in je hoofd hebt. Van alle gebieden in je hersens hebben er maar enkele met taal te maken, heb ik ergens gelezen. Gebeurt er iets in de niet-talige hoeken onder je hersenpan, dan probeert een soort vertaler uit te leggen waarom je voelt wat je voelt. Niet dat die tolk er iets van af weet, maar wat hij beweert, valt toch niet te controleren. Als je bijvoorbeeld bij een ex-vriend bent en je wordt overvallen door lustgevoelens, weet je hersentolk ‘dat je nog veel voor die vent voelt’. Nadat de jongen je lustgevoelens op de juiste wijze heeft gestild, is de kans groot – ik zeg maar wat – dat je toch niet zoveel voor hem blijkt te voelen als je aanvankelijk dacht. Die tolk heeft namelijk gewoon maar een beetje uit je nek zitten lullen.

Onderweg naar de rand van Greenwich denk ik volgens mijn tolk almaar onbewust aan de geur van andere vrouw in Max’ kleren, en loop ik op voorhand somber te zijn bij de gedachte aan de harde anale groepsporno van Max’ theatergezelschap. Je vooraf verdrietig voelen is volgens mij een psychologisch wapen, een soort indekken vanuit het idee: je kunt het rot maar beter voor zijn. Ik vraag me af of Max echt iets heeft uitgevroten of dat hij de verleiding heeft kunnen weerstaan. Ook confronteer ik mezelf voortdurend met de kwestie of er daadwerkelijk een verschil is tussen iets doen en iets niet doen maar wel willen. Ik bedoel: is er een verschil tussen vrijen met een ander

dan je broosbeminde en wensen te vrijen met een ander dan je broosbeminde? Hoe kun je verliefd zijn, zelfs gelukkig zijn, en toch naar seks met een ander talen? Hoe kun je gdvrdmm! Ik verdiep me al jaren in dit vraagstuk. Kun je verliefd zijn op meerdere mensen tegelijk, en zo ja, waarom in godsnaam? Hou je minder van iemand als je ook voor iemand anders voelt? Zijn mijn mooie jaren met Max verloren en verpest als nu blijkt dat hij de afgelopen maanden in New York met een ander heeft verkeerdt? Dat is eerlijk gezegd misschien het enige wat mijn tolk en ik op dit moment werkelijk willen weten: heeft dat verdomde konijn in New York aan een ander liggen knagen? En zo nee, heeft hij het dan misschien gewild?

Geluk zit in een klein truitje

Hoe zwaarmoedig ik ook ben: in Max' appartement word ik overvallen door een groot gevoel van blijheid. Geluk zit in een klein truitje dat je over een stoel had gelegd en dat door een vriendin voor de spiegel wordt aangepast.

'Oh, ben jij het?' zegt Gulpje verontschuldigend als ze me ziet binnenkomen. Ze wijst op het glanzend groene hemdje en trekt het felrode hart in het midden strak. 'Ik vond dit zo'n leuk ding dat ik gewoon moest zien hoe het stond.'

'Het staat mooi!' roep ik.

Gulpje draait haar lichaam om te zien hoe haar borsten uitkomen. Die zijn geweldig!

'Ja, het is een mooi hemdje,' zegt Gulp, en ik weet niet waarom maar we leggen onze armen om elkaar heen en even kijken we ginnegeilend naar de spiegel.

Ik hou ervan als vriendinnen mijn kleren passen, mijn spullen gebruiken of van mijn bord eten. Ik ben een onvervalste vriendinnen-vrouw. Had iemand me een paar jaar geleden gevraagd wat het belangrijkste in mijn leven was: mijn vriendinnen. Ik heb jaren geleefd voor mijn vriendinnen, en zij voor mij. Wij vinden: geen weg is te lang met je vriendinnen naast je. Nog steeds kunnen Lala en ik elkaar bij het uitgaan de hele avond op hilarisch-grootse wijze voor kratje kut of duf zuiglam uitmaken, maar als we dan tegen vijven thuiskomen, fluisteren we even makkelijk zachte liefkozingen en ik-ook-van-jou's. Ik geniet daarvan, zowel van het schelden als van die tederheid.

Toch heb ik soms het bange vermoeden dat onze vriendschap minder

intens wordt, om wat voor reden dan ook. Ik heb eens gelezen dat iemand van twintig gemiddeld zes écht goede vrienden heeft, iemand van dertig drie, iemand van veertig twee, iemand van vijftig één en iemand van zestig, zeventig en tachtig nul. Dat stemt mij niet vrolijker.

Nog droeviger word ik van Kim, het moet er maar eens uit. In de rangorde staat Kim eigenlijk boven Lala, sterker nog, al tien jaar is zij officieel ‘mijn beste vriendin en andersom’, maar de laatste maanden is het voor de zoveelste keer duidelijk geworden dat onze vriendschap begint te verlopen. Ik vind het verschrikkelijk dit te vertellen, maar Kim verandert. We wonen nota bene in dezelfde straat, we doen klussen voor dezelfde uitbouter, maar als ik geen moeite had gedaan een omgangsregeling bij de rechter af te dwingen, vraag ik me af of we elkaar nog zouden zien. Kim heeft sinds enkele maanden namelijk een nieuwe levensminnaar.

‘Vriendschap is een verbond,’ zei ze een paar jaar geleden toen zich zo’n zelfde situatie voordeed, ‘maar liefde is ook een verbond, en mijn probleem is dat ik genetisch maar tot één verbond met iemand in staat lijkt te zijn.’

‘Ja?’ zei ik, en ik wist wat er ging komen.

‘Liefde is een sterker verbond,’ zei Kim.

Ze koos voor haar verkering en verder niets. Dat begrijp ik niet. Vroeger bijvoorbeeld, ook wanneer we vriendjes hadden, aten Kim, Lala en ik bijna altijd samen. Mijn vriendinnen waren haar vriendinnen en de binnenstad was één bruisende feestzaal. De laatste tijd komt het nauwelijks nog voor dat Lala en ik zelfs maar zin hebben Kim te vragen met ons mee te gaan, want ze heeft toch nooit tijd of fut. Zelfs toen ik een keer wist dat haar loos-pook in het buitenland zat en ik haar belde om te zeggen dat mijn magnetron die avond voor haar ging koken, zei ze: ‘Ik eet vanavond liever even alleen, *als je het niet erg vindt.*’

Dat vind ik misschien inderdaad het ergst, in tijden van Max en mij mocht ze er altijd bij zijn, en lachen, en meeeten, en meezuipen, en dollen in de keuken, en Max vond haar aardig en zij Max en ik deelde hem met haar, zo was het toch? De ergernis die ik nu op haar gezicht lees als ik het waag bij haar aan te bellen en haar kamer binnen te komen, zoals ik dat ontelbare jaren lang heb gedaan, zoals wij dat ontelbare jaren lang bij elkaar hebben gedaan. ‘Wat kom je doen?’ drukt haar gezicht uit, als ik daar sta te treuzelen, me ongemakkelijk en overbodig voelend. Daar word ik redeloos boos van, en zonder enige zelfspot voel ik me er ook eenzaam door. En altijd als ik bij hen in de kamer ben, zitten ze aan mekaar te frunniken, Kim en haar vriend, de buurt spreekt er schande van. Zij zijn een stel dat denkt dat als ze maar zo veel mogelijk op, aan en in elkaar zitten, hun liefde groter is dan de liefde van

andere mensen.

Niet dat die voorhuid van haar het overigens waard is. Ik geloof dat hij Lala en mij ziet als een bedreiging of zo. Hij is zo iemand die als je hem groet emotioneel hoi zegt en vervolgens een tijdschrift pakt om ongeïnteresseerd te doen of hij leest. In het begin dacht ik dat dit verlegenheid was en probeerde ik desondanks een gesprek te beginnen (Kim was in de keuken), ik vroeg iets human interest-achtigs, hij legde het tijdschrift neer en zei emotioneel: 'We hoeven niet te praten.'

Een paar weken geleden belde ik Kim voor iets zakelijks. Ik kreeg nog bepaalde papieren en zij zei glashard: 'Ja, die stuur ik je *wel* op.' Ja, die stuurde ze me *wel* op. We wonen in dezelfde straat, mijn huis ligt drie deuren verder, maar mijn documentatie stuurde ze me *wel* op. Als iemand zoiets zegt, weet je dat de vriendschap voorbij is. Heb ik misschien iets verkeerd gedaan of gezegd, vraag ik me almaar af. Het wekt hele kinderachtige emoties in mij op, het gevoel dat je buitengesloten wordt en jij tijd en energie blijft stoppen in een vriendschap met iemand die voor jou niet hetzelfde overheeft. Ik noem dat het gemis dat vriendschap heet.

De laatste keer dat ik het lef had bij haar aan te bellen heb ik haar op de vrouw af gevraagd waarom ze nooit meer met ons meeding. We zaten op haar nieuwe bank, een bordeauxrode met lichtblauwe bloemetjes. Haar graskanarie was even naar de snackbar om sigaretten te halen. Ik vroeg hoe het ging. Kim zei dat ze tevreden was. Ik lachte geloof ik alleen maar wat. Ze reageerde geïrriteerd: 'Oké, ik heb op een gegeven moment het besluit genomen dat ik liever hier op de bank zit dan in een café. Je krijgt een emmer stront over je heen als je dat soort dingen toegeeft, maar ik heb er geen enkel probleem mee. Laatst belde een ex-minnaar me, ik vroeg of hij zijn andere meisjes nog zag, want in de tijd dat we met elkaar gingen, hielden we er beiden een wild liefdesleven op na. Hij zei dat hij zijn vriendinnen nog wel eens tegenkwam op feestjes of zo. Hij vertelde verder, maar ik hoorde hem niet meer want ik dacht: wat ben ik blij dat ik in godsnaam niet meer naar feestjes ga.' Er viel een stilte. Kim herhaalde dat ze zo blij was dat ze niet meer naar die stomme feestjes hoefde. Ik voelde me vervelend treurig toen ze dit had gezegd.

Een paar weken geleden heb ik besloten om van mijn kant alle kanalen te sluiten en niet meer op of aan te bellen. Sindsdien heb ik Kim niet meer gesproken, terwijl ik haar wel iedere dag bij de supermarkt zie en licht heb zien branden in haar kamer (daar hou ik een rooster van bij). Elke dag dat ik haar niet spreek, word ik bozer en bozer. In mijn halfslaap is het me zelfs al een keer overkomen dat ik er min of meer op hoopte dat haar gozer haar de bons gaf en dat ze, net als de drie voorgaande keren, mijn kamer plotseling weer wel wist te vinden om ongegeneerd bij mij uit te huilen, waarop ik deze

keer eindelijk zou zeggen: ‘Nee Kim, nee, ik ben vanavond liever even alleen, *als je het niet erg vindt.*’

ThE nEw YorK SHakeSpeArE FesTivAl

Gulpje wil weten of ik vanavond bij de voorstelling van Max’ toneelstuk mijn groene truitje aantrek, en of zij het anders mag dragen. Ik roep nogmaals dat het haar fantastisch staat. We besluiten samen te eten, maar dat blijkt plotseling ook met Jules, Benny & Marc te zijn, die zich al net zo zenuwachtig gedragen als Max over de telefoon (ons patiëntje Leonard zou ook meegaan, maar op het laatste moment voelde hij zich te ziek).

Aan tafel herhaalt Jules een keer of achttien dat dit de eerste grote uitvoering van Max’ toneelklas wordt en dat ze zo gespannen is omdat er niets mis mag gaan (ik, hoofdschuddend: oké, maar wat zou jou dat interesseren?). Om maar niets te missen van het spektakel laten we ons ruim voor aanvang met een taxi naar de schouwburg vervoeren, een niet al te groot *very off-Broadway*-gebouw dat The Joseph Papp Public Theatre heet. Waar in Nederland alle naoorlogse publieke gebouwen wedijveren met multifunctionele crematoria, lijkt de hal van dit theater meer op een surrealistisch schilderij. Ik bedoel: het is zo’n gebouw waar je van de klok denkt ‘mooie klok!’, tot je erachter komt dat het de voordeur is. Aan de gevel hangt een enorm goudkleurig doek met de tekst ‘ThE nEw YorK SHakeSpeArE FesTivAl presEnts rOmEO-n-jULieT by tHe nEW yoRk ACTiNG acAdemY CLASS 199SiX’ (ik denk dan: jEzus, wAt zou SHakesPEArE VAN zo I tYpoGraFiE hEBBen GevoNdEn?).

Terwijl Benny & Marc verdwijnen om drank te halen, bekijken Gulpje en ik het binnenkomende publiek en Jules. Als ik een theater bezoek, weet ik weer meteen waarom ik zo’n hekel aan mensen heb en waarom ik in principe alle mogelijke andere uitingen van artistieke op-pijperij verkies boven toneel. Voordat mijn moeder zich ging bezighouden met het charitatieve klemzuipen heeft ze een paar jaar in het bestuur van een Amsterdams toneelgezelschap gezeten. Ze was toen nog van mening dat mijn broer Giph en ik onze artistieke braakneigingen moesten ontplooien en dus nam ze ons geregeld mee naar de voormalige varkensslachterij (veemarkt, elektriciteitscentrale of waar het theater ook alweer heel koddig was gevestigd). Vooral om het publiek heb ik als een autistische gek geschaterd van afschuw. Altijd weer waren er van die beschetten types die om de tien seconden in de verte een

bekende zagen om deze vervolgens uitbundig te toejoehoeën, van die figuren aan wie je kon zien dat ze zelf ook toneelspeelden, mannen met staartjes, vrouwen met van die strak achterovergetrokken haren en verbazingwekkend afgetrainde lichamen, voor hun negentig jaar bedoel ik.

Voor de voorganger in mijn Mamma's baarmoeder waren dit de hoogtepunten uit zijn leven, herinner ik me, omdat hij dan na afloop van de voorstelling in intellectuele therapie kon met de toneelspelers. Giph zat ook vaak de hele voorstelling knap irritant te grinniken, en dat is waarom ik zo walg van toneel, vermoed ik. Mensen die bij een toneeluitvoering zitten te grinniken lachen namelijk niet omdat ze iets leuk vinden, maar omdat ze het overige publiek willen laten horen dat ze begrijpen wat er op het toneel gebeurt. Het gezelschap van mijn moeder speelde een keer iets van een aan de drank overleden stumper uit een verdacht Alpenland. Dit stuk draaide om de allesoverheersende haat van de personages tegen het domme, zuurstofverspillende plebs om hen heen. Uiteraard vond niemand van de gedistingeerde cultuurkring van mijn moeder zich tot dit plebs behoren, maar tegelijkertijd wist iedereen waartoe volkshaat kan leiden (Bos-ni-e!), en dus werd er weer heel wat afgegrinnikt om elkaar te laten merken dat men heus wel wist dat de schrijver niet meende wat zijn toneelspelers fascistoïde stonden uit te kramen. Ik vind: lachen om iets wat je niet meent, is ook een vorm van menen.

Mijn leven als mens

God ja, ik heb er zin in vanavond. Als Benny & Marc onze drankjes hebben gebracht, heb ik inmiddels opgewekt vastgesteld dat het publiek hier niet veel verschilt van de Amsterdamse parade te dure brillen, te opgeschoten homoseksuelen en te hip geklede ouden van dagen. Bij deze voorstelling blijkt er echter ook nog een andere mensensoort aanwezig: de pappa's en mamma's van de toneelspelers. Zo begon Jules net helemaal in ademnood te hijgen van blijdschap toen ze de ouders van Ruth zag binnenkomen, die ze prompt naar onze plek loodste en met wie we nu geloof ik in gesprek staan.

Mamma Ruth is aan het woord, maar ik sta alleen maar gebiologeerd naar haar zwangere onderkin te kijken. Het is een keurige mevrouw, en vreemd genoeg heb ik bij keurige mevrouwen de neurale afwijking dat ik hen niet kan zien zonder stijve penissen te visualiseren, die ik in en uit de mond van de desbetreffende keurige mevrouw zie gaan (dit komt door Lala, omdat zij

vroeger altijd riep: hoe netjes ze ook mogen zijn, allemaal hebben ze eens een vieze pik tussen hun gestifte lippen gehad).

De moeder van Ruth heeft een theorie over *rOmEO-n-jULieT*, die ze meedeelt aan het gezelschap. Als conversatie-analytica heb ik een mechanisme ontdekt dat ik ‘paniekpraat’ noem. Het werkt als volgt: iemand (neem een keurige mevrouw) met helaas niet bijster boeiende vertelstof komt in het middelpunt van de belangstelling te staan. De mevrouw probeert volgens de regels van de retorica iedereen aan te kijken. Aanvankelijk luistert men beleefd, maar na een tijdje vallen sommige toehoorders af (door bijvoorbeeld zelf te gaan praten over iets interessanter). De oorspronkelijke spreekster laat zich hierdoor niet uit het veld slaan en richt het woord tot degenen die nog wel luisteren. De vertelster begint echter steeds meer luisteraars te verliezen, wellicht omdat die zich met de veel levendiger andere gesprekken gaan bemoeien. Dan ontstaat er de grappige situatie dat er niemand meer luistert naar de spreekster, die dapper door blijft praten. In paniek zal zij de eerste persoon die haar per ongeluk aankijkt overvallen met een felle blik en luidere stem, deze hiermee dwingend naar haar te luisteren zodat zij in godsnaam haar verhaal kan afmaken en haar gezicht niet hoeft te verliezen. Niemand met een beetje gevoel voor decorum zal het namelijk kunnen maken te zeggen: sorry hoor, maar het interesseert me echt niet wat u allemaal staat te leuteren.

Geheel volgens de werking van dit mechanisme sta ik plotseling als enige van de club wild knikkend te luisteren naar mamma Ruths verhandeling over *rOmEO-n-jULieT* als metafoor voor de strijd van de jeugd tegen de ouderdom’ of zoiets, daar ben ik mens genoeg voor, al ga ik er gdvrdmm bijna aan onderdoor.

Dan komt – eveneens onuitgenodigd – L.T. bij ons staan, de vriend van Joanne de Verschrikkelijke Schaamblaar.

‘Mensen! De reserve-ontbijtweerman van CBS! Mensen! De reserve-ontbijtweerman van CBS!’ begroet Gulpje hem, omdat ze weet dat hij zo niet genoemd wil worden. L.T. is man van de wereld genoeg om te doen of hij dit niet gehoord heeft. Hij geeft de ouders van Ruth grootmoedig een hand, knikt naar Benny & Marc, negeert Jules en legt zijn handen op de schouders van Gulpje en mij.

‘Hi girls, how do you do?’ vraagt hij, alsof we elkaar eergisteren op een feestje hebben ontmoet.

‘The way you like it, honey,’ zeg ik, maar hier gaat hij wijselijk niet op in. In plaats daarvan begint hij dol enthousiast te vertellen dat *rOmEO-n-jULieT* het eerste toneelstuk wordt dat hij ooit in zijn leven heeft gezien. Droevig:

sommige mensen is inderdaad niets te dol om hun sociale onvermogen te etaleren.

‘Interessant, vertel er meer over!’ spoort Gulpje L.T. aan, maar ook dit onderwerp laat hij bij nader inzien toch rusten. Gelukkig wordt hij gekaapt door de vader van Ruth, die van L.T. wil weten hoe zo’n weersvoorspelling in zijn werk gaat. Dit geeft Gulpje en mij de gelegenheid ons met z’n tweeën ongemerkt van het gezelschap los te weken en het premièrepubliek te spotten op opmerkelijke koppen. Als we na vijf minuten niemand meer aan onze lijst kunnen toevoegen, zegt Gulpje droog: ‘Kijkend naar zo’n mensenmassa als deze vraag ik me af, Phileine, zou iemand van de mensen hier, zou iemand ook maar in de verste verte beseffen, laat staan vermoeden, dat er nu op dit moment ergens op aarde een kangoeroe klaarkomt? Denk je dat iemand daarbij stilstaat, Phileine?’

‘Ik denk het niet, Gulpje,’ weet ik nog uit te brengen, voordat ik in een hoekje word gereanimeerd.

Het leven een puinhoop

Er komt een kangoeroe klaar, en dat betekent in dit surrealistische theater dat de gong voor de voorstelling heeft geklonken. Het grote moment is eindelijk hier. We nemen met het hele gezin plaats op de derde rij van voren, ik gevangen tussen Gulpje en de met een bril aan elkaar gelaste kudde varkens (zoals we Jules liefkozend noemen). Er is geen doek in de zaal en enkele spelers wachten door een mysterieuze ziekte bevangen verstijfd in het decor. Ik zie Max zitten op een fluorescerend skateboard, gekleed in een imitatie-jaren-zestigjack.

‘Daar zit MAX!’ fluister ik iets te luid, in de hoop dat hij ons even met een bijna onmerkbare hoofdknik zal begroeten, maar daar trapt deze professional niet in. Terwijl we wachten tot de Ti Ta Tovenaar van de Toneelwereld haar spelers tot leven klapt, denk ik weer aan die vreemderuimtemogendheid die haar observatietoestel boven New York laat cirkelen. Na onze kennismaking in die portiek bij die deli hebben ze mij natuurlijk uitgekozen als studieobject, stel ik me voor. Ze volgen me en aan de hand van mijn gedragingen hopen ze op te maken in welke fase het leven op aarde zich bevindt, of zoiets. Wat zouden ze rapporteren over de samenkomst in dit theater? *Driehonderdvijftig wezentjes hebben zich in een donkere zaal verzameld rondom een tiental niet bewegende andere wezentjes. Motivatie onduidelijk. Verder onderzoek*

noodzakelijk.

‘O mijn God, het is experimenteel,’ hoor ik de moeder van Ruth fluisteren, als drie hard-core rappers in een hoek van de zaal begeleid door een vette beat de openingsrei beginnen uit te voeren: ‘Yo, check this out!’

‘Two households, both alike in dignity, in...’

‘Fair!’

‘... Verona, where we lay our...’

‘Scene!’

‘From ancient grudge break to new...’

‘Mutiny!’

‘Where civil...’

‘Blood!’

‘Makes civil hands unclean.’

‘Fuck that!’

(Enzovoort.)

Na deze opening is de stemming onder het publiek moeilijk te peilen, omdat in een andere hoek van de zaal twee toneelspelers meteen hierop een luidruchtige schreeuwruzie starten met twee andere toneelspelers. Vervolgens worden er in een enorm tempo messen getrokken, karatetrappen uitgedeeld, *tags* op de muren gespoten en toneelspelers voor *son of a bitch* uitgemaakt. Ik heb ditzelfde stuk eens gezien in een bewerking van het gezelschap van mijn moeder (en gesubsidieerd door de – afwezige – samenleving), maar vergeleken met wat hier gebeurt, leek die uitvoering zich af te spelen in de eetzaal van een bejaardentehuis (opmerkelijk overeenkomstig de gemiddelde leeftijd van de acteurs).

Inderdaad is experimenteel het goede woord voor deze Newyorkse versie van *rOmEO-n-jULieT*: tientallen skaters rijden af en aan, computers flikkeren, printers ratelen, enkele spelers sturen elkaar zichtbaar op een groot scherm elektronische brieven, er worden toneelspelers gebuzzd, andere gebruiken een GSM, twee cyber-meisjes voeren een zwaardgevecht met bovenmaatse zwarte dildo's (uit die van de winnares spuit witte drab), en het ruimteschip boven de stad ontbreekt het aan denkkraft om deze gedragingen te duiden (*Wat gebeurt er? Wat gebeurt er? Space invaders calling earth! Wat is hier aan de hand? Waarom begrijpen wij dit niet?*).

Ik vind: als we Columbus er niet op uit hadden gestuurd om India te

ontdekken, hadden we het recht gehad een originele benadering te verwerpen, maar aangezien dat niet het geval is, moeten we onze grote mond houden en geïnteresseerd afwachten wat er op het podium gebeurt. Na een kwartier heftig totaaltooneel is de rolverdeling duidelijk: iedereen speelt iedereen door elkaar, iedereen valt aan, iedereen verdedigt. Oké, dit ziet er soms uit als een behoorlijke puinhoop, maar op voorhand verzin ik de verklaring van de regisseur voor deze verwarring: dat is het leven ook.

Toegegeven, het is niet moeilijk te raden wie van de studenten om de beurt de titelrollen spelen: *rOmEO-n-jULieT* zijn namelijk altijd gekleed als Adam & Eve voor de zondeval. Dat is handig! Na een tijdje krijgen de toeschouwers door dat de acteurs die hun kleren uittrekken een paar minuutjes *rOmEO-n-jULieT* zullen zijn. Ze hadden ons dit overigens eerder mogen vertellen: dat ze allemaal in hun blootje zouden spelen. Nu begrijp ik ook beter waarom ze op Max' feestje zo uitgelaten deden. Oorzaak: zenuwen, verlatingsangst en een allesdoordringend besef van de infantiliteit op aarde.

Max is mooi, naakt, de mooiste. Sommige van zijn collega's dragen hun naaktheid onwennig of juist veel te overdreven ('kijk mij hier eens even in mijn blote reet'), maar Max is puur en ongedwongen naakt. Daarom hou ik zo van hem. Goed, toen hij aanstalten maakte zijn page-broekje uit te trekken had ik het even te kwaad, omdat je uiteraard toch bang bent dat je vriend plotseling een hangbuik blijkt te hebben, erg stinkt naar bedorven artisjokken of last krijgt van een al te opdringerige erectie. Een vreemd moment. Max sprong monter uit zijn boxershort, en terwijl hij zijn tekst begon te zeggen, dacht ik: driehonderdvijftig mensen kijken nu dus naar de lul van mijn vriend. En wat voor een!

Ik ben niet de enige die zich verwondert over zoveel onverwachte borsten en zwabberlellen. De eerste keer dat een *rOmEO* zich tot aan zijn lul toe uitkleedde, ging er een golf van ongeloof door de zaal. Er was lul te zien! Er was lul te zien! De moeder van Ruth, die ik aanvankelijk 'O mijn god, het is experimenteel' had horen fluisteren, zuchtte heel diep bij het zien van deze lul, en toen de eerste *jULieT* met haar naakte benen gespreid in een fitnessapparaat ging liggen, fluisterde ze hard: 'O mijn God, het is pervers.'

Ik hou ervan als keurige mevrouwen zeggen 'O mijn God, het is pervers'. Dan denk ik namelijk: perversiteit is een zaak van topografie mevrouw, want u maakt mij niet wijs dat u op andere plaatsen en tijden niet minstens zo pervers bent geweest, dat u niet minstens zo heeft genoten van de pik die uw in brand staande mevrouwenkut kwam blussen, dat u niet minstens zulke gore taal heeft gefluisterd in het oor van uw meneer, hopen dat uw orgasme nog heftiger zou zijn, dat u niet minstens heeft gefantaseerd over onderwerping, verkrachting, groepen grootgeschapen havenarbeiders, vrouwen, macht,

onmacht, de mogelijkheid om als hoer de baan op te gaan, dat u niet minstens één keer het gevoel heeft gehad dat u uzelf kwijtraakte en dingen deed die u misschien niet gedaan zou hebben als u niet zo verdoofd van geilheid was geweest, dat maakt u mij dus allemaal niet wijs.

Terwijl de wezentjes in het donkere deel van de zaal grinniken en zuchten dat het een aard heeft, trekken de andere wezentjes om de beurt hun kleren uit en roepen ze voortdurend naar elkaar. Hier raast de haat, maar luider raast de liefde. De geopperde gedachte dat dit een vorm van speels vermaak zou zijn, wordt verworpen, gelet op de gezichten van de oudere toekijkende wezentjes. Het ene – erg mooie – wezentje dat we nu al de hele dag volgen, lijkt slechts naar één ander wezentje te kijken. Ook zij kijkt bezorgd. Wat vermag dit?

Ik voel me zo langzamerhand een beetje ongemakkelijk, en ik ben geloof ik de enige niet. Er begint een akte waarin *rOmEO-n-jULieT* zoetgevooid moeten kwijlen en zwijmelen, in de oorspronkelijke versie van SHakesPEarE dan. Hier in New York transformeren ze dat tot een biologisch onderzoek waaraan alle spelers mogen meedoen. Plotseling zijn alle mannen heel experimenteel *rOmEO* en alle vrouwen nog veel experimenteler *jULieT*, ook Max en zijn Verschrikkelijke Tegenspeelster. Op drie meter van me vandaan staan ze dicht bij elkaar in elkaars monden te hijgen, ze houden elkaar heel overtuigend heel verliefd vast en ik zie Joannes vingers strepen trekken op de rug van mijn beminde. Moet ik hiernaar kijken, vraag ik me af. Dat moet niet, maar toch doe ik het. Op het moment dat we zien hoe Max en Joanne elkaar als herkauwende koeien beginnen af te lebben, voel ik de hand van Gulpje op mijn knie.

‘Ik hou je tegen, ik hou je tegen,’ fluistert ze, quasi-grappig, maar zo leuk is het natuurlijk helemaal niet.

Acting the truth

In de pauze drinkt het publiek een beetje wezenloos cafeïnevrije dieetcola en andere artistieke zeurdrankjes. Hoewel om ons heen de voorstelling met uitroepen van verbazing wordt doorgenomen, is ons gezinnetje heel wat minder uitgelaten dan vooraf. Van Jules bijvoorbeeld geen woord meer over ‘ik ben zo zenuwachtig’ en ‘als het maar goed gaat’, maar dat komt natuurlijk doordat ze voor het eerst van haar leven in het echt een pik heeft gezien, niet één maar acht achter elkaar. De moeder van Ruth is er het ergst aan toe. Ze zegt diep zuchtend tegen haar man dat ze de voorstelling zo MTV vindt. Daar

heb ik een hekel aan: mensen van boven de dertig die iets wat snel gaat MTV noemen.

‘Vinden jullie het ook niet heel MTV?’ vraagt mamma Ruth aan niemand in het bijzonder en Jules in het algemeen. O en God hoor, uiteraard gaat Jules antwoord staan geven. Yep, Jules vindt de voorstelling ook net één lange videoclip, waarop ik denk: bij jou zouden je brilleglazen eens onverwachts naar elkaar toe moeten klappen, rachitische hangbuik.

De vader van Ruth vindt het jammer dat de toneelspelers menen te moeten shockeren met iets wat al veel vaker is gedaan.

‘We hebben toch al zo vaak bloot op het podium gezien? Dat is echt vaker gebeurd, het is heus niets nieuws. Deze kids denken geloof ik dat we ons nu heel ongemakkelijk voelen omdat ze ons hun genitaliën tonen. Ha, die hebben we zelf gemaakt! Ik vind het *basically* een beetje goedkoop allemaal,’ vertelt hij min of meer lachend aan L.T., die doet of hij luistert, maar eigenlijk een beetje glazig voor zich uit staat te staren. Als hij doorheeft dat ik naar hem kijk, kijkt hij langdurig terug. De vader van Ruth heeft net voor de derde keer uitgelegd dat bloot de huidige samenleving toch echt niet meer kan verontrusten, als L.T. na lang aarzelen durft te vragen wat ik van Manhattan vind (waarmee hij bedoelt of ik er ook niet kwaad van word te kijken naar een zoenende partner als Joanne of Max). Hij zegt dat hij een speedboot heeft en nodigt me uit morgen met hem om het eiland te varen (waarmee hij bedoelt te onderzoeken hoe we op gepaste wijze wraak kunnen nemen). Ik zeg dat ik graag met hem meega. Terwijl ik dit zeg, kijkt Gulpje me grijnzend aan.

Na in een ander gedeelte van het gebouw iets te hebben gedronken verzamelen de wezentjes zich weer rondom de schreeuwende wezentjes in het lustprieel. Hierdoor tolt de kompasnaald van ons verstand verscheidene malen om zijn as. Wat bezielt hen!

In de pauze moeten de toneelspelers coke hebben gedronken, want het tempo van hun spel wordt nog hoger. Ook de schaamteloosheid neemt toe, ik heb het althans nimmer meegemaakt dat een meisje van mijn leeftijd bij wijze van studieproject voor een zaal met driehonderdvijftig mensen in opperste verliefdheid denkend aan haar tegenspeler zichzelf tussen haar benen begon te duimen, terwijl een rapper opmerkte: ‘Oh flesh! Flesh! How! Art! Thou! Fishified!’

De reacties in de zaal op de onschuldige handeling van het meisje zijn behoorlijk heftig. Vooral de keurige moeder van het meisje is uiterst verontwaardigd, hoewel het toch redelijk realistisch is dat het in je opkomt te vinger-cirkelen als je zo overdreven verliefd en geil bent als *jULieT*. Een paar

mamma's en pappa's pikken niet wat er op het podium gebeurt en verlaten ostentatief de zaal. Iemand roept: 'Perverts!' Ook mamma Ruth begint dingen te roepen om te laten merken dat ze de voorstelling en het gedrag van haar dochter toch werkelijk afschuwelijk vindt. Ze heeft het over 'verkrachting', maar ik denk dan: dat meisje kiest er toch zelf voor om publiekelijk haar contrabas te bespelen? Met moeite weet de vader van Ruth zijn vrouw ervan te overtuigen te blijven zitten, zodat ze kan zien dat Max en de Verschrikkelijke Geitekop zich weer beginnen te ontkleden.

We zijn inmiddels beland bij de beroemde scène waarin de weldra schijn-dode *rOmEO-n-jULieT* afscheid van elkaar nemen bij het balkon. In de versie van CLASS 199SIX betekent dit dat de volledig naakte Joanne zich door de eveneens naakte Max zo ongeveer laat vastbinden aan een SM-klimrekje, op de zwampende muziek van Portishead (zet een CD van hen op om te begrijpen wat ik bedoel).

Hoewel Max speelt dat hij Joanne wil verlaten omdat het dag wordt en ze ontdekt kunnen worden, probeert zij hem nog een tijdje bij zich te houden, de hoer. Ik dacht dat we bij een toneelwedstrijd zaten, maar wat hier gebeurt lijkt meer op slow-motionmime of een langzame wals. Max houdt Joanne vast en zij bijt hem in zijn hals. Langzaam duwt hij haar van zich af, om haar daarna meteen weer beet te pakken.

Ik kijk ernaar.

Het is toneel dat Max zijn tong in Joannes mond drukt en dat haar vingers over zijn lichaam gaan. Het is toneel dat hun zoen in het rond klinkt, dat Joanne en Max steeds heftiger kreunen en hijgen. Het zijn rekwisieten, de borsten die Max in zijn handen houdt.

Calling earth! Wat gebeurt hier gdvrdmm!

Ik heb zin om met één handklapgebaar deze scène stil te zetten en Max onder mijn arm mee naar Nederland te nemen. Of op z'n minst de staat van Joannes tepels te controleren. Zijn ze hard? Genieten ze soms van Max strelende vingers? En wat vindt Max ervan aan de borsten... Ja hoor, kijk nou... Max begint nu zelfs aan de tepels van die teef te zuigen. Ik frons mijn wenkbrauwen zo hard als ik kan. Oké, ik ben voorbij het punt dat ik geniet van dit toneelstuk. Vriend vrijt vreemde vrouw, stel ik vast, maar de tolk in mijn hoofd zegt voortdurend: nee, het is toneel, nee, er is een verschil tussen spelen en willen. Dit is gespeeld. Dit is verdomd goed gespeeld, dit is zo goed gespeeld dat de tepels van die griet zo stijf staan als slagstanden en dat Max wellustiger uit zijn ogen kijkt dan ik hem ooit heb zien doen. Of kijkt Max bij mij ook zo geil? Joannes grage handen spelen over Max' borst, zijn armen, zijn onderbuik. Hebben jullie geen tekst op te zeggen, vraag ik me af, maar ik

heb gehoord dat de regisseur iemand is die beeld & woord even belangrijk & inwisselbaar vindt. Eén gebaar zegt meer dan duizend woorden, en daarom zoent Joanne Max' hals, zijn rug. Joanne bevrijdt zich uit haar klimrek en drukt Max er nu tegenaan. Max laat dit gewillig toe, de sul. Joanne buigt zich voorover en kust Max' buik. Ik weet van verbazing niet meer hoe ik van verbazing moet reageren.

Ook in de zaal hoor ik verontwaardiging en ongeloof. Mamma Ruth zegt hardop: 'O God, het is pornografie.' Ik kijk opzij naar Gulpje, die haar schouders ophaalt en een 'dit wist ik ook niet'-gebaar maakt.

Spermatou hena stalagmon

Dan gebeurt er wat ik in mijn vreselijkste fantasieën niet had kunnen bedenken: Max' lul wordt schoksgewijs hard en nog harder, zijn drie zwellichamen vullen zich met bloed. Ik bedoel: Max krijgt een erectie on stage. Ja, een method actor is ook maar een mens. Ik geloof dat ik niet goed word. Dit is zo'n moment dat ik op mijn beurt het liefst mijn. ⁵⁰¹ zou willen trekken om ze allemaal dood te schieten. Is dit nou nodig, mijn jongen, is dit nou *werkelijk* nodig?

Daar staat ferme Max. Driehonderdtwintig toeschouwers en ik kijken naar een stijve pik, de stijve pik van mijn vriend. En naar Joanne, die er met haar handen een potje aan staat te hannesen. Wat gaat er langs me heen? Max tongzoent Joanne, en Joanne houdt de lul van mijn vriend vast. Het is duidelijk te zien dat ze er geniepige rukjes aan geeft. Honderden kleinzielige pathetische gedachten schieten in snel tempo door mijn hoofd: kun je een erectie acteren? Hebben ze deze scènes gerepeteerd? Hoe vaak hebben ze deze scènes gerepeteerd? Hebben ze deze scènes gekostumeerd gerepeteerd? Waarom heeft Max mij niet van tevoren verteld van deze act? Wat zou Jules ervan denken? En die verdorde buitenaardse medemens? Wat is het Chinese spreekwoord voor deze handeling? Welk cijfer wil CLASS 199SIX eigenlijk voor deze voorstelling krijgen? Wat hopen ze überhaupt te bereiken, behalve hun vrienden en familieleden van zich te vervreemden? Hun motivatie, wat is in godsnaam hun motivatie?

Om ons heen staan tientallen mensen op. Ook mamma Ruth kan het niet langer aanzien en begint zich woest grommend naar de uitgang te wringen. Een andere mevrouw roept: 'Disgusting! You're out of your minds!'

Ik kijk naar L.T. en L.T. kijkt naar mij. Dit is zijn eerste toneelstuk, bedenk ik. Op het podium zien we hoe Max' hand toneelspeelt tussen de benen van L.T.'s vriendin. Dan toneelspeelt zij met haar vingers Max' voorhuid opnieuw heen en weer. Max toneelspeelt vervolgens Joannes tepels met zijn mond en haar venusheuvel met de palm van zijn hand. Zou Max niet erg geschrokken zijn toen hij hoorde dat ik onverwachts naar New York kwam, vraag ik me af. Vindt hij het opwindend seks te bedrijven voor een toekijkende menigte? Heeft hij er één moment aan gedacht wat ik van deze scène zou vinden?

Max wordt opgewondener, dat zie ik heel goed. Ook Joanne krijgt vlekken in haar hals. Waar zijn die twee mee bezig? Iedere toeschouwer kan duidelijk zien dat Max Joannes seksje cirkelt en dat zij daarvan geniet. Ze mompelen zoete woorden, die langzaam aan overgaan in vunziger woorden, in nog vunziger woorden in expliciet gore woorden. Ze fluisteren hees en zwepen elkaar op.

'Thou must *fuck* me, my love, my friend, thou must *fuck* me to death, *fuck* me, please *fuck* me,' herhaalt Joanne alleen nog maar dwingend, terwijl het toneellicht wordt weerspiegeld in het vocht op haar dijen. Het publiek dat is overgebleven houdt de adem in als Joanne na enkele minuten (toneelspeelt dat ze) klaarkomt, met een korte kreunbreuk gevolgd door een heftig gehijg. Ze heeft een halve minuut nodig om te herstellen, maar dan richt ze zich weer op Max. Ze zakt door haar knieën tot haar hoofd ter hoogte van Max' schoot is. Met haar vuist omklemt ze Max' rekwisiet en gelukzalig kijkend begint ze Max doelgericht af te acteren. Ik zie mezelf kijken. Max maakt er godzijdank een snelle executie van; al na een paar halen van Joannes hand slaakt hij een langdurige kreet en bliksemflitsen er enkele zilveren tekstballonnen door het felle licht. Het hoogtepunt van de voorstelling.

Een kort moment denk ik aan helemaal niets.

Als ik om me heen kijk, zie ik dat meer dan de helft van de toeschouwers na deze scène de zaal is uitgevlucht. De andere toneelliefhebbers zijn uiterst ongemakkelijk, sommigen van hen compleet verbijsterd, in hun stoel blijven zitten.

Ik voel me verdoofd, vernederd en verlaten.

Inmiddels heeft een ander koppel zich uitgekleeft om het *rOmEO-n-jULieT*-stokje over te nemen. Ik merk aan mezelf dat ik het niet meer volg. Terwijl het toneelstuk voortschiet, zijn er nog maar twee dingen die me werkelijk interesseren: waarom moest uitgerekend Max deze scène spelen, en in welke fase van beschaving bevinden we ons op aarde, in godsnaam?

Het fruit van een ander

Hoe moet je na zo'n toneelstuk reageren? Hoe zouden de toneelspelers willen dat je reageert? Wat zou Max van mij verwachten? Ik heb en ben vaak belazerd, maar nimmer met publiek erbij en een ovatie na afloop. Al tijdens het applaus (wild enthousiast en lauw tegelijk) begin ik te bedenken hoe ik mij zal gedragen als ik straks Max weer zie. Het is toch vreemd dat ik op school alle ijsvrije havens van Noorwegen uit mijn hoofd heb moeten leren, maar dat geen leraar mij heeft verteld hoe je in dit soort situaties moet handelen. De tolk in mijn hoofd draait inmiddels overuren om me uit te leggen waarom ik wat voel bij Max' overtoneelspel (ik denk aan hakbijlen, aan een zeis die door de lucht zweeft, aan een spervuur van kogels, de bajonet op een geweer en hoe die langzaam in een buik wordt gedrukt, ik denk aan napalm, nekschoten, aan een anaalvibrator gevuld met dynamiet en spijkers, aan de uitdrukking op de gezichten van de hoofden die door kannibalen op palen zijn gespietst, aan Hutu's en Tutsi's die met messen stukken van kinderschedels proberen te slaan, ik denk aan vier paarden die een jonge toneelspeler uit elkaar trekken en wat er van hem overblijft als hij in de zon ligt op te drogen).

Hoewel Max en ik op het mentaal-theoretische vlak van het fysiek-seksuele discours het paradigma van de buitenrelationele cohabitatie in principe zeker niet ontkennen noch a priori veroordelen, moet hij in de praktijk heel simpel met z'n vieze jatten van andere wijven blijven. Oké, ik ben niet doodgegaan toen mijn eerste vriendje vreemdging, al heb ik even gevreesd voor een kankergezwel van kwaadheid. Als ik in die dagen namelijk op tv een jongen onverwachts met zijn hand bij de rits van een meisjesspijkerbroek zag komen en ik daar een heel klein beetje geil van werd, had ik al het gevoel dat ik vreemdging, zo trouw was ik. Maar zoals aan alle goede dingen in het leven kwam ook aan deze eerste relatie een eind. Mijn toenmalige vriendje en ik waren samen uitgenodigd voor een feest van zijn beste vriend. Ik besloot het over te slaan vanwege een of andere overhoring. Mijn minnaar zou me bij de gastheer verontschuldigen, zei hij. Op het allerlaatste moment besloot ik toch te gaan, onder andere in de hoop mijn overspelige vriend te betrappen (mijn intuïtie werkte toen al op volle toeren). Ik kwam lekker laat, opdat mijn vriend dermate dronken en bevredigd zou zijn dat het me minder moeite zou kosten hem in elkaar te slaan. Op het feest was inderdaad iedereen laveloos, behalve mijn vriend, want die was er niet. De gastheer vertelde dat hij niet eens was komen opdagen; hij had zich zelfs vergeten af te melden en zijn beste vriend te feliciteren met diens verjaardag. Trillend van woede ben ik

naar mijn minnaars huis gefietst, waar licht brandde en waar ik silhouetten van mensen op de luxaflex zag: een jongen en een meisje. Komisch: als het meisje en profil stond, waren haar borsten duidelijk te onderscheiden. Ik heb aangebeld, maar mijn vriend deed wijselijk niet open. Ik dacht: hé, ik ben zeventien en verschrikkelijk kwaad, niemand neemt het me kwalijk als ik een steen door de ruit gooi, dat noemen we puberale hormoonagressie, crime passionnel, amour fou. Via de brievenbus heb ik heel menselijk nog geroepen: ‘Dylan, je kunt maar beter niet bij je raam gaan staan. En dat wijf van je ook niet,’ waarna ik een stuk straattegel naar de ruit heb geworpen, even heb gewacht en kalm ben weggefietsd. Het verrassende was dat niet het hele raam brak, zoals je zou denken, maar dat ik een rond gat ter grootte van een basketbal in de ruit had gegooid.

Daar zullen we Max hebben. Gulpje en ik wachten met Jules, Benny & Marc, L.T., mamma & pappa Ruth en nog een grote groep andere aanverwanten op CLASS 199SIX. Er stijgt een erg bescheten applausje op om de spelers te verwelkomen. Sommigen krijgen bloemen. Max en Joanne lopen meteen naar ons groepje, waarvan iedereen in bange afwachting naar L.T. en mij staart.

Max gaat voor me staan, zegt niets en kijkt me langdurig heel *maxiaans* aan, ik bedoel: ernstig maar toch guitig, bezorgd maar ook afwezig, stoer maar toch een beetje duf. Dit is de Max-blik, die hij gewoonlijk aantrekt als hij iets doms heeft gezegd, een afspraak is vergeten of vroegtijdig is klaargekomen. Hij weet dat hij mij met deze blik murw krijgt.

‘We moeten vanavond maar eens goed praten,’ zegt Max zacht.

Aha. We moeten iets. Ik hou er niet van als mensen zeggen ‘we moeten vanavond maar eens goed praten’: ik ben namelijk degene die dat soort dingen wenst te zeggen, zeker na zo’n orgie als op dat podium vanavond.

‘Ik wil maar één ding weten,’ zeg ik, wat totale onzin is want er zijn honderd dingen die ik wil weten, ‘waarom heb je dit niet aan mij verteld? Je wist toch dat ik in de zaal zou zitten? Waarom heb je me niet voorbereid?’

Max zwijgt even, knikt, haalt adem en doet nogmaals knikkend of hij nadenkt (wat hij heeft geleerd uit Meryl Streeps bestseller *Handige toneelmaniertjes voor iedereen*).

‘Ten eerste wilde ik je niet onnodig ongerust maken,’ legt hij uit. ‘Omdat we met de groep tot op het laatste moment niet definitief wisten of we deze scènes op deze manier zouden spelen, was het raar als ik je had voorbereid op iets wat niet zou gebeuren. En ten tweede hadden we met z’n allen afgesproken dat we het aan niemand zouden vertellen: dan was de spanning

bij het spelen groter en de shock heviger.’

Juist ja. Mijn vriend de acteur heeft me niet verteld dat hij zijn vingers in het geslachtsdeel van een ander meisje ging stoppen vanwege ‘de spanning’ en ‘de shock’. Ik geloof dat ik de wereld steeds minder begrijp.

Net als ik het plekje in Max’ maagstreek lokaliseer waar ik hem letaal zou kunnen raken, begint een man van een jaar of dertig, een jongen nog, het gezelschap toe te spreken.

‘Friends! Yo! Friends!’ roept hij en in complete adoratie draaien alle spelers zich naar hem toe. Ik begrijp dat dit Reginald moet zijn, de regisseur over wie ik al uren aan mijn hoofd ben gezeurd. Deze bleke Amerikaanse Argentijn van Pakistaanse afkomst is, als ik Max en Ruth mag geloven, een authentiek rimbaudiaans kunstbeest, een bezielde eigentijdse filosoof, een niet in vastgeroeste denkbeelden gevangen cultuurjunk die verslaafd is aan de harteklop van deze tijd, een wilde theater/ film/ muziek/ dance/ modemaker, een levensdichter die niet schroomt te surfen naar de uithoeken van zijn veelzijdige geest. Een lelijkerd, kortom. Ik kom er voor de zoveelste keer achter dat de mensen van wie je fysiek veel verwacht, in werkelijkheid erg kunnen tegenvallen. Uit de verhalen van Max en Ruth concludeerde ik dat Reginald een aandacht-zuigende superaantrekkelijke ultieme seksgod moest zijn, maar het christelijke knaapje dat hier zijn toneelspelers tot stilte maant, zou me in de *EclekTicA* nog niet opvallen als hij zich dertig centimeter voor me met Mickey Mouse-oren op zijn lul stond te bevredigen.

Reginald roept dat hij de studenten van *CLASS 199SIX* allereerst moet feliciteren met hun geweldige verkrachting. De spelers reageren lachend en pakken elkaar uitgelaten beet. Iemand roept: ‘Yeah!’ Iemand anders roept: ‘Yichaa!’ (ik heb een hekel aan mensen die ‘yeah’ of ‘yichaa’ roepen).

De uitvoering heeft Reginalds natste stoute dromen overtroffen en hij weet zeker dat ze hier vanavond geschiedenis hebben gespeeld. Toch kan hij zich voorstellen dat zijn studenten graag nog met hun familieleden en aanverwanten willen napraten over het stuk, en daarom nodigt hij iedereen uit voor een *afterparty* in zijn nabijgelegen loft. Het woord *afterparty* ontlokt een stormachtig gejuich onder de acteurs. De aanhang volgt morrend.

Grensconflicten

Een half uur later onthaalt Reginald de theater-counsellor de gasten in zijn

leefatelier op de verkorte cursus ‘Toneel van Shakespeare tot CLASS 199SIX’. Hij heeft echt een enorme happening van deze afterparty gemaakt; zo raken we Max, Joanne en Ruth al snel kwijt omdat ze als wandelende hoogtepunten maar liefst drie plaatselijke radiozenders te woord moeten staan en zich door journalisten uitgebreid moeten laten ondervragen en fotograferen. Dat duurt een paar uur, alles bij elkaar.

D’n Gulp en ik hebben ons intussen op de drank gestort, in casu een serie hyperartistieke eclecticische cocktails van $\frac{2}{3}$ Smirnoff en $\frac{1}{3}$ Absolut Vodka. Door de drank raak ik iets van mijn boosheid kwijt, geloof ik (*Nothing a bourbon soda can’t fix, kiddo*, zoals Humphrey Bogart al zei). Net bij Gulpje heb ik kort gecheckt of zij wist van de harde groepsporno op het podium, maar dat was niet zo. Jules zegt ongevraagd dat zij er ook niemand over heeft horen praten, en ik ben er inmiddels achter dat als Jules iets niet weet, dit met recht een geheim kan worden genoemd.

‘Wat vond jij van de voorstelling?’ probeert Gulpje Jules in een ongemakkelijke hoek te dringen. Jules krijgt een rood hoofd en zegt na lang aarzelen: ‘Ik vond het een mooi toneelbeeld.’

Met kramp in onze darmen rollen Gulpje en ik na dit antwoord over de vloer. Een kwartier later is het een running gag geworden die we op zo’n beetje alle gasten uitproberen. Als we met iemand praten en de onverwachte blote borsten van deze of gene, het orgastische kreun-concert van Joanne, de bliksemflitsen van Max of de masturbatiescène van Ruth ter sprake komen, knikken Gulpje en ik erg intellectueel, waarna we roepen: ‘*Sure*, maar vond je het dan geen mooi toneelbeeld?’

De moeder van Ruth kan er niet om lachen.

‘Ik vond het porno,’ borrelt er voortdurend uit haar onderkin omhoog, waarop ik na de honderdtachtigste maal, *just me being funny*, probeer uit te leggen dat je naar porno moet leren kijken, zoals je ook koffie en wijn moet leren drinken. Had ik mijn mond maar gehouden.

‘Porno is vulgair. Het heeft niets met liefde te maken,’ gaat mamma Ruth er serieus op in en onvermoeibaar start ze een niet te volgen tirade tegen seks als basis voor een relatie, strippers op personeelsfeesten, kinderporno, verkrachtingen in de dierenwereld, druggebruik, de invloed van geweld in films en het functionele gebruik van bloot bij opera’s. Waarschijnlijk geholpen door de wodkacocktails roepen Gulpje en ik bij bijna alles wat mamma Ruth reutelt ‘*rubbish!*’ en als ze eindelijk haar mond houdt, ga ik mijn gevreesde stelling ‘seks is porno’ verdedigen.

‘Ik begrijp dus werkelijk niet waarom seks mét liefde altijd mooier,

indrukwekkender en vooral echter wordt gevonden dan seks zonder liefde,' roep ik tegen mamma Ruth, terwijl Gulpje heftig knikkend beaamt wat ik zeg. 'We kunnen nu wel een potje verheven over seks doen, maar seks komt – helaas voor u – in de basis neer op pornografie. Seks kan mooi zijn, *of course*, en warm en lief en gevoelig, met strelen en zo, maar uiteindelijk draait seks om geslachtsdelen die in en uit elkaar bewegen, eventueel met behulp van vingers en andere dingen. Seks is porno, ik kan er niets aan doen.'

'Ja, seks is porno,' herhaalt Gulpje in een Vlaams klinkend Amerikaans.

'Dat is echt het domste wat ik ooit heb gehoord,' zegt mamma Ruth snibbig, zwaaiend met haar onderkin. 'Ik weet niet of ik hier wel naar wil luisteren.'

Puur om te treiteren gaan we nog een half uur op dit onderwerp door en leggen we uit dat bij commerciële porno niet de geslachtsdelen opwindend zijn, maar de gedachte aan het leed dat de vrouwen ertoe gedwongen heeft op deze manier hun geld te verdienen. Mamma Ruth doet of ze niet meer luistert.

Dan komt Reginald bij ons staan. Hij stelt zich gehaast voor en als hij begrijpt dat pappa & mamma Ruth zich door de blootscènes wel degelijk hebben laten verontrusten, steekt hij een bewogen betoog af over de taak van kunst in het algemeen en publiekelijk vingeren in het bijzonder. Reginald wil er alles aan doen het spel van hun dochter tegenover haar ouders te verdedigen, en daarom vertelt hij: 'Ik begrijp best dat ik een hoop van de spelers heb gevraagd, maar geloof me, urenlang hebben we over deze voorstelling gepraat. Als toneelspeler ben je je eigen materiaal, en daar moet je soms diep voor gaan, heel diep. Bij de voorbereiding en de repetities van deze uitvoering is zoveel naar voren gekomen, zoveel goeds bedacht, zoveel bespreekbaar gemaakt...'

Ik: 'Zoveel geneukt!'

Reginald kijkt mij lachend aan.

'Ik weet niet helemaal zeker of ik jouw naam heb verstaan,' zegt hij, maar volgens mij weet hij die wel degelijk.

'Phileine,' zeg ik, 'James Phileine.'

'Ah, de vriendin van Max, ah. Nu begrijp ik jouw agressie ook wat beter. Jij hebt natuurlijk een enorme schok te verduren gehad toen je Max vanavond op het toneel zag.'

'Niet zo groot als de schok die jij krijgt wanneer je op deze manier blijft praten, meeslikkende diarreegorgelaar,' zou ik gezegd hebben als ik iets meer cocktails had gedronken.

‘Ik zal jullie uitleggen: we zijn er met de hele groep na lange, hele heldere repetities achter gekomen dat er niets is in het leven wat niet is terug te brengen op grensconflicten,’ gaat Reginald opgewonden verder, verbeten aan een sigaret zuigend. ‘Ruzies, oorlogen, relaties, opgroeien, volwassen worden, politiek, ontwikkelingen in wetenschap en kunst: alles heeft te maken met het gebied tussen het mogelijke en het niet-mogelijke. Mensen zijn bijna al hun tijd kwijt met het bepalen van grenzen. Grenzen zijn de motor van alles.’

Dat laatste zegt hij heel dwingend.

De vader van Ruth mompelt zwakjes ja en de moeder van Ruth heeft besloten op helemaal niets meer te reageren, zo geschokt is ze door de artistiek verantwoorde peepshow van haar dochter en de onzin die Gulpje en ik zojuist verkondigden.

‘Als kunstenaar – en een toneelspeler ís een kunstenaar – zou een van je taken kunnen zijn dat zoeken naar grenzen te polariseren,’ vertelt Reginald, terwijl Jules, Benny & Marc enthousiast knikken bij iedere ademstoot die zijn mond verlaat. ‘Mensen hebben vaste denkbeelden over de werkelijkheid en hun rol daarin. Nu verschilt de werkelijkheid van wat men denkt over de werkelijkheid. Dat verschil moet je als kunstenaar proberen bloot te leggen.’

‘Ik begrijp niet wat een prachtig romantisch toneelstuk van Shakespeare met de werkelijkheid te maken heeft,’ zegt de vader van Ruth.

‘Heel scherp! Heel goed!’ roept Reginald, die een kort klapgebaartje maakt.

Gulpje en ik klappen uitdagend met hem mee.

Reginald negeert ons.

‘Eigenlijk vind ik niet dat ik je dit zou moeten uitleggen,’ legt hij uit aan papa Ruth, ‘omdat kunst een persoonlijke beleving moet zijn. Een toeschouwer hoort zelf een dialoog aan te gaan met wat hij ziet. Maar omdat je de vader van Ruth bent en ik me als regisseur verantwoordelijk voel voor het enorme risico dat mijn spelers met dit toneelstuk lopen, zal ik je een paar richtlijnen proberen te geven.’

Gulpje, terzijde tegen mij: ‘Da’s aardig van hem.’

‘*rOmEO-n-jULieT* is een toneelstuk dat in de eerste plaats gaat over de kracht van de liefde. Al spelend en pratend zochten we met de groep naar de bron van deze liefde. Altijd, door alle eeuwen, wetenschappen, religies en kunsten heen heeft men die bron in het mentale of het metafysische gezocht, nooit in het fysieke. Pas de laatste jaren durven wetenschappers de oorsprong van de liefde te zoeken in een biologisch kader: genen, openspringende

synapsen, endorfinen, conditionering en tientallen andere te traceren oorzaken. Dat is een ontwikkeling waarmee je als kunstenaar iets kunt.'

'Viezerik!' roept Gulpje, en ik begrijp eerlijk gezegd niet waarom, maar ik vind het uitermate grappig. Reginald laat zich er wederom niet door afleiden.

'Na een maandenlange analyse van Shakespeares tekst luidt de vraag: kunnen wij door de bril van deze fysieke opvatting kunst uit vroeger tijden duiden? Ofwel: als seks geen bijproduct van liefde is, maar liefde juist een katalysator voor seks, wat betekent dat dan voor *rOmEO-n-jULieT*?'

Gulpje kijkt mij lachend aan met een 'nou, ik weet het wel'-blik, ondertussen een obsceen gebaar makend. Ik doe opzichtig moeite niet te lachen. Vreemd genoeg heeft mamma Ruth ook moeite haar lach in te houden, wat Gulpjes gebaar toch een stuk minder grappig maakt. Terwijl pappa Ruth nog steeds doet of hij luistert, redeneert Reginald een beetje autistisch verder dat Amerika waar het seks betreft een even repressief land is als Polen. 'Daarom is seks ook zo'n dankbaar onderwerp voor een kunstenaar. Seks is een gebied met ontelbare grenzen. En dat terwijl de feiten simpel zijn: de helft van al het filmmateriaal dat op aarde wordt geproduceerd is bestemd voor de seksindustrie. Voorzichtige schattingen naar aanleiding van genetisch onderzoek zeggen dat tussen de tien en twintig procent van de mensheid niet het kind is van de man die zij hun vader noemen. Het mannelijk sperma heeft allerlei technieken om vreemd sperma te elimineren, een van de bewijzen dat overspel evolutionair is bepaald.'

'Hè ja, laten we het hebben over vreemdgaan,' zeg ik bits.

'Ja, laten we daar eens over praten, *Philaine*. En dan zullen we ook de dubbele moraal aansnijden, de hypocrisie, de frustraties en het feit dat er geen terrein te bedenken valt waarop mensen zich zo anders gedragen dan ze zeggen dat ze zich gedragen en dan ze zouden willen dat ze zich gedroegen.'

Gulpje laat een afwijzend geluid horen, maar ik voel me eerlijk gezegd een beetje betraptd omdat ik normaliter degene ben die dit soort dingen zegt, wat Reginald natuurlijk voor-geen-goud mag weten.

'Wat mijn acteurs vanavond hebben gebracht is een toneelprestatie van de hoogste orde. Niet alleen hebben ze hun eigen grenzen gezocht en gevonden, wat fascinerend is om te zien, maar ook hebben ze de toeschouwers uitgedaagd hun seksuele moraal te toetsen aan de gebeurtenissen op het podium.'

'Maar waarom moest dat zo grof?' ontvlamt iemand.

Iedereen kijkt verschrikt in de richting van mamma Ruth, die haar onderkin in een erg verongelijkte stand heeft.

‘Waarom konden ze die moraal niet aan de kaak stellen op een wat subtielere manier?’ roept ze. ‘Zoals Shakespeare het ook bedoeld heeft, volgens mij.’

Reginald lacht minzaam en zelfingenomen om deze opmerking. Hij klapt en houdt zijn handen bij elkaar, doet een stap achteruit en zegt: ‘Die vraag, mevrouw, die vraag zult u zelf moeten beantwoorden,’ waarna hij het gezelschap groet en zich onder zijn andere gasten mengt.

Just me being funny

‘Die Reginald heeft makkelijk praten,’ zegt mamma Ruth als Reginald buiten gehoorsafstand staat. ‘Hij heeft heel makkelijk praten. Hij is niet degene die zich tegenover een heel publiek belachelijk stond te maken.’

We knikken allemaal, op Gulpje, Benny & Marc, L.T., Jules en mij na. Inmiddels heeft Gulpje een dienblad wodka-cocktails gehaald, waarvan iedereen een glas plukt (terwijl het toch echt de bedoeling was dat ze voor Gulpje en mij waren, dacht ik). Nadat we geproost hebben zegt mamma Ruth nog een keer of dertig dat Reginald makkelijk praten heeft, en daarna nog een keer of dertig dat hij een viezerik is, een kunstzinnige geilneef, een gefrustreerd mannetje, een perverseling. Pappa Ruth staat er lullig bij terwijl zijn vrouw zich zo staat op te winden.

‘Die Reginald kan vast geen vriendinnetje krijgen en daarom laat hij zijn toneelspelers elkaar belebberen. Daar kickt hij vast op. Hij is vies. Het is vreemd dat een toneelopleiding zo’n man aanneemt. Het zou verboden moeten worden. Het was porno, op dat podium. Het was seks en nog eens seks. Die Reginald heeft héél gemakkelijk praten. Ik zat naar dat toneelstuk te kijken en ik kreeg er echt genoeg van,’ gaat ze verder en verder en verder, en ik weet niet waarom, maar plotseling krijg ik er echt genoeg van.

‘En weet u waar ik nu echt genoeg van krijg?’ vraag ik.

‘Nee?’ zegt ze verheugd, in de hoop dat iemand haar tirade ondersteunt.

‘Sorry hoor, maar van het kijken naar die onderkin van u, dáár krijg ik nou echt genoeg van. Uw onderkin irriteert mij mateloos. Het is werkelijk niet te geloven zoals die mij dwarszit.’

Even knippert mamma Ruth verbaasd lachend met haar ogen.

Oké, ze is tenminste een moment stil.

‘God wat een verschrikkelijke bal doelloos vlees, die onderkin van u!’ roep ik. ‘Werkelijk, ik heb een broer en die is onderkin-fetisjist. Ik zweer het u: hij zou spontaan klaarkomen als hij die dikke haverzak onder uw gezicht zag. Weet u waar mijn broer vrouwen op selecteert? Op de drilmassa van hun bovennek. Daar wil hij namelijk zijn lul in drukken. Vies hè? Porno hè?’

Dan: algehele consternatie.

‘O God, ze staat me te beledigen,’ zegt mamma Ruth tegen haar man, kwaad en ook boos. Ik weet niet hoe het komt, maar ik begin door te draven. Dit gebeurt me soms, en zo lachwekkend is dat helemaal niet. Kan iemand me tegenhouden?

‘Sommige mannen’, ga ik verder (op Gulpje na kijkt iedereen boos ende verschrikt), ‘leggen hun penis het liefst tussen de naar elkaar toe gedrukte borsten van vrouwen, maar mijn broer niet, o nee, bij hem steigert zijn pik als hij een goed gevulde spekkien ziet. Niet omdat zo’n vrouw beter zou kunnen pijpen, welnee: vanwege de onvermoede mogelijkheden van een dergelijke zak blubber. Ken jij ook zulke mannen, Gulpje?’

Gulpje knikt gretig. L.T. lacht besmuikt, Benny & Marc kijken bezorgd en Jules vindt het geen mooi toneelbeeld.

Mamma Ruth kakelt: ‘O God, ik hoef hier toch niet naar te luisteren?’

Ik kan niet meer stoppen.

‘Mijn broer wil bijvoorbeeld – het is echt walgelijk – dat de vrouw eerst haar hoofd helemaal naar achter kantelt, zodat de onderkin goed strak komt te staan en hij zijn lul er lekker tegenaan kan leggen. Vervolgens moet de vrouw haar hoofd naar haar borsten brengen, waardoor de vetbagger onder haar mond de pik van mijn broer helemaal insluit.’

De moeder van Ruth bereikt de grens van haar uithoudingsvermogen, zet woest haar glas neer en stapt eindelijk op.

‘Tip: dat zou u ook eens moeten proberen, meneer Vader van Ruth!’ roep ik pappa Ruth na, als zijn vrouw drie meter voor hem loopt te briesen en stomen, op weg naar de uitgang. We zien Ruth er verbaasd achteraan rennen.

‘Mother!’ krijst ze. ‘Where are you going?’

Rumoer overall.

Ik schreeuw: ‘Het schijnt namelijk dat de romige bedding van een onderkin een ongeëvenaard genot is voor een stijve. In geval van uw vrouw denk ik dat er zelfs meerdere lullen tegelijk in haar vetput kunnen wegdrijven!’

Of pappa Ruth dat laatste heeft gehoord weet ik niet, maar het geeft me een

opgelucht gevoel. Diep uitademend bekijk ik het slagveld: Gulpje staat met tranen in haar ogen na te lachen, L.T. schatert ook, Benny glimlacht, Marcs mondhoeken trillen en alleen Jules kijkt me boos aan. Sterker nog: Jules is verontwaardigd. Jules wil weten waarom ik dat soort dingen toch almaar schijn te moeten zeggen en doen. Jules heeft op haar beurt genoeg van mij.

Hoe het komt weet ik niet, maar er ontstaat een beetje een agressief sociaal correct sfeertje, want plotseling beginnen ook Benny & Marc en zelfs L.T. te vragen waarom ik toch altijd zo vervelend ben. Ben ik vervelend? Ik vind: daar hoeven mensen me niet over aan mijn kop te zeuren, dat weet ik zelf ook wel. Gelukkig steunt Gulpje me. Ze zegt dat ze toch anders allemaal om mijn opmerkingen moesten lachen, maar het Siamese homo-echtpaar Benny & Marc legt uit dat dit ‘lachen van schrik’ was. Opmerkelijk rustig probeer ik duidelijk te maken dat mamma Ruth zelf vroeg om een stevige terechtwijzing, dat we er toch allemaal niet goed van werden dat ze zo lang stond te emmeren over die geilneef van een Reginald. Het lukt me niet ze te overtuigen. L.T. vraagt eerder beschuldigend dan uit echte interesse of het me soms niet kan schelen hoe andere mensen over mij denken. Vlak voordat mijn exhibitionistische allemansvriendje Max erg boos komt informeren of ik het ‘weer eens’ niet kon laten iemand volledig in de zeik te zetten en of ik ‘weer eens’ onuitstaanbaar ben geweest, antwoord ik: ‘Luister L.T., it’s better to be hated for what you are, than to be loved for what you’re not.’

De vrede van Manhattan

Drie uur later op de kamer van Max. Ons inmiddels uitgevochten ‘verschil van inzicht’ zal de geschiedenis ingaan als de grootste slag die Max & ik ooit hebben gevoerd. We hebben op het waanzinnige af tegen elkaar staan schreeuwen over duizenden door elkaar lopende zaken als de fascinerende grens tussen toneelspel en werkelijkheid, de gedrevenheid van een bepaalde kunstenaar (Max), de vraag wat liefde is (die tussen Max en mij), de vraag waarom een bepaald iemand zich altijd ongeliefd lijkt te willen maken (ik), en de vraag hoe het nu verder moet (met ons). Juist toen we beiden bijna acute keelontsteking van het krijsen kregen, pakte Max – naar hij later zei volkomen onbewust – onze beide tandenborstels en drukte hij de koppen in elkaar. Dat is een beetje ons persoonlijke liefdesgebaartje. Hoewel ik bijna niet vol te houden kwaad op Max was, liet ik mij door die tandenborstels plotseling erg vertederen. Bij een heftige ruzie kan één kleine toenadering soms genoeg zijn om compleet tegenovergestelde stellingen te betrekken. Ik

bedoel dat ik zei: ‘Misschien zit er wel iets in, misschien overdrijf ik het, misschien moet ik inzien dat een toneelspeler speelt en dat dit los staat van zijn privé-leven.’

Zoals het in een ruzie gaat, schreeuwde Max eerst heel hard dat dit ‘nou werkelijk complete onzin’ was, waarna hij mijn woorden zuchtend probeerde te weerleggen, tot hij er al weerleggende achter kwam dat ik hem gelijk gaf. Zoiets verwacht iemand die aan het ruziemaken is: in een goede ruzie hoor je elkaar eigenlijk geen gelijk te geven. Omdat Max mijn toenadering accepteerde, gaf hij op zijn beurt onmiddellijk toe dat het voor mij een verschrikkelijk moeilijke avond moest zijn geweest, dat hij er lang over had nagedacht of hij me al dan niet zou inlichten en dat hij er niet van had kunnen slapen. Ik antwoordde hard dat ik al met al te hysterisch had gereageerd, waarop Max scherp zei dat zijn verzwegen seksspel eigenlijk een schoftenstreek was – en zo stonden we vijf minuten na de grote aanvalsgolf bijna weer ruzie te maken, in omgekeerde richting deze keer.

‘Nee doorlekkende spagaatslobber, jij hebt gelijk!’

‘Welnee, pussende poliepneus, jij hebt gelijk!’

Omdat Max morgenochtend eindelijk eens geen repetitie heeft, stelde hij voor de Vrede van Manhattan met z’n tweeën in een kroeg te tekenen en daar tot heel vroeg mee door te gaan. Hij nam me mee naar zijn *after hours* stamcafé genaamd It Aint Over, waar ook het huisbier It Aint Over heet.

We zitten inmiddels strak aan de drank, en dat gaat bij Max en mij zoals gewoonlijk gepaard met enorm goede gesprekken, waarin we het voornamelijk Heel Erg Met Elkaar Eens Zijn. Sommige mensen gaan na een ruzie met elkaar naar bed (‘vredespijpen’ zoals Lala het noemt), Max en ik zetten het op een drinken en kunnen ons bijna niet voorstellen hoe oneens wij het waren, zo eens zijn wij het nu. Wat ruzie gdvrdmm? Er zijn weinig momenten dat onze rel... (hoe noem je dat ook alweer?) onze relatie zo sterk is als wanneer we na een aanvaring de wereld bespreken en erachter komen dat we toch eigenlijk hetzelfde denken over de dingen.

We praten over de zaken die we tijdens onze ruzie bevochten, maar op een veel volwassener, halfdronken manier. *Overseks* is het thema, vreemdvrijen, *ehebrecherische Vergnügen*.

Max de Woordspeling-keizer noemt het ‘monogamienestjes’, relaties van mensen die zwelgen bij het idee dat ze er uitsluitend voor elkaar zijn. Zo wilden wij niet worden, bedachten we al in een embryonaal stadium van onze liefde, en hoe sterker we zo niet wilden zijn, hoe minder vaak we hoefden te

leven naar onze principes, godzij dank.

Nu ben ik inderdaad van mening dat monogame liefde iets is voor onvolwassen mensen. Vroeger ja, toen ik nog niet naar mijn moeder luisterde, vond ik ook heel serieus dat er van Echte Liefde alleen sprake kon zijn als iedere molecuul in je lichaam op de ander was gericht en andersom ook en altijd en voor eeuwig. Na een goed aantal jaren begon het me op te vallen dat veel van mijn vrienden en vriendinnen, hoewel ze stuk voor stuk Opperpriesters waren in de Orde der Monogamie, one way or another, sooner or later, for better or for worse toch geregeld ‘slordig waren in de keuze van de schoot’. Sterker nog: niet alleen in mijn directe omgeving, maar ook in mijn kennissenkring ontdekte ik enerzijds uitgesproken afkeurende meningen over overspel, en anderzijds een behoorlijk gemak waarmee het toch werd gepleegd (inmiddels ben ik erachter dat de mensheid volgens de wiskunde van de biologie zelfs zou kunnen uitsterven door uitsluitend monogaam gedrag). Ik kwam tot de conclusie dat overspel er is om gepleegd te worden. Ik vermoed dat ik nooit een sul heb gehad die zich uitsluitend aan mijn verering wijdde, en zelf ben ik ook vaak verleid door het fruit van een ander, hoewel ik er wel eerlijk bij moet zeggen dat ik van mijn eigen (theoretisch uitstekend onderbouwde) buitenechtelijke biologieles nooit een blijvende natte plek in mijn pyjamabroek overhield, maar dat ik van het overspel van mijn vriendjes doodverlangend bedroefd kon zijn, zelfs bijna – of beter júist – als ze me bezwoeren dat het neuken van een vreemde vrouw ‘niets voorstelde’. Als het niets voorstelde, vroeg ik me dan altijd hysterisch schreeuwend af, waarom deed je het dan, onmens.

Nu vinden Max en ik het leuk om in het café een beetje over dit fascinerende onderwerp te stangen. Ons is het namelijk opgevallen dat van iedere twee gesprekken in de kroeg er één over vreemdgaan gaat. Meestal zijn de meningen in twee kampen verdeeld: de ene groep in het café vindt overspel absoluut onacceptabel, en Max en ik vinden daartegenover dat er verzachtende omstandigheden zijn. Je bent dus echt een melaatse als je dat roept. Kim heeft ons eens (met een hele enge blik in haar ogen) toegebeten dat als twee mensen écht van elkaar houden ze opofferingen voor elkaar moeten maken en ze een twee-verbond moeten sluiten waar niemand anders tussen mag.

Ik haal deze herinnering op voor Max, en hét mooie van die jongen vind ik dat hij dan altijd meteen een heuse analyse heeft klaarliggen.

‘Vooral het woord “opoffering” is erg interessant,’ zegt Max nogal dronken, met zijn sigaret vlak bij zijn mond. ‘Ten eerste heeft die opofferingsgezindheid niet met een ander te seksen iets onverholen masochistisch. God wat geven ontberingen een goed gevoel. Monogamie zou

je een kick kunnen noemen, een soort seksuele anorexia. Ten tweede zou ik, wanneer ik écht van iemand zou houden...'

Max staat op en roept: 'En ik héb echt van jullie gehouden, vrouwen van de hééééééle wereld!'

Hij gaat weer zitten, verontschuldigt zich en vervolgt: 'Als ik écht van iemand zou houden, zou ik niet willen dat diegene zich voor mij zou "opofferen". Ik zou willen dat die vrouw alles zou doen wat haar gelukkig zou maken. Of niet?'

'Vraag,' zeg ik, 'ik heb een vraag. Hou je niet juist écht van elkaar als je je relatie weet uit te tillen boven het niveau van de eigendomsseks? Die heeft namelijk zoiets kinderachtigs. In de trant van "jij moet mij uitnodigen op jouw feestje, want anders nodig ik jou niet uit op het mijne". Ofwel: "Jij mag niet aan het geslachtsdeel van een ander komen, want anders hou ik niet meer van jou."''

Ik vind het heel grootmoedig van mezelf dat ik dit zeg tegen de jongen die vier uur geleden nog met zijn vingers aan het geslachtsdeel van een ander heeft gezeten.

'Precies! Precies Phileine!'

We toosten.

Max gaat verder: 'Men zegt dat je niet buitenboord mag plassen, omdat anders de kans bestaat dat je verliefd wordt op die ander. Dat zou bedreigend zijn. Welnu, als deze angst werkelijk de basis is voor een verhouding, kun je de noodzaak van die verhouding ter discussie stellen, vind ik. Vind jij ook? De kans dat je verliefd wordt op een ander bestaat altijd.'

'Ben jij verliefd op een ander?' vraag ik leep.

'Neej,' lispelt Max, 'neej. Neej. Maar stel nou dat het wel zo was en stel dat jij enorm van mij zou houden, wat natuurlijk ook zo is, maar stel even. Ik bedoel: wat is er mooier dan verliefdheid? Als je écht van iemand houdt, zou je het dan niet juist prachtig moeten vinden als die ander verliefd is?'

'Misschien betekent houden van iemand niet dat je hem het beste wenst, maar dat je juist jezelf het beste van die ander wenst,' opper ik.

'Dat is wijs,' zegt Max, en dat is het natuurlijk ook.

We bestellen nog een derde allerlaatste *It Aint Over (nothing an It Aint Over can't fix, kiddo)* en besluiten nu toch werkelijk lekker dronken dat we zo gelukkig met elkaar zijn, dat we van elkaar houden, écht maar ook op-een-andere-maniër, dat het zo mooi is dat een toneelstuk als *rOmEO-n-jULieT* ons

nóg dichter bij elkaar heeft gebracht, dat Manhattan zo'n volledige stad is, dat als intergalactische wezens ons in de gaten houden ze heel vreemde conclusies zouden trekken, dat die moeder van Ruth werkelijk een niet voor te stellen slagersvitrine onder haar kin heeft hangen, dat we nooit iemand onze liefde in gevaar zullen laten brengen en dat we onze re... relatie zullen proberen op te tillen naar een veel hoger niveau, een niveau van oprecht het beste voor elkaar wensen.

Pas als we aan een achtste allerlaatste It Aint Over zitten, escaleert deze ultra-enthousiaste stemming, wanneer Max helemaal gelukkig zegt dat hij door dit gesprek morgen zijn scène met Joanne veel gerustgestelder kan spelen.

Ik hoor het woord wel, maar het dringt niet echt tot me door, doordat de tolk in mijn hoofd zo aangeschoten is dat het lijkt of hij onder water praat.

‘Morgen?’ zeg ik draaierig. ‘Hoezo morgen?’

Max kijkt me lodderig aan.

‘Morgen...’ zegt hij.

Ik maak een gebaar dat ik het niet begrijp.

‘O, heb ik je niet verteld dat we de voorstelling drie keer achter elkaar spelen?’ vraagt Max onnozel.

Er valt een stilte.

Dat heeft hij me dus niet gezegd.

‘Nee, dat heb je me dus niet gezegd,’ mompel ik.

Max knikt.

‘Ah. Nou we spelen de voorstelling drie keer, morgen nog en overmorgen. Ik dacht dat ik je dat had verteld,’ zegt hij knipogend, met een oog waarvan hij nog niet beseft dat het morgen en overmorgen extra goed geschminkt zal moeten worden om de blauwe plek te maskeren.

Ich bin ein New Yorker

DERDE DAG

Soms lig ik in mijn bed te ochtenddromen dat iemand een biografische documentaire over mij en mijn leven maakt, daar schaam ik me dus niet voor. Dan zie ik mensen uit mijn omgeving die worden geïnterviewd in hun huiskamers of bij beruchte plekken waar ik met hen ben geweest. Mijn vriendinnen, familieleden, studiegenoten, leraren, kennissen, huurbazen en andere aanverwanten staan links of rechts in beeld en zeggen dingen als: ‘Phileine, ehm, hoe moet ik zeggen, Phileine was een ware zij-duivelin.’ En: ‘Volgens mij is het een universeel gevoel dat mensen van zichzelf denken dat ze uniek zijn, maar Phileine mocht zich echt zo noemen.’ En: ‘Ze was een ravissant knap meisje, haar hersens waren opmerkelijk gespierd, maar ook fysiek was ze erg ontwikkeld.’

‘Ik herinner me de keer’, hoor ik iemand anders zeggen, ‘dat ze in New York haar toenmalige vriendje Max een muilpeer had gegeven. Dat gaf nogal een scène. Zulke dingen waren typisch Phileine.’

Had deze lel te maken met de toneeluitvoering rOmEO-n-jULieT?’ vraagt mijn biograaf, terwijl we even een tussenshot krijgen van een podium.

Ja zeker, dat was een direct gevolg. Phileine trok zich die voorstelling enorm aan. Je zou zelfs mogen stellen dat die opvoering het begin is geweest van wat wij in haar omgeving noemden: Phileines verandering.’

Ze kon er moeilijk mee omgaan?’

Dat geloof ik ja. Het heeft haar zeker beïnvloed. Het was alsof... alsof ze... geraakt was, alsof er iets kapot was gegaan.’

Max verschijnt in beeld. Met aarzelende stem zegt hij: ‘God ja, de nacht na die voorstelling. We waren dronken. Het was een van de vreemdste avonden uit mijn leven.’

Hij neemt een lange trek van zijn sigaret en vervolgt: ‘Allereerst waren er die onoorbare sekstoestanden op het toneel, maar het was nog niet over want later kwam er nog eens een misverstand over iets onbenulligs bij. Phileine was zo verontwaardigd en tegelijkertijd zo bezopen dat ze me in een café een

klap recht op mijn neus gaf. Echt pontificaal. In het ziekenhuis hebben ze er watten in gedrukt om het bloeden te stelpen.’

‘Dat was het einde van de relatie?’

Max, tijdens een filmpje over Manhattan: ‘Nee... Nee-neenee. Toen Phileine al het bloed op mijn kleren zag, schrok ze enorm en in de behandelkamer van The Joseph Papp Public Hospital hebben we het meen ik alweer bijgelegd. Ik herinner me dat ze zei, terwijl de dokter met me bezig was: “Max, het leven is een neus, je moet eruit halen wat erin zit,” en dat we daar beiden verschrikkelijk de slappe lach van kregen. Hèhèhè. Ach ja, Phileine was veruit de grappigste vriendin die ik ooit heb gehad, althans dat vond ze zelf.’

Na een foto van een breed lachende Max & Phileine horen we plotseling Kim zeggen: ‘Die relatie van Phileine & Max... heb ik persoonlijk eigenlijk nooit zo goed begrepen.’

Kim komt in beeld, ze zit aan de lichtgevende bar van de *ecleTicA* naast een longdrink Oedeemvulling met crushed ice.

‘Soms waren ze beste vrienden, soms kon iedereen van hun gevechten genieten,’ zegt ze. ‘Ken je dat gedicht over die bomen? Dat gaat over twee bomen die in een veld staan. Hun stammen raken elkaar en hun takken zijn helemaal vergroeid. Van veraf is het niet te zien welke tak van welke boom is, de bomen lijken één. Mensen die langs de bomen lopen denken: kijk die bomen daar samen eens gelukkig zijn. Deze mensen zien echter alleen de bovenkant, want wat er onder de bomen gebeurt, gaat langs hen heen. Ze weten niet dat ondergronds de wortels van de bomen een verbeterd gevecht leveren om water en voedingsstoffen. Niet zichtbaar voor de buitenwereld zijn de bomen elkaars tegenstanders en strijden ze iedere dag om te overleven. Die twee bomen waren Max & Phileine, denk ik wel eens.’

Max krijgt kans te reageren: ‘Een intrigerend beeld, maar helaas moet ik weg.’

‘Weg?’ proberen zowel ik als mijn biograaf hem tot orde te manen. ‘Maar je zit midden in opnames voor deze documentaire. Je kunt er niet zomaar vandoor gaan.’

Max zegt: ‘We hebben eerst een evaluatie over gisteravond en daarna gaan we uit eten met de hele toneelgroep. Ik zie je vanavond na de voorstelling.’

Mijn prins kust me uit mijn slaap.

‘Dag Philie, droom lekker verder,’ fluistert hij, en hij sluipt naar de deur. Ontwaakt uit mijn dagdoezel roep ik hem na hoe het met zijn neus gaat. In de

huiskamer hoor ik Max lachen. Hij antwoordt: ‘Een half potje schmink!’

Opblaasbare schapen

‘Dat was een behoorlijke dreun,’ zegt Gulpje bijna juichend als ik aangekleed de huiskamer binnenkom, waarna ze me uitnodigt voor een lunch in een van haar stamrestaurants met als tegenprestatie een compleet verslag van de voorgaande nacht. Ze neemt me mee naar Katz’s, een joodse maar pas op niet-koosjere tent met Egg-soda’s en broodjes pastrami met augurk. Het blijkt een beroemde plaats. Tien jaar geleden werd het restaurant namelijk opgeschrikt door een vrouw die midden in de zaal schreeuwend klaarkwam, althans: ze wendde dit voor om haar tafelgenoot ervan te overtuigen dat het echt met zo moeilijk was voor een vrouw om een orgasme te faken. De andere gasten hadden haar verbijsterd aangekeken. Na haar gebulder had één mevrouw tegen een ober gezegd: ‘I’ll have what she’s having.’ De leiding van het restaurant vond de opmerkelijke actie in het geheel niet verwerpelijk, integendeel: men adverteert zelfs met dit hoogtepunt. ‘Did you see us in *When Harry met Sally?*’ staat er op een bord bij de kassa (waar ze overigens ook T-shirts verkopen en waar je reukloos verpakte salami kan versturen naar overal in de wereld).

Een van de vele Jiddische pappa’s brengt ons naar het tafeltje waar volgens hem de beroemde scène is opgenomen.

‘Only the most beautiful girls are allowed to sit at this table, ladies, the hottest table in the house,’ zegt hij overdreven vleierig, waarna de charmeur met zijn kunstgebit klappert, onze stoelen naar achter schuift, een buiging veinst en een draaiend gebaar met zijn arm maakt.

Ik word altijd een beetje droevig als mijn vriendinnen en ik louter vanwege ons uiterlijk het beste krijgen toegewezen. Ooit las ik over een uitgebreid onderzoek waarin een grote groep mensen elkaar schoonheidscijfers moest geven op basis van foto’s, films en een korte woordloze ontmoeting (geen seks). Alle cijfers werden bij elkaar opgeteld om een ranglijst te maken van de groep. Vervolgens onderzocht men of er een verband was tussen de hoogte van de cijfers en variabelen als inkomen, leefsituatie, gezondheid, sociale positie et cetera. De uitkomst was simpel: mensen die mooi worden gevonden verkeren vaker in het gezelschap van andere mooie mensen, verdienen meer, hebben een betere gezondheid, leven in betere huizen, voelen zich gelukkiger en gaan zelfs bevredigender met elkaar naar bed. Toen ik dit las (ik was jong

en ongerept) werd ik verschrikkelijk kwaad. Iedereen hoorde ik altijd om het hardst blèren dat uiterlijk er niet toe deed in een volwassen wereld, maar de werkelijkheid liet zich anders duiden. Ik was zo kwaad dat ik heel anarchistisch besloot mijn uiterlijk als factor uit te schakelen. Mijn haren knipte ik in een onooglijk kapsel, ik maakte me op met het allerwildste expressionistische palet en mijn kleren zocht ik bij de bulkbakken van de HEMA, C&A en het Leger des Heils. Twee weken hield ik dit vol, toen werd ik door mijn moeder gedwongen naar mezelf te kijken in de spiegel. Hoe enorm ik me ook had toegetakeld en hoe vervelend ik het ook vond mijn moeder gelijk te geven: ik bleef en onverklaarbaar mooi meisje. Zuchtend accepteerde ik mijn toekomst: veel verdienen, een goede gezondheid, een ruim huis, een gelukkig bestaan, de lekkerste seks en altijd de beste tafels in restaurants. Een vervelend vooruitzicht, maar ik zal ermee moeten leren leven.

Ik vertel Gulpje uitgebreid over de nasleep van de voorstelling van CLASS 199SIX en mijn publieke bokspartij met Max. Boeiend beschrijf ik de schreeuwspektakels en gooiwedstrijden die Max en ik meestal van onze ruzies maken, tot vermaak van een groeiende schare toeschouwers. Gelukkig is aan die vechtraditie in New York geen einde gekomen. Gulpje geniet van mijn verhalen en op haar beurt vertelt ze over haar bloederige uitbarstingen tegen haar voormalige minnaars en hun kinderachtige gedrag als ze uit pure kwaadheid een keertje uithaalde met haar nagels. We komen tot de conclusie dat mannen lachwekkend zijn. De bijbel noemt de vrouw heel flink een tot leven gewekte rib van Adam, maar in onze visie is de man eerder het vleesgeworden neushaar van Eva. Aandoenlijk zijn ze. Gulpje hoorde laatst nog een mooi weetje van een kennis die hier in New York werkt bij een seksshop genaamd SEX-R-US. Iedere maand heeft deze winkel een speciale aanbieding in de vorm van een set geinige anaalvibrators of ludieke onderbroeken met gaten. Volgens Gulpjes kennis is de best verkochte maandspecial aller tijden een twintig dollar kostend seksspeeltje genaamd 'opblaasbaar schaap'. Ik bedoel: kun je het je voorstellen? Gulpje en ik worden er beiden een beetje verdrietig van te bedenken hoeveel mannen zo'n ding in een eenzame opwelling hebben gekocht en het bij thuiskomst daadwerkelijk hebben opgepompt, om er hun erectie in te drukken en het schaap alle hoeken van hun slaapkamer te laten zien. Wat zouden ze gedacht hebben als ze lagen uit te hijgen en ze hun doelloze zaad uit de plastic inkeping boven de achterpoten van het schaap zagen druipen? Het lijkt me dat je geen lekker gevoel over jezelf kan hebben als je net bent klaargekomen in een opblaasbaar schaap en daarna weer je televisie aan moet zetten. Ik denk wel eens: wat een leed, wat een onnoemelijk leed. Waarom bestaat er geen maatschappelijke instelling om dit soort mannen te troosten of af en toe zacht te wiegen?

Phileines Idee no. 124: Problemen zijn als syfilisplekken, soms verdwijnen ze, maar ze komen altijd terug. Onze radar signaleert: links van de tafel, stropdassen op oorlogspad. Was het eergisteren in Veselka's de illustere tweeling Buk & Bef die verdoofd van geilheid zat te observeren hoe Gulpje en ik ons eten kauwden, hier in Katz's worden we voortdurend aangestaard door de volgens Gulpje al even illustere neefjes Kwak, Kwak en Kwak. Tijdens het staren voeren de jongens het hoogste woord, en ja hoor: de lelijkste heeft weer de grootste bek. Iedere keer dat ze hier in Katz's geluncht heeft, was het trio present om haar te bespieden en te ontvoeren naar een parallelle wereld waar ze op alle denkbare manieren virtueel gevuld en misbruikt werd, vertelt Gulpje.

Ik kijk naar de kwijlende jongens. Geheel volgens de laatste mainstream-mode dragen ze over hun overhemden met stropdassen een soort wijde tuinbroeken uit de hip-hopscene. Gulpje noemt hen beursjongens die 'lekker gek' doen en voor excentriek willen doorgaan (extravagantie blijkt statussymbool voor dit soort zakenfiguren).

De bronstige uitroepen naast ons komen tot een hoogtepunt als de lelijkste Kwak door zijn neefjes naar onze tafel wordt gedirigeerd. O god, een toenaderingspoging.

'Excuse me, but I couldn't help hearing your conversation. I bet you speak Dutch and I bet you're talking about us,' begint de waffelende stakker nogal goochem, waarna hij uitlegt dat hij maar liefst drie maanden in Amsterdam heeft gewerkt en dat hij de geneugten van het *sjoteltje bidderballn* nooit zal vergeten. Hoor, de oorgeelartiest kent zelfs enkele fascinerende Nederlandse straatnamen en woordjes, die hij graag met ons wil delen, ongevraagd uiteraard. Hij gaat aan ons tafeltje zitten.

'*Toet siensj,*' zegt hij met het gezicht waarmee peuters hun eerste zelfstandig gedeponeerde drollen aan hun ouders komen laten zien.

'Ja: "tot ziens"', antwoord ik.

'Dat betekent: goodbye!' articuleert Gulpje.

'*Alstoembli,*' zegt Kwak, terwijl zijn neefjes een tafeltje verder nog almaar giebelen en kwaken, opgetogen als ze zijn over het feit dat het Kwak gelukt is met ons in contact te komen.

'Ja, "alstublieft", dat heb je werkelijk heel goed onthouden,' zeg ik, in een uiterste poging toch nog vriendelijk over te komen. Kwak begint te lachen en hij krijgt een heel guitige glans boven zijn snavel.

‘De hoeallentjis?’ zegt hij voorzichtig grijnzend.

‘De wat?’ vraag ik, redelijk verveeld, terwijl Gulpje ondertussen de andere jongens zit te scannen.

‘De hoeallentjis...’

Ik haal met een enorme krachttoer zowel mijn schouders als mijn wenkbrauwen op.

‘De hoeallentjis!’ herhaalt Kwak een aantal malen autistisch, steeds harder.

We besluiten niet meer te reageren.

‘I mean the Red Lights District,’ legt hij ten slotte uit, maar stug houden we vol dat we geen flauw idee hebben waar hij het over heeft: Amsterdam hééft écht géén rosse buurt.

De twee andere Kwakken vinden het gesprek nu lang genoeg duren. Ze komen naar ons tafeltje en vragen of ze ons op een echte Newyorkse Egg Soda (zeg maar een eishake) mogen trakteren. Met permissie schuiven ze bij ons aan. Deze jongens zijn goddank nog nooit in Amsterdam geweest, maar ze zeggen dat ze niet kunnen wachten om de stad van vrije drugs en seks te bezoeken. En de grachten niet te vergeten, zegt de zwemlustigste Kwak.

Dan zetten de heren een ‘Ode voor drie loftrumpetten’ in om ons duidelijk te maken hoe leuk Westeuropese vrouwen zijn vergeleken met Noordamerikaanse vrouwen.

‘Jullie zijn zoveel ruimhartiger, zoveel minder geremd, zoveel spontaner dan de meisjes bij ons,’ zegt Kwak, en inderdaad komt na één minuut het te verwachten vervolg op zoveel holzoekerij: ‘En wat vinden jullie *basically* van Amerikaanse mannen?’

Gulpje, die vaker met dit bijltje heeft gehakt, zegt droog: ‘Och, Amerikaanse mannen zijn *basically* de meest gefrustreerde geilneven die ik ooit heb ontmoet, daar ben ik heel eerlijk in. Altijd zijn ze op zoek naar een reële neukkans maar nooit mogen ze laten merken dat dit hun werkelijke intentie is. Hoewel ze zich voortdurend hyper-geïnteresseerd moeten voordoen en veel tijd annex geld in hun afspraakjes moeten investeren, scoren ze bijna nooit. En daarom verleggen ze hun aandacht maar naar argeloze toeristes uit Europese landen, in de hoop die wel te kunnen verleiden. Van alle mannen zijn de Amerikanen het aandoenlijkst.’

Zo, die zit en die zit goed.

Het is even stil nadat Gulpje haar mening heeft gegeven.

Kwak, Kwak en (vooral) Kwak weten niet wat ze hierop moeten

antwoorden, in het nauw gedreven door zoveel ruimhartige ongeremde spontaniteit. Ze glimlachen maar wat stompzinnig voor zich uit.

‘En goed in bed zijn jullie ook al niet,’ merk ik nuchter op.

Dit is de jongens te veel. Ze kijken mij plotseling ronduit agressief aan. Als mannen ergens niet tegen kunnen: dat je hun enorme fysiek-biologische vermogens in twijfel trekt.

‘Ik bedoel: jullie weten nog niet eens het verschil tussen een écht en een gefaket vrouwelijk orgasme,’ ga ik verder. ‘Sterker nog, jullie zouden een neporgasme niet herkennen als het in je gezicht werd gesmeten!’

O, het blijkt dat ik een ontwapenende opmerking heb gemaakt, want de heren Kwak herkennen de scène waarop ik zinspeel en reageren hun aanvankelijke schrikreactie af door opgelucht te lachen. Ha!

‘Nonono, we would recognize a faked orgasm!’ roept de lelijkste Kwak, in een droevige poging Harry uit de film te imiteren.

‘Sure!’ mompelen d’n Gulp en ik gelijktijdig.

Men zegt dat een ingespeeld team geluk kan afdwingen: voor het koninginnenkoppel Gulpje & Phileine is dat niet anders, want zonder dat we het van tevoren hebben afgesproken, beginnen we gelijktijdig zachte maar overtuigende genotsgeluiden te maken. De jongens grinniken en begrijpen de grap. Het is niet te peilen zo leuk als ze ons gekreun vinden (ze hopen waarschijnlijk dat dit in hun voordeel is). Rare Europese vrouwen, zien we ze denken, en zelf denken we: dit is een historische actie!

Gewoon puur voor de lol kreunen we iets harder, uitsluitend om de jongens pesterig op te geilen. Met vette grijnzen kijken ze elkaar aan, zoals volgens mij alleen jongens naar elkaar kunnen kijken. Het moet een oergevoel zijn: urenlang hebben ze met hun speren in de aanslag over de steppen gezwermd om na enorme ontberingen eindelijk een onbeschutte malse beloning in het veld te zien grazen: twee zelfbewegende opblaasbare schapen.

Gulpje hijgt er nu ook bij, heel sensueel, en terwijl ik mijn lippen bevochtig, stel ik me voor dat Max (of een ongewassen booreilandbewoner) het zachte stukje huid streelt tussen mijn bovenbeen en mijn schaamhaar. Dat doet hij heel toegenegen, dat strelen. Gulpje en ik maken inmiddels zoveel geluid dat ook de mensen aan de ons omringende tafels het kunnen horen. Er wordt aarzelend gelachen: men begrijpt de verwijzing. Kwak, Kwak en Kwak vinden het maar wat stoer dat wij zo excentriek doen. Ook de passerende Jiddische obers laten een vreugdekreet horen. Niets lacht zo goed als herkenning.

Het is Gulpje die met haar ogen dicht woordjes begint te fluisteren op de cadans van haar gesteun. Je moet ons zien zitten: twee meiden uit West-Europa die elkaar opzwepen door steeds harder te kraaien van geveinsd genot, ten overstaan van een groeiend aantal toekijkers.

'Fuck! Me please fuck! Me oh fuck! Me,' steunt Gulpje hees en hortend, ondertussen haar volume opvoerend, en ik verzucht almaar terwijl ik met mijn handen over mijn bovenlichaam ga: *'I want you inside me! I wanna feel your big hard dick in my slutcunt, gddmnt! Suck it! Put your tongue between my thighs!'*

Niet alleen de tafeltjes naast ons bereiken we met ons gebrul, in het hele restaurant moeten we zo langzamerhand uitstekend te horen zijn. We trekken alle aandacht, ik zie dat er verbijsterd wordt gekeken, sommige mensen schudden hun hoofd. Gulpje maakt een lawaai alsof ze door een groep mijnwerkers aan drie kanten wordt verkracht en de laatste keer dat ik zelf zo tekeering, was toen Max me in een sandwich nam met behulp van een Corona-flesje. Jezus, zoals wij zitten te kermen! Het lijkt wel een show op de *hoeallentjis*. Ik word er bijna zelf opgewonden van. Wild schudden onze lichamen, de tafelpoten zitten tussen onze benen, uitgelaten slaan we onze handen op tafel.

Het mooie is: Gulpje en ik komen gelijktijdig klaar. Beiden roepen we: 'Oh yes! Yes! Yes! YES! YES! YES!' gevolgd door een enorme roffel harde kreten en uithalen. En onze timing kon wederom niet perfecter: precies op hetzelfde moment stoppen we abrupt, om elkaar nuchter toe te knikken. Rustig slurpen we van onze eishake.

In het restaurant is iedereen stil.

Niemand beweegt.

Geen enkele mevrouw zegt: 'I'll have what they're having.'

Gulpje en ik glimlachen.

Alle gasten kijken nog steeds verbaasd, nee, nu zelfs *boos*, en ook het illustere trio Kwak, Kwak en Kwak zit ons met open monden aan te staren. Onze voorstelling was waarschijnlijk iets te excentriek. Hallo, jullie hebben er toch zelf om gevraagd?

Dan komen er vier Jiddische pappa's op ons afgestormd. Blijkbaar was men niet tevreden over onze remake. Jemig, het wordt zowaar een beetje dreigend.

'Leg jij de ober even uit dat we alleen maar een onschuldig grapje maakten,' zegt Gulpje tegen een van de Kwakken, in de hoop dat hij ons verdedigt.

‘We want you to leave,’ roept de pappa echter snibbig, waarna we abrupt door acht handen worden beetgepakt en uit onze stoelen worden getrokken. To leave? Wat is dit?

‘But you yourself said that this was the hottest table at the house!’ probeer ik als weldenkende bioscoopbezoekers onder mekaar een cinematologische discussie over dit onderwerp te entameren, maar het helpt niet. Ook in dit geval blijkt de fascinerende grens tussen fictie en werkelijkheid pijnlijk diffuus, stellen Gulpje en ik zuchtend vast, pijnlijk diffuus.

Iedereen in het restaurant ziet hoe we als misdadigers langs de tafels naar de uitgang worden gedwongen, ook onze vrienden Kwak, Kwak en Kwak kijken toe, zonder ons te redden. Zonder dat we een T-shirt hebben gekocht of een reukloos verpakte salami hebben mogen versturen naar wie ook waar ook waarom ook in de wereld, staan we een halve minuut later op de stoep voor het restaurant te gillen van de lach. Met tranen in onze ogen omhelzen we elkaar, maar zo leuk was het welbeschouwd natuurlijk helemaal niet: droevig is de wetenschap dat je in films voortdurend wordt belazerd.

De weg van het lachen (loopt dood)

Twee uur later gaat er een bel in de huiskamer.

‘Dat zal L.T. zijn die je op komt halen,’ zegt Jules tegen mij. Ik ben verbaasd omdat zij mijn agenda beter schijnt te kennen dan ikzelf. Inderdaad stapt even later L.T. de huiskamer binnen. Samen met hem ga ik in zijn speedboot over de Noordelijke Rivier varen, zoals we gisteravond zouden hebben afgesproken. Er staat me iets van bij.

L.T. is helemaal opgetogen, niet omdat hij zo vreselijk blij is mij te zien, maar omdat de vaste ontbijtweerman van CBS vanmorgen onderweg naar de studio een ernstig verkeersongeluk heeft gehad. De man verkeert in levensgevaar en hoewel L.T. dit best vervelend vindt, kan hij over deze situatie toch werkelijk niet ontevreden zijn.

‘Well girl, that’s New York,’ legt hij zangerig uit als ik de enige ben die verontwaardigd reageert. ‘Ik ga daar niet hypocriet over doen.’

‘Yeah, that’s New York,’ herhaalt Jules, die het gesprek blijkbaar volgt. Ze verzucht diep: ‘One thing is for sure, New York is a bitch...’

Gulpje en L.T. gaan hier beiden niet op in. Jules zucht nogmaals heel diep.

‘Wat weet *jij* daar nou van?’ wil ik tegen Jules zeggen, tot ik op het laatste moment bedenk dat Jules daar natuurlijk best wat van af zou kunnen weten. En dus zeg ik ook maar niets. Na een stevig robbertje zelfonderzoek ben ik erachter gekomen dat Jules slechts hoeft te ademen om mij te irriteren. A) Waarom houdt ze mijn afspraken bij als ik dat zelf niet eens doe? B) Waarom bemoeit ze zich met onze gesprekken? C) Hoe kan iemand zo’n weerzinwekkend grote bril dragen?

Van uitgerekend een blinde jongen heb ik eens begrepen dat als iemand jou een opgewonden of vervelend gevoel geeft, je hersenen een stimulerend dan wel deprimerend stofje aanmaken. Als die iemand dat opwindende c.q. vervelende gevoel de keer daarop weer in je losmaakt, krijgen je hersenen opnieuw een shot. Hierdoor raak je geconditioneerd: iedere keer dat je die persoon ziet, treden de drugsklieren in je hoofd automatisch in werking. Ik noemde dat Pavlov, die blinde jongen verliefdheid en antipathie.

Als L.T. vervolgens een zaktelefoontje krijgt en opgewonden begint te bellen, schiet er plotseling door me heen dat Jules alles over mij schijnt te weten, maar dat ik eigenlijk helemaal niets over haar zou kunnen noemen. Ik bedoel, wat voor werk ze doet, wat haar normen en waarden zijn en dat soort dingen, waarom ze opzichtig beaamt dat New York zo’n meedogenloos harde stad is. Wie weet wat haar in haar leven allemaal is overkomen en door welk leed ze is getroffen, hoe ze gepest is, door mij bijvoorbeeld.

Oké, ik ben niet aardig soms en daar kan ik me zo nu en dan heus rot over voelen. Boeddhisten hebben de overtuiging dat ze niet gelukkig kunnen zijn zolang er nog één schepsel is dat lijdt, maar bij mij lijkt het andersom te zijn: ik kan niet gelukkig zijn zolang er nog één schepsel is dat niet lijdt. Altijd als ik types als Jules ontmoet (en dat overkomt me dagelijks meerdere malen), heb ik de neiging te zeggen: ‘Hé meid, hé gozer, het feit dat je een minderwaardigheidscomplex hebt, betekent nog niet dat je niet dom en lelijk bent.’

Dit komt waarschijnlijk doordat Jules en haar soortgenoten hun eigen misère en mislukking met zoveel verve etaleren. Ik denk dan: leven doe je niet door te zuchten, beste broer, lieve zus. Met andere woorden: kop op, schouders recht, plasser schoon, glimlach aan en de stad in, allez hop, plezier maken! Waarom zou je je rot voelen als iedereen zich rot voelt? Luister, het zijn vervelende verhalen die niet vaak worden verteld, maar iedereen en ik herhaal iedereen heeft overwegend het gevoel nergens bij te horen, iedereen is meestentijds eenzaam, iedereen sjouwt een baal onvervulde verlangens en gemiste kansen met zich mee, iedereen is ontevreden over zichzelf, iedereen moet voortdurend keiharde, vuile en onverwachte strijd leveren met beminden, collega’s, vriendinnen, banken, ouders, winkelpersoneel,

verzekeraars, ambtenaren et cetera. Echt waar: in de tegenwoordige tijd is niemand gelukkig, behalve gekken. Kijkend naar mijn ouders en mijn kennissenkring ben ik tot deze wijsheid gekomen: het hoogste wat je mag verwachten en nastreven in het leven is dat je op termijn niet ontevreden zal zijn.

Ik krijg plotseling de goedertieren aandrang iets aardigs tegen Jules te zeggen, zomaar. Waar het vandaan komt weet ik niet. Ik hoor mezelf vragen: ‘Wat is de reden dat je New York een bitch noemt, Jules?’ alsof ik werkelijk heb nagedacht over wat ze zojuist zei. Ze kijkt me van achter haar patrijspooten met gigantische ogen aan: het is waarschijnlijk lang niet gebeurd dat iemand het woord tot haar richtte (afgezien van de homo-erotische tweeling Benny & Marc). Terwijl Gulpje mij raar aanstaart, begint Jules overenthousiast uit te leggen waarom New York zo’n harde stad is, en hoewel ik trots ben op mijn menselijkheid, krijg ik al bij haar eerste woorden zo’n enorme shot ergernis dat ik bijna met een overdosis achteroverklap. Trillend probeer ik mijn evenwicht te bewaren, terwijl ondertussen flarden van Jules’ antwoord tot me doordringen. Ze heeft het over hoge huren, armoede, inbraken en dure televisiekanalen. Inmiddels heeft L.T. zijn telefoontje beëindigd en ook hij luistert nu naar Jules. Ze gaat maar door. Vervuiling, enorme stress, werkloosheid, onverstaanbare taxichauffeurs. Af en toe knikt L.T., maar Gulpje werpt mij enkel verwijtende blikken toe. Jules vervolgt met vereenzaming, hype-cultuur, verloedering en het feit dat je als man in deze samenleving nog veel meer onder druk staat dan als vrouw, vanwege het verschrikkelijke fenomeen *sexual harassment*.

Dat laatste ontgaat me eerlijk gezegd.

‘Als man?’ zeg ik half lachend.

Alle drie kijken ze mij nu niet-begrijpend aan.

‘Ja, als man...’ antwoordt Jules, terwijl ze vragend haar schouders ophaalt.

Ik laat het een kort moment op me inwerken.

‘Maar daar hoef jij je toch geen zorgen over te maken, jij bent toch geen man?’ roep ik verbaasd. ‘Jij... eh?’

Er valt weer een stilte.

Jules is toch geen man?

Ik zeg: ‘Hé? Wat?’

Jules schudt haar brilleglazen en ze zit zich duidelijk waanzinnig op te winden. Wat heb ik verkeerd gezegd, wat heb ik gdvrdmm nu weer gedaan? Gulpje smoort haar lach in haar hand en zegt: ‘Teer punt.’ L.T. brult het

schaamteloos uit. Jules beweegt nog steeds haar bril.

‘*Philaine*, ik ga jou eens wat zeggen,’ bijt ze me toe, ‘ik ga jou echt eens wat zeggen. Waarom pest jij toch altijd zo? Waarom ben jij zo’n bully? Weet je? Je komt me de strot uit met al je getreiter. Gisteren bij de moeder van Ruth ging je echt over de schreef. Dat soort gedrag kan gewoon niet. Iemand moet het je maar eens zeggen: jij bent een van de vervelendste meisjes die ik ooit heb ontmoet. *Jij* bent een bitch, een echte bitch. En als je het mij vraagt, verdient Max veel beter dan zo’n onsympathieke cynische alleshaatster als jij. Verdomme, zoals je me nu weer probeert te pesten, door eerst een aardige vraag te stellen en me dan te beledigen, dat gaat gewoon te ver, *Philaine*. Als je een man was, had ik je een klap gegeven!’

Boos zegt ze nog: ‘Aargh!’ om kwaad naar haar kamer te stampen. Om kwaad naar *zijn* kamer te stampen, bedoel ik denk ik geloof ik. Als Jules weg is, krijgen Gulpje en L.T. onbedaarlijk de slappe lach, omdat ik volhoud dat ik echt niet wist dat zij een jongen is, echt niet. Echt niet! Hoe kon ik dat nou weten? Dat had hij zij whatever me toch ook gewoon kunnen vertellen?

De zin van het sterven

In de taxi onderweg naar de pier waar zijn motorboot ligt, schiet L.T. voortdurend in de lach om mijn vergissing. Hij zegt: ‘En ik was nog wel degene die een grote seksuele spanning tussen jou en Jules meende te bespeuren.’

‘Sure,’ antwoord ik, bijna in zijn schoot brokkend.

Het duurt even voordat we de North River bereiken, en dat geeft L.T. de tijd iets dichterbij me te komen zitten, me plotseling diep in mijn ogen te kijken en gevoelig te vragen of ik nog vaak aan de voorstelling van *CLASS 199SIX* moet denken en of ik gisteravond erge ruzie heb gemaakt met Max.

‘Ik hoor verhalen over een vechtpartij. Het moet een behoorlijke shock voor je zijn geweest,’ zegt hij begrijpend. O, wat is hij inlevend. Ik glimlach niet erg overtuigend en vertel dat ik er nog niet over kan praten omdat het emotioneel behoorlijk moeilijk ligt.

‘Later misschien,’ zeg ik aarzelend, waarop L.T. knikt dat hij zich dit kan voorstellen. Als hij zijn arm vriendschappelijk om me heen slaat, zie ik dat de taxichauffeur in zijn spiegeltje controleert of we niet gaan liggen nakken. Op de achterwand van de rechterstoel hangt het gele identificatieplaatje van de

man, zijn achternaam heeft twee klinkers en iets van zeventien medeklinkers. Aangenomen dat dit soort mensen wel degelijk is geboren op de planeet die Aarde heet, kun je je met recht afvragen: maar waar dan? L.T. legt uit dat er in Manhattan tienduizend taxichauffeurs rondrijden, van wie er drie Engels spreken en twee van plan zijn volgend jaar een cursus te volgen.

Hoewel L.T. een paar keer door zijn zaktelefoon wordt gestoord, probeert hij me als een echte gids uitleg te geven bij beroemde hoge gebouwen en andere toeristische high-lights. Hij is trots op zijn stad.

‘Ich bin ein New Yorker,’ zegt hij, in de veronderstelling dat ik zoiets als Duits spreek.

‘Je bent aandoenlijk,’ antwoord ik in het Nederlands. L.T. glimlacht zelfingenomen omdat hij denkt dat ik iets aardigs heb gezegd.

Manhattan vanaf het water is imposanter dan Urk of Kampen. L.T. zit aan het roer en we varen een kwartier of wat langs pieren en haventjes, terwijl we de wolkenkrabbers steeds uit een andere hoek bekijken. Dan zet hij midden op de rivier de motor stil, zodat we kunnen dobberen. Rechts aan de horizon zien we het betrekkelijk kleine Vrijheidsbeeld, voor ons ligt het betrekkelijk hoge Manhattan, achter ons het lagere New Jersey. Het is opmerkelijk rustig op het water, de stilte wordt alleen verstoord door het klotsen van de golven tegen het polyester en het verwaaide rumoer uit de stad. In de verte hoor je een vaag gebrom en af en toe geclaxonneer.

L.T. rommelt wat voor in het bootje en komt met een fles bourbon naast me zitten.

‘Er is niets zo mooi als te drijven op de rivier, te kijken hoe de zon de gebouwen verlicht en daar een glas bij te drinken,’ zegt hij zacht, mij de fles overhandigend.

Hij weet het mooi te brengen.

Ik neem een slok van de whisky, maar mij geeft een eerste teug sterke drank altijd het gevoel alsof ik een golf maagzuur onderdruk. Mijn tranen wegnijpend kijk ik naar de twin towers van het World Trade Centre. Zonder dit aan L.T. te vertellen ben ik hem dankbaar dat hij me naar deze lieflijke plek op het water heeft gevaren. Ik ben geen tobber als ik dobber, zeg ik altijd (of nee, laat ik niet overdrijven: dat heb ik eigenlijk nog nooit gezegd). Het is een vreemde gedachte dat tegenover ons vier miljoen proefpersonen deelnemen aan het grootste laboratorium voor menselijk gedrag ter wereld, en dat wij dit experiment hier ongestoord en vredig gadeslaan. Ik speur om ons heen of er andere bootjes drijven, wat gelukkig niet zo is. Wij zijn de enigen

van de inwoners van Manhattan die op het idee zijn gekomen op deze manier van de stad te genieten, sterker nog: we lachen ze allemaal uit. L.T. zegt een hele tijd niets en ik ook niet. Een buitenstaander zou denken dat we samen zuchten. Dan gaat L.T.'s zaktelefoon, omdat mensen er altijd op uit zijn de mooie momenten van anderen te verstoren.

Na zijn gesprekje wil L.T. mij de fles bourbon weer aanreiken. Ik zeg dat hij mij vast dronken probeert te voeren en dat ik daar dus niet in trap. Hij lacht en legt uit wat er zo bijzonder is aan whisky: bijna alles wat wij eten en drinken bestond twaalf jaar geleden nog niet. Alle spijzen die door onze keel gaan, zegt hij, zijn pas de afgelopen jaren ontsproten, gebotteld of geboren, behalve deze drank. L.T. houdt de fles in het licht om er verliefd naar te kijken. Hij streelt de hals.

‘De inhoud van deze fles is de oudste link die ons fysieke innerlijk met het verleden kan leggen, dat is iets om te koesteren,’ zegt hij wijs, waarna ik in een vette lach uitbarst.

Jezus, zoals jij de zaken weet te zeggen,’ roep ik, ‘ik wed dat je dit zinnetje al tegen ontelbaar veel meisjes op je bootje hebt gefluisterd. “Hier meid, neem een slokkie, want deze drank is bijna heilig, hier neem nog een slok, en nog een, zet je mond ongegeneerd aan de fles en verlies je afweer en je verstand, zodat je fysieke innerlijk in contact kan komen met de meest recente harde staaf uit het verleden, zijnde mijn erectie.”’

Een kort moment kijkt L.T. mij geschrokken aan, tot hij ziet dat ik hem wenk voor een slok uit zijn fles. Opportunist als hij is, geeft hij me die onmiddellijk. Omdat ik stoer wil zijn neem ik uiteraard een te grote teug, waardoor de tranen nu daadwerkelijk in mijn ogen schieten.

L.T. lacht om mijn tranen.

‘Je denkt dat ik traan vanwege die bourbon,’ zeg ik zacht, ‘maar eigenlijk is het...’

Ik werp een korte getergde blik op L.T., om daarna mijn gezicht af te wenden in de richting van het Vrijheidsbeeld (voor de late inschakelaars: we zijn in New York).

‘... omdat ik me rot voel...’ murmel ik.

‘Rot? Héé, wat is er dan?’ zegt L.T. lief. ‘*What’s up, babe?* Je hoeft je toch niet rot te voelen op dit schip.’

Door deze opmerking wend ik mijn hoofd nog verder af, waarna ik met tussenpozen krachtig door mijn neus begin te ademen.

‘Héé, wat is er meisje?’ zegt L.T. nu echt lief, geschrokken van mijn

klaarblijkelijke verdriet. Ik verstop mijn gezicht achter mijn handen en schok met mijn hoofd. Hij slaat zijn arm om me heen en vraagt zacht: ‘Héé, heeft het te maken met Max & Joanne? Heeft het te maken met die toneeluitvoering?’

Ik knik en schud met mijn hoofd tegelijk. Ik maak inmiddels huilgeluiden die steeds meer aanzwellen. L.T. probeert me te troosten. Hij wappert mijn haar en streelt mijn hals met één vinger.

‘Héé meisje, sssst,’ zegt hij, ‘rustig maar. Dat van gisteravond grijpt je aan, hè? Het grijpt je erg aan. Stil maar, ik ben bij je.’

Ik heb L.T. waar ik hem hebben wil. Hij houdt me even beschermend in zijn armen en dan richt ik me op om een enorme bulderlach te laten horen. HAA!-HAAA! Met een grijns om mijn mond toon ik L.T. mijn onbetroonde ogen, waarna ik hem rücksichtslos uitschater. De truc met het huilen werkt altijd.

Het duurt even voor het tot L.T. doordringt.

‘Ah Jezus!’ zegt hij als hij het begrijpt. ‘Jezus. Je bedondert me en ik trap er nog in ook.’

Hij kan er niet over uit, maar voor ik de kans krijg uit te leggen dat dit een vaste grap is van mijn vriendinnen en mij, trilt voor de zoveelste keer L.T.’s zaktelefoon. Ik weet niets van het zakenleven, maar soms denk ik wel eens dat er een service bestaat waarmee je kunt afspreken dat je om de tien minuten wordt gebeld, zodat je in gezelschap de populaire peer kunt spelen.

Terwijl L.T. telefoneert, kijk ik naar hem en stel ik vast dat hij net als alle televisiepresentatoren een stapel gesmolten langspeelplaten in een scheiding op zijn hoofd heeft liggen, maar dat hij afgezien daarvan alleszins meevalt.

‘Dat was mijn televisiestation,’ zegt hij, als hij zijn belletje heeft weggedrukt. Aarzelend vertelt hij: ‘De vaste ontbijtweerman is zojuist overleden.’

‘O, dat is rot,’ zeg ik een beetje koel. ‘Rot voor die man. Niet rot voor jou.’

L.T. haalt weifelend zijn schouders op en is opeens heel wat minder stoer dan in Max’ appartement. Misschien is het water de plek om over dit soort zaken na te denken, want zeker vijf minuten kijken we stilletjes in onszelf mijmerend naar Manhattan. Een van de vier miljoen mensen tegenover ons ligt dood in het ziekenhuis. L.T. schudt voortdurend zijn hoofd. De dood van zijn collega grijpt hem blijkbaar toch meer aan dan hij wil toegeven. Ik besluit hem niet meer te pesten en leg mijn arm op zijn schouder om hem te troosten. Nu is het L.T. die somber zijn hoofd afwendt en zijn gezicht achter zijn

handen verbergt.

‘Why? Oh, why?’ verzucht hij.

Eigenlijk gaat het me een beetje te leep allemaal, dit abrupte gesnotter van L.T. Eén keer zeg ik zachtjes ‘héé...’ maar dit levert zo’n stortvloed van gekerm op dat het gewoon niet meer geloofwaardig overkomt.

Ik begin te lachen. Aha!

‘Ik heb jou door, vriend!’ roep ik ferm, mijn arm van zijn schouder trekkend. ‘O, jij dacht dat je slim was? Mooi niet, babe. Jij probeert mij te dollen, dat is het. Jij probeert mij terug te pakken. Daar trap ik heus niet in!’

L.T. maakt een quasi wanhopig gebaartje van niet, en doet er nog een schepje bovenop door veel te aandoenlijk te... kijk nou: hij huilt, hij produceert zelfs echte tranen. Wat een prestatie!

‘Jajaja, mij overtuig je niet met dat gesnotter,’ zeg ik nogmaals hard lachend. ‘Hou maar op, ik heb je door. Het spel is voorbij. Einde akte.’

De scène duurt enkele minuten. Steeds verzekert L.T. mij jammerend dat hij zich het overlijden van de vaste weerman wel degelijk erg aantrekt (omdat hij zich plotseling zo schuldig voelt dat hij zijn oudere collega dood heeft gewenst en dat soort dingen), en steeds probeer ik zijn bedrog te ontmaskeren. Hoe harder hij zijn best doet opzichtig te treuren, hoe wantrouwender ik reageer. Dan wordt L.T. kwaad. Na een tijdje moet ik toegeven dat hij daadwerkelijk zit te grienen (jezus, dat gejack van die kerels, tegenwoordig).

Ik bied mijn verontschuldigen aan (God weet wat een moeite me dat kost).

‘Sorry, ik dacht dat je wraak wilde nemen,’ zeg ik.

L.T. wuift mijn excuus weg.

‘Je had gelijk, het is ook vreemd dat het ongeluk van mijn collega me vanmiddag nog blij maakte, maar dat ik er nu zo verdrietig van word. Het drong niet tot me door, denk ik.’

Ik knik. Samen nemen we een paar grote slokken van de bourbon en kijken we naar de zon die zichtbaar uit dertig verschillende hoeken langzaam wegzakt in de gebouwen tegenover ons.

Twee mensen en een boot

Ik lig tegen L.T.'s borst, zijn arm en zijn jasje heeft hij om me heen geslagen. In New York branden lampjes (dit is een understatement, ik bedoel te zeggen dat ik me compleet laat overdonderen door de miljarden lichtjes in de wolkenkrabbers, in het water en aan de hemel). We praten al anderhalf uur behoorlijk serieus over leven en dood, over reïncarnatie, de vormveldtheorie van Rupert Sheldrake, zaterdagochtendpuzzels, de neusharen van Darwin, neurale energieën en de afscheidsrituelen van nijlpaarden en olifanten. Er is niets zo tintelend en tegelijkertijd zo weekmakend als deze onderwerpen. Jammer genoeg is L.T. nogal nuchter en doet hij geen heerlijke uitspraken als: 'Ik heb het gevoel dat de vaste ontbijtweerman nu van boven op ons neerkijkt.' 'Hij is er nog een beetje, dat weet ik zeker.' 'Ik denk dat er iets Hogers is, maar ik zou niet kunnen zeggen wat.' 'Misschien zou je dat Hogere God kunnen noemen.' 'Ik geloof in iets, op mijn manier.' Of: 'De vaste ontbijtweerman is terug naar waar hij vandaan komt' (als iemand zoiets zegt, denk ik altijd: sure, naar een of andere baarmoeder zeker).

Ik vraag L.T. of hij vindt dat als je vaak denkt aan je eigen doodsbericht of crematie, als je vaak een zeis in de richting van je hals ziet scheren voordat je in slaap valt of fantaseert over de biografie die iemand over je zal filmen, of hij vindt dat dit zou kunnen betekenen dat je eigenlijk liever dood wilt zijn. Na lang peinzen zegt hij dat hij denkt van niet (en daar ben ik toch blij om).

De fles bourbon is nog niet leeg, L.T. reikt hem aan.

'Stel dat iemand een biografie over mij ging filmen, en ze zouden jou willen interviewen over mijn Newyorkse tijd, wat zou je dan over me vertellen?' vraag ik, na een teug.

Dat ik jou *first* een van de opmerkelijkste vrouwen vind die ik ooit heb ontmoet, en dat ik *second* een van de vreemdste avonden uit mijn leven met jou heb meegemaakt,' zegt L.T. zonder aarzelen.

Ik breng mijn hand voor mijn mond en vraag: 'Kun je dat uitleggen?', waarna L.T. mediageniek in mijn vuist antwoordt: '*Philaine* en ik lagen in mijn speedboot te dobberen in de Golf van Manhattan. Er was net een collega van me overleden, we praatten uren over de dood en het was een beetje of we vluchtten in een gesprek over dit onderwerp, omdat we het liever niet wilden hebben over wat ons nog veel meer bezighield: dat onze wederzijdse lovers op dat moment onder het toezicht van een paar honderd mensen in een theater de liefde bedreven. We wisten beiden dat dit gebeurde, maar we deden of het ons niet interesseerde.'

Uitdagend kijkt L.T. me aan.

'En toen?' vraag ik droog, de handschoen opnemend.

L.T. glimlacht.

‘Toen kwam het punt dat we ons zonder het uit te spreken begonnen voor te stellen hoe die Max van haar aan die Joanne van mij zat en andersom. We werden daar niet vrolijker van. Precies op dit moment zit er een vreemd iemand aan het geslachtsdeel van mijn beminde, stelden we ons voortdurend voor, zonder het uit te spreken.’

‘En toen?’

‘Toen vroegen we ons af of we dit wel konden toestaan en of we niet op gepaste wijze wraak moesten nemen.’

Ik zwijg even, een vraag formulerend.

‘En toen?’

‘Toen werd de sfeer plotseling intiemer en schoven we dicht naar elkaar. Ik denk dat *Philaine* en ik steun bij elkaar zochten. En vonden.’

‘En toen?’

‘Toen zette ik een bijna lege fles bourbon aan haar mond, zodat ze nog een slok kon nemen... Daarna maakte ik zelf de fles leeg.’

‘En toen?’ vraag ik, een druppel van mijn kin vegend.

‘Toen legde ik mijn arm op haar been en met mijn hand kneep ik zacht in haar knie. Ik keek in haar ogen en we zuchtten.’

Weer zwijg ik een paar seconden.

‘En toen?’

‘Toen boog ik me voorover en zoende ik haar vuist, die ze almaar voor mijn mond hield als een echte interviewster. Ik beet er even in. Ze maakte van haar duim en opgerolde wijsvinger een mondje, waar ik mijn tong in stak.’

‘En toen?’

‘Ze vond het niet erg dat ik dit deed. En daarom... trok ik... mijn mond... kussend... langs haar arm... naar haar

Hals...’

‘En toen?’

Vlak bij mijn oor hoor ik: ‘Ik likte haar hals, ik streefde haar been.’

‘En toen?’

‘Toen deed ik dit...’

Een paar minuten lukt het me niet iets te vragen. De golven van de rivier

klotsen tegen het polyester, terwijl de boot minder rustig op het water schommelt. Dan zeg ik: 'En toen?'

'Toen hielp ik haar met dit...'

Het duurt even, maar weer vraag ik zacht: 'En toen?'

'Toen gebeurde er...'

Hierna is het een tijdje stil.

Het is een behoorlijk tijdje stil.

Ik hou niet bij hoe lang het duurt eer ik fluister: 'En toen? Wat toen?'

'Toen deed ik dit... en dit...'

'En?'

'En dit...'

Pas een half uur later of nog langer ben ik de eerste die weer wat zegt. Rustig maar duidelijk vraag ik: 'En toen?'

L.T. rekt zich uit.

Ik maak van mijn hand nogmaals een vuist en herhaal: 'Wat gebeurde er toen, meneer de televisiepresentator?'

Van dichtbij kijk ik in zijn ogen.

Mijn microfoon wegduwend zegt L.T.: 'Toen bleven we nog lang in elkaars armen liggen, drijvend op het water, kijkend naar Manhattan in het schemerlicht, zonder er nog een moment over te praten of het wel goed was wat er zojuist tussen ons was gebeurd.'

De richting van mijn zeil

VIERDE DAG

‘Liefde is het verlangen naar herhaling,’ zegt Tereza uit *De ondraaglijke lichtheid van het bestaan*. Ik zoek de passage in de roman waarin Tereza dit beweert, maar ik kan hem zo snel niet vinden. Max heeft het boek van Milan Kundera naast zijn bed liggen omdat ik het in zijn bagage naar New York heb gestoken. Ik ben de filosofie toegedaan dat als iemand je verlaat je hem iets moet meegeven wat je zelf graag had gehouden. Het zinnetje ‘liefde is het verlangen naar herhaling’ was mijn vaste uitluidtekst op de kaartjes en brieven die ik Max vanuit Nederland stuurde. Ik vond en vind het een mooie bewering, wat ik hem ook vertelde toen we in de weken voor zijn vertrek op een avond in zijn anderhalfpersoonsbed lagen. We dronken wijn uit een literpak, Max droeg een imitatie-jaren-zestig-onderbroek, ik niets, Max zapte, ik bladerde in mijn lievelingsboek en we vermeden het te praten over het naderende coma van onze liefde. Ik las Max fluisterend de zin van Tereza voor en legde uit dat zij hiermee heldhaftig probeerde zichzelf ervan te overtuigen dat het overspel van haar man Tomas met ontelbaar veel andere vrouwen niet opwoog tegen de liefde die hij voor haar voelde. Die liefde was een constante, een steeds terugkerend verlangen, terwijl in de ogen van Tomas voor zijn andere wijven gold: *einmal ist keinmal*. Max fluisterde terug dat hij zich afvroeg of Tereza’s zin wel klopte.

‘Het verlangen naar herhaling...’ zei hij, ‘hoe zit het dan met het verlangen van Tomas om voortdurend, dwangmatig met andere vrouwen naar bed te gaan? Dat is toch ook herhaling? In de ogen van Tereza zou liefde dan ook het verlangen van Tomas naar overspel zijn.’

‘Het gaat erom dat zodra Tomas met een andere vrouw heeft gevreeën zijn verlangen naar die vrouw is bevredigd, terwijl zijn verlangen naar Tereza oneindig en onbevredigbaar blijft. Dat verlangen noemt Tereza liefde,’ zei ik scherp. Ik stopte met lezen om nogal onhandig wijn bij te schenken.

‘Herhaling, herhaling,’ ging Max verder. Hij dacht na en zei dat hij seks vleesgeworden herhaling vond. Deinende dekbedden, de cadans van in, uit en langs elkaar bewegende lichaamsdelen: schrap het repeterende gejeuk uit het mechaniek van de seks en er blijft weinig te genieten over. Daarbij schijnt

herhaling ook iets over de kwaliteit van seks te zeggen, want hoe vaak hoor je mensen niet roepen ‘wij doen het vier keer per week’, waarmee ze eigenlijk bedoelen ‘wij hebben een goed seksleven’. Max zei: ‘Dus liefde is het verlangen naar herhaling, volgens Tereza, en seks is herhaling, volgens mij, dan geldt in feite: liefde is het verlangen naar...’

Hij maakte zijn zin niet af en hield zijn adem in.

‘Naar?’ vroeg ik nogal snugger.

Ik keek Max aan, hij maakte met zijn hand een paar korte ‘ga daar eens op door, je kunt er zelf wel achter komen’-cirkeltjes, waarop ik glimlachend mijn wijnglas langzaam wegzette, me nog dicht tegen hem aanschurkte en zijn handbeweging doeltreffend begon te herhalen. Diep keek ik hem vervolgens in zijn ogen, en zwoel teemde ik: ‘Bedoel je soms “een repeterend gejeuk”, is dat wat je wilt, jochie?’

Later die avond (na een grootsche algemeene herhalingsoefening, waarbij ik overigens geheel terzijde fantaseerde dat ik op de snelweg midden in de nacht door twintig wildvreemde straatwerkers uren aaneen wreed werd geasfalteerd), vroeg ik Max op wie hij mij nu eigenlijk meer vond lijken: op Tereza of op Sabina (de vrijgevochten voormalige minnares van Tomas, ofwel ‘de vrouw met de hoed’). Max vroeg terug op wie ik graag zou willen lijken, maar dat kon ik niet zeggen. Max wist het ook niet, maar later wist hij het wel: hij vond me nog het meest Tomas.

Laat hij die mijn roerganger is de richting van mijn zeil bepalen, denk ik als ik *D. O. L. V. H. B.* heb weggelegd en op de stoel naast het bed het zoveelste briefje van Max heb gevonden en gelezen. De opvoering van CLASS 199SIX ging gisteravond zo belabberd, schrijft Max met grote letters, dat Reginald een straftraining heeft ingelast om alle geslachtsdelen in dezelfde richting te krijgen. Ik zal me dus vandaag overdag wederom eenzaam en in bange afwachting van Max’ terugkeer moeten vermaken. Vanavond moet ik daarentegen ab-so-luut naar de *wrap party* van *rOmEO-n-jULieT* komen, schrijft Max, want dan zal hij zijn afwezigheid van de afgelopen dagen op onvoorstelbare wijze goedmaken. Hij heeft ondertekend met zijn naam en twee in elkaar gedrukte tandenborstels (die me vermurwen, mag het?).

Onder de douche ben ik Max’ briefje alweer vergeten en doe ik de fraaie constatering dat de beste manier om je nagels schoon te maken simpelweg het wassen van je haar is. Filosofen mogen de onduidbare dingen des levens overdenken, maar dit ben ik in nog geen enkel diepzinnig traktaat tegengekomen. Dat is dan mijn wijsheid, ome Socrates, meneer Wittgenstein, mevrouw Schwarzkopf.

De wijsheden van de Perkament Club

In de huiskamer van Max' appartement ligt het zieke roodborstje Leonard te slapen voor de televisie. Mijn moeder vertelde me eens over een bepaald slag jongens: 'Het mooiste wild wordt het eerst geschoten.' Als ze hem had gezien, zou ze Leonard hier zeker mee hebben bedoeld.

Na een uit de hand gelopen roze-champagneconsumententest met haar vriendinnen van de Perkament Club heeft mijn moeder me ooit een heus college Adviezen & Wetenswaardigheden Over Mannen gegeven. Zelf vond ze het iets heel 'eeuwigs' hebben dat ze mij vertelde wat zij wist van het leven, opdat ik dat later weer aan mijn dochters kon doorgeven of zoiets, ik weet niet wat ze zich allemaal in haar bezopen hoofd haalde. Mijn moeder heeft de gewoonte om behoorlijk pathetisch te worden als ze een slok op heeft.

'Dochter, luister,' bubbelde ze quasi gewichtig toen ze midden in de nacht met een taxi naar mijn appartement was gewaggeld om mij deelgenoot te maken van haar wijsgerige beschouwingen. 'Het is simpel: als je jong bent, wil je een minnaar die er erg knap en goddelijk en zelfverzekerd en krachtig uitziet, en dus laat je de sullen links liggen. Dat heb ik ook gedaan, maak je geen zorgen. Als je ouder wordt, zie je echter dat de jongens die je vroeger zo aantrekkelijk vond zich in vijf jaar tijd kapot en straatarm hebben gerookt, gezopen, gevochten, geslikt of geneukt, excusez le mot. Tevens merk je dat de sullen van toen nog steeds sullen zijn: rijke sullen, standvastige sullen, sullen in evenwicht, vrijdenkende sullen, sullen met goede banen en grote huizen, sullen die zich altijd zijn blijven ontwikkelen omdat ze wisten dat zij het niet van hun uiterlijk moesten hebben.'

'Wat wil je daar nu mee zeggen, Mamma?' vroeg ik, op een toon of ik niet echt geïnteresseerd was.

'Dat als je van plan bent je hart definitief te verliezen, en dan bedoel ik definitief in de zin van je studie opgeven, samenwonen, naar het buitenland vertrekken, onverwachts trouwen, zwanger worden en dat soort dingen, je beter een sul kunt kiezen dan een stoere bink,' lispelde mijn moeder. Ze voegde eraan toe: 'Zo ben ik dus aan jouw vader gekomen.'

Ik knikte, en puur om mijn moeder een beetje te plagen vroeg ik hoe of het dan toch zat met die Antonio, Anand, Allal, Apostolis en het legertje andere sneaky fuckers dat mijn moeder er in het geniep op na hield. Mijn moeder eed

lacherig ‘ssst!’ en keek om zich heen of ik geen mensen op bezoek had die zij toevallig had gemist.

Daar heeft niemand iets mee te maken. Weet je wat het is, dochtertje van me, vervelend om te horen misschien, maar als je jong bent – zoals jij – weet je helemaal niets hoewel je denkt dat je alles weet, en als je ouder bent – zoals ik – is het precies andersom. Wie jong is vindt “leven” een synoniem voor “jeugd” en denkt dat dat leven leeg zal zijn als de jeugd voorbij is. Die grens tussen jong en oud is voor mij echter niet meer dan een stom willekeurig punt op de kalender.’

Ze vroeg of ik haar een drankje kon inschenken.

‘Dr. Pepper?’ riep ik uit de keuken.

‘Laat me één ding vertellen,’ brabbelde ze toen ik terugkwam met een fles roze champagne, ‘één ding maar. Ik ga je één ding vertellen, jij gaat luisteren, en daarna gaan we weer gewoon onze vertrouwde act opvoeren dat ik de wereld zie door een middeleeuwse moederbril en jij nog in de postnale puberfase zit. Oké?’

Ik knikte glimlachend (omdat mijn moeder zich soms leuk weet uit te drukken).

‘Het is ongetwijfeld niet goed van een moeder om dit tegen haar dochter te zeggen, maar er bestaat in een relatie “liefdestrouw” en “sekstrouw”. Als je jong bent denk je dat die samenvallen, als je oud bent accepteer je dat daar verschil in zit. Ik kan je een mooi voorbeeld geven van sekstrouw, misschien het mooiste voorbeeld dat ik ken. Herinner je je tante Rika? Toen tante Rika negentien was verloofde ze zich met een marineofficier, een jongen die een paar maanden later, vlak voor hun huwelijk, over de reling van zijn schip sloeg. Het lijk van de jongen werd nooit gevonden, wat er de reden van was dat tante Rika de rest van haar leven alle andere mannen de deur wees. Zeventig jaar later ging ze “ongeopend retour”, zoals je oma dat noemde. Tante Rika’s liefde voor de man die ze slechts een half jaar had gekend was zo groot dat ze hem honderdveertig keer die periode trouw wilde blijven.’

‘Mooi,’ zei ik.

‘Ja heel mooi, maar het komt er dus wel op neer dat tante Rika door die trouw van haar een verpest leven heeft geleid. Zou haar verloofde, die ongetwijfeld oprecht van haar hield, echt hebben gewild dat zij hem haar liefde na zijn dood bleef tonen door weg te kwijnen, te vereenzamen en ongelukkig te worden? Dat kan ik me niet voorstellen.’

‘Wat heeft dit te maken met Antonio, Anand, Allal en die verschrikkelijke Apostolis?’ vroeg ik.

‘Juist!’ zei mijn moeder. ‘Daar hadden we het over. Liefdestrouw en sekstrouw. Ik ging jou iets vertellen en jij ging luisteren. Je vindt het misschien prettig om te horen dat ik in de liefde die ik voel voor je vader erg monogaam ben. Laat het hem in godsnaam niet horen, maar ik hou van die man. Ik hou van hem zoals ik nog nooit van iemand heb gehouden of zal houden, Giph en jou uitgezonderd. Ik zei net oneerbiedig dat je vader een sul was, en dat is hij ook, maar dat neemt niet weg dat hij mijn beste vriend is, mijn intiemste minnaar, de liefste en belangrijkste man in mijn leven en dat ik me bij hem een volledig mens voel. Ik zal hem nooit verlaten en ik weet dat dit wederzijds is. Onze liefde gaat nooit meer voorbij en er is niets wat dit in gevaar zou kunnen brengen.’

‘Mooi,’ zei ik.

‘Ja, heel mooi.’

Mijn moeder dronk van haar champagne en wachtte met haar vervolg.

‘Je vraagt me naar Antonio, Anand, Allal en die “verschrikkelijke Apostolis,”’ ging ze uiteindelijk verder, ‘of dat wel door de beugel kan, of dat met liefde te maken heeft. Ik zal je de volgende keer een boek van Bataille geven, Phileine. Bataille schreef: “Als ik moet kiezen tussen fatsoenlijk en smerig, kies ik voor smerig.” Ik durf na al die jaren voor mezelf toe te geven dat de interessantste minuten van het bestaan de momenten zijn waarin we onszelf kwijtraken, waarin onze onderbuiken het winnen van onze hersens, waarin euforie, extase, wanhoop, weerloosheid en dat soort zaken samensmelten. Ik heb het over de peilloze diepte die er schuilgaat achter seks. Begrijp je wat ik zeg?’

‘Ja Mamma,’ antwoordde ik iets te bot.

‘Oké, het is rot om met je moeder over dit soort dingen te praten, dat snap ik best. Het is niet leuk om te horen dat je moeder zoiets als hartstocht zou kunnen voelen. Maar wat ik je wil zeggen: hartstocht is een onberekenbare en duistere kracht, een kracht die zich niet laat kanaliseren en die weinig met liefde te maken heeft, meisje. Zonder het uit te spreken, laat staan er ellenlang over te discussiëren, zijn je vader en ik erachter gekomen dat kortstondige maar hevige hartstochten onze band absoluut niet in gevaar kunnen brengen, terwijl we ons er beiden soms door laten leiden of ernaar verlangen. Voor mij heeft dat met levenslust te maken, met het gevoel dat je de grens van de ware ouderdom nog niet bent gepasseerd. Bij je vader vind ik diepgang en rust, Antonio, Anand, Allal en Apostolis zijn er voor de plooiën in de lakens. Natuurlijk zal ik die jongens kwijtraken, en waarschijnlijk snel ook. Niet door mij, maar door het leven dat ze leiden. Dat zal me erg raken, maar ik zal er niet kapot van zijn.’

‘Wat ik je nu ga zeggen, Phileine, is erg persoonlijk,’ zei ze toen ik haar glas had bijgevuld. ‘Misschien een van de persoonlijkste dingen die ik als moeder tegen jou kan zeggen. Het heeft te maken met wat ik...’ ze hapte ongeduldig naar woorden, ‘... wat ik van het leven vind. Jouw oma heeft mij ook ooit toegesproken, ik denk al meer dan dertig jaar geleden. We hadden eenzelfde soort gesprek als dit, en je oma zei: “Lotti, ik wil alles hebben meegemaakt, ik wil niets hebben gelaten, ik wil heel oud worden en dan bedenken: het leven heeft mij goddank bijna niets geleerd.” Toen je oma dit vertelde, vond ik haar eerlijk gezegd een nogal aandoenlijke losgeslagen *affengeile* Sarah Bernhardt, maar onbewust heb ik toch naar haar geluisterd. Ze gaf me mee: “Zoek mooie nachten, kind, bij mooie dagen,” en die zin heb ik altijd onthouden.’

Ik knikte.

‘Tot zover wat ik wilde zeggen, nu mag je een taxi voor me bellen,’ zei mijn moeder, haar glas leeggietend. Ze stond op, keek om zich heen en zei: ‘Gottogot Phileine, ruim nou toch eens die kamer van je op, ga naar de kapper, kleeft je behoorlijk, eet niet altijd zo ongezond, rook en drink wat minder en maak nu eindelijk eens je nagels schoon.’

Terwijl ze me omhelsde, fluisterde ze: ‘Dat soort dingen wil je veel liever horen, hè meisje?’

Het mooiste wild wordt het eerst geschoten

Leonard wordt wakker als ik de televisie op een andere zender zet. Hij glimlacht gebroken en vraagt hoe het met me gaat.

‘Ach,’ zeg ik, ‘weet je wat het is? Er is altijd wel iets. Pijnlijke plekjes aan je vingers, afters in je mond, een koortslip op z’n tijd, strontjes in je ogen, een puist op je kont die maar niet weg wil: nooit ben je eens langdurig 100% gezond. Maar goed, afgezien van enkele zeurende ongemakken gaat het met mij op dit moment uitstekend. En met jou? Over jou maak ik me een beetje bezorgd, Leonard.’

Leonard zegt hé, en haalt zogenaamd stoer zijn schouders op.

Een paar seconden kijken we elkaar aan. Hij is bleker dan mijn oma in haar kist, zijn ogen drijven in hun kassen en zijn wangen zijn diep ingevallen. Ik heb zin om dit resusaapje een beetje te knuffelen.

‘Je hebt een wel erg hevige aanval van griep,’ zeg ik.

Jezus man, zoals jij erbij ligt. Ben je al bij een dokter geweest of zo, het is toch niet normaal zo wit als jij ziet. Slik je geen extra vitamine c? Wordt er wel goed voor jou gezorgd?’

Leonard doet een flauwe poging te lachen.

Dan komt Jules de kamer in, met wie ik natuurlijk wat goed te maken heb.

Jules!’ begroet ik hem (hem! Hem!) in één dolle, dolle Poging de vrede op aarde te herstellen. ‘Jules, vind jij ook niet dat Leonard geen erg frisse indruk maakt? Ik heb eigenlijk nog nooit iemand gezien die zo bleek zag. Dat is toch geen verkoudheid meer? Hebben jullie een citruspers in de keuken, dan zal ik wat sinaasappels voor hem uitpersen. Die jongen moet een beetje vertroeteld worden!’

Jules negeert mij emotioneel. Aan Leonard vraagt hij of deze niet wil gaan slapen. Leonard knikt, groet mij (of wat daarvoor door moet gaan) en schuifelt ondersteund door Jules stapje voor stapje naar zijn kamer. Even blijft Jules bij Leonard en dan komt hij weer terug in de huiskamer. Jules is op oorlogspad.

‘Ben je nu zelfs Leonard aan het pesten? Moet jij nu werkelijk over alles grappen maken?’ vraagt hij met woedende ogen (die door de voor zijn hoofd gemonteerde telescopen tienvoudig vergroot zijn). Ik vraag verbaasd wat hij bedoelt, want bij mijn weten was ik echt de vriendelijkheid zelve.

‘Een verkoudheid!’ foetert Jules een stuk of tien keer. Ik probeer er werkelijk een half uur lang achter te komen wat ik nu weer voor vreselijks heb gezegd, maar Jules verdwijnt stampend uit de huiskamer om boodschappen te gaan doen. Voor hij de deur uit stormt, sist hij voor de zoveelste keer binnen vierentwintig uur dat ik een *pijn-in-de-kont* ben, en zo langzamerhand raak ik op het punt dat ik het niet meer neem dat iedereen mij ongestraft uitscheldt. Waarom hebben ze toch allemaal zo de pik op mij?

Ik herinner me een strip van Snoopy, waarin Charlie Brown op straat een paar keer achter elkaar door verschillende voorbijgangers zonder aanleiding voor zijn kop wordt gemept. Charlie ondergaat deze klappen gelaten. Als Charlie aan een voorbijgangster vraagt waarom hij deze straf moet ondergaan, antwoordt deze nuchter: ‘Jij hebt gewoon een hoofd dat erom smeekt geslagen te worden.’ Als kind trok ik mij deze strip erg aan. De intense treurigheid die van het gezicht van Charlie Brown druipt als hem dit wordt gezegd. Mijn grootste angst was, denk ik, dat ik ook een hoofd had dat erom smeekte geslagen te worden, daar kon ik nachten niet van slapen. Plechtig nam ik me voor de Charlie Brownen die ik in mijn leven zou tegenkomen niet

te slaan, en hoewel me dit niet altijd gelukt is, ben ik zeker nooit echt te ver gegaan. Jules is nu kwaad op mij en beweert dat ik weer eens onaardig ben geweest, maar ik weet werkelijk niet wat ik verkeerd heb gedaan.

Zittend voor de televisie word ik zomaar treurig. Ik ben alleen in dit lege huis, terwijl een mooie, zieke jongen een kamer verder ligt te slapen. Ik vertoon het genetisch bepaalde gedrag dat ik me het lot van zieke leeftijdgenoten altijd erg aantrek. Kim heeft dat ook. Vooral als we vroeger met z'n tweeën waren, konden we ontroostbaar somber worden van mensen die voor hun twintigste totaal verlamd waren geraakt of van kinderen met een vervelende voorkwabtumor in de terminale fase die door hun ouders van het ene bedevaartsoord naar de andere kwakzalver worden gesleept. Ik vind: als het zingevend principe zo nodig eist dat mensen ziek raken, dan zou er toch geregeld moeten kunnen worden dat dit uitsluitend in de decembermaand van hun leven gebeurt? In november zou het onder bepaalde omstandigheden nog te accepteren zijn, in oktober lijkt het me cru en onnodig, en in alle andere maanden is ziekte onrechtvaardig en unnegotiable.

Denkend aan Leonard word ik steeds droeviger. Om de tijd te doden zet ik de stereo-installatie aan en probeer ik te zuchten op de maat van de muziek. Drie kwartier lang luister ik naar het op repeat gezette nummer 'Perfect Blue Buildings' van de Counting Crows. 'It's 4:40 A.M. on a Tuesday,' zingt de zanger en ik zing met hem mee: *'It doesn't get much worse than this. In beds in little rooms in buildings on the middle of these lives which are completely meaningless. Help me stay awake, I'm falling... Gonna get me a litte oblivion. Try to keep myself away from myself and me.'*

De wereld gaat aan meningen ten onder

De onrust herstelt zich als Gulpje binnenkomt, de on-stopbare Vlaamse feestteef. Ze legt een stapel plastic tassen op de bank en roept: 'Ik ben een slecht mens, ik ben het niet waard dat ik een levend wezen word genoemd, ik ben *scum*, ik ben the *pits!*'

Ik roep: 'All right!', wat me een beetje tegenvalt van mezelf, want ik heb een hekel aan mensen die 'all right' roepen. Gulpje komt enthousiast naast me zitten en vertelt dat ze zich vanmiddag echt onuitstaanbaar heeft gedragen. Het begon al voordat ze naar haar instituut ging. Ze vond dat ze niets structureels had om aan te trekken en besloot zichzelf te trakteren op haar vaders creditcard voor noodgevallen.

‘Ik ging naar YaYa’s Inc. Op Second Avenue, waar ik door zo’n neurotische huilnuf in verscheidene rubberen pakjes werd gehesen,’ begint Gulpje, terwijl ik ondertussen een fles witte wijn probeer open te trekken, omdat het tenslotte al drie uur ‘s middags is en we in Manhattan zijn. Gulpje: ‘Uiteindelijk moest ik een keuze maken tussen een techno-bontjasje van tweehonderd dollar, een T-shirt met Japanse glitteropdruk van honderd, een heel strak minirokje van honderdvijftig en laarsjes met ultra-hakken van driehonderdvijfenzeventig. Na lang beslissen heb ik ze allemaal maar gekocht. Toen ik de winkel uitstapte, stond er bij de deur een erg verlopen zwerver pontificaal voor me. “Heb je een beetje geld voor me?” vroeg hij, en ik antwoordde droog: “Nee, tenzij ik je via een creditcard kan betalen.” “Bitch!” riep hij me na, en ik dacht koel: zo is het!’

‘Bitches aller landen, verenigt u!’ roep ik, met een glas omhoog. Gulpje toost mee en vertelt: ‘Op mijn instituut kreeg ik vervolgens mot met zo’n typisch Amerikaans platgekeesd snotkegelwif dat hetzelfde college volgt. Voordat ik mijn plastic tasjes in een locker stopte, liet ik mijn nieuwe bontjasje en T-shirt aan haar zien, gewoon even als meiden onder mekaar of zo, ik weet niet waarom ik het deed. Amerikanen vinden om een of andere reden dat ze eerlijk moeten zijn als hun iets wordt gevraagd. Ik zei zoiets als “leuk jasje, hè?,” waarop het meisje een potje ging staan nadenken en twijfelen. Ik bedoel: we hebben het over een kakelende amoëbe met zo’n etterend make-upgezicht. Zo’n meisje uit een voor/na-artikel in een damesblad, de voor-versie.’

‘Zo iemand die het begrip lelijkheid een slechte naam geeft,’ zei ik, en Gulpje knikte enthousiast.

‘Precies. Nou goed, ik zeg dus: “Leuke jas, hè?,” en die schroeftepel antwoordt: “*Well*, ik weet het niet, er zijn mooiere dan deze.” Ik weet niet wat me overkwam, maar het schoot me enorm in het verkeerde keelgat. “Er zijn mooiere dan deze.” Ik denk dan: laat me gewoon in de waan dat ik een mooi jasje heb gekocht. Wat kan mij het schelen wat jij van mijn kleren vindt. Waar bemoei je je eigenlijk mee?’

‘Dat is iets wat mij ook altijd verwondert: waarom bemoeien al die mensen zich toch voortdurend met anderen?’

‘Dus waar ik het vandaan haalde, begrijp ik ook niet, maar ik begin enorm tegen die poliepneus uit te vallen. Ik zeg: “Nee hoor, mooiere jasjes dan deze zijn er niet te vinden. Dat is uitgesloten. Dit is het allermooiste jasje dat ooit is gemaakt in de hele wereld, en het is van mij. En trouwens,” ging ik verder, “hoe haal je het in je ranzige boterhoofd om zoiets tegen mij te zeggen als je zelf gekleed gaat in een door een blinde zwakzinnige met Parkinson aan elkaar genaaid vest van sputumlappen?” Nou ja, zo zei ik het niet, maar zo

bedoelde ik het natuurlijk wel.’

Gulpje slaat in één teug haar wijn achterover.

Mensen zijn er altijd op uit om de mooie momenten van anderen te verstoren, puur uit gebrek aan eigen mooie momenten. Het is toch ook verschrikkelijk om voortdurend over alles een mening te moeten hebben,’ zeg ik, nadat ik Gulpjes voorbeeld wat het leegkieperen betreft heb gevolgd. ‘Daar word ik zó moe van, dat iedereen altijd alles beter weet. Iemand maakt een film of zo, en de eerste de beste onbeduidende stakker die hem ziet, vindt dat hij onmiddellijk moet zeggen: dat en dat was wel aardig, maar dit en dit had de regisseur nooit moeten doen. En wie ben *jij* nou, onmachtige schilfer wenkbrauwroos, denk ik dan, wie ben jij nou om commentaar te geven? Wie zit er nou op jouw mening te wachten? Let maar eens op: de onsympathiekste mensen zijn altijd de mensen met een mening. Dat ze die hebben komt voort uit hun angst niet voor vol te worden aangezien of een of andere boot te missen. Mensen denken altijd dat ze minder zijn dan anderen, en daarom gaan ze zichzelf vreselijk belangrijk voordoen door dingen te vinden.’

‘Juist,’ zegt Gulpje, de glazen bijvullend. ‘Ze denken dat ze mogen meepraten als je ze om wat voor retorische reden ook een vraag stelt. Maar goed, nadat mijn eerste slachtoffer zich ziedend van woede van me had afgekeerd, was mijn volgende patiënt het jongetje dat mijn collegeaantekeningen maakt. Dat is een overtuigde christen die zich bij het begin van mijn opleiding aan me heeft vastgeklampt en sindsdien denkt dat we vrienden zijn. Als ik met hem praat, houd ik dat meestal niet langer dan twee minuten vol, maar vandaag lukte me dat maar dertig seconden. Hij stond tegen me aan te ouwehoeren en ik zei dat ik even naar het toilet moest. Toen ik van hem vandaan liep, riep hij me na: “Ja, zulke dingen moeten ook gebeuren.” Ik dacht: wel nomdedieu! Misschien omdat ik al had lopen schelden tegen dat meisje, maar ik was in een soort Dit-Is-De-Dag-Van-De-Waarheid-stemming.’

Gulpje neemt een grote slok wijn.

“Ja, dat soort dingen moet ook gebeuren,” zei ik tegen mijn christelijke vriend, terwijl ik mijn pas inhield. “Maar misschien anders dan jij denkt. Weet jij waarom God urine heeft uitgevonden?” vroeg ik fel, hij schrok ervan. “Niet omdat er schadelijke stoffen moeten worden afgevoerd, want waarom zouden die niet via de ontlasting kunnen worden verwijderd? Niet om vocht te lozen, want het lichaam heeft voortdurend behoefte aan vocht, dus aftappen is onlogisch. Nee, urineren is louter sociaal bepaald evolutionair gedrag. Hoe vaak gebeurt het namelijk niet dat je in een vreselijk saai gesprek staat met een vreselijk saai iemand en dat je daar bijna hersendood van achteroverslaat? Wat knap van de Schepper dat hij je dan een volkomen acceptabel excuus

heeft gegeven om weg te lopen zonder die persoon te hoeven beledigen! Dat ligt er ten grondslag aan het pissen. Urineren is een gereedschap in de omgang. Zo, en nu moet ik echt even naar het toilet.”

‘Jezus, heb je dat echt gezegd?’ vraag ik, met mijn glas in de lucht. Gulpje tikt haar glas ertegenaan, waarna we hard lachen.

Tijdens deze lachbui ga ik er heel even uit voor een mededeling van de sponsor, maar straks kom ik terug met meer over Gulpjes irritante gedrag.

EEN BOEK VAN UITGEVERIJ PODIUM,
DAN HEB JE WAT IN HANDEN!

‘En nu mijn laatste onuitstaanbare actie,’ gaat Gulpje verder. ‘In de kantine van mijn instituut kwam ik een jongen tegen, Rod Bleecker geloof ik dat hij heet, die met zijn clubje knuppels net stond te besluiten of ze college gingen volgen of naar een café in SoHo zouden gaan. Ooit ben ik één keer met ze meegegaan en heb ik een paar uur lang geluisterd naar hun koddige gepraat over vrouwen. Om een reden die ik nu niet meer kan achterhalen ben ik die keer bij die Bleecker in bed beland.’

‘Moet kunnen,’ zeg ik.

Gulpje haalt haar schouders op en maakt met haar ene hand een gebaar alsof ze geld moet aannemen.

Oké, toegegeven: ik heb een nogal actief-agressieve *vazjína*,’ zegt ze (Gulpje spreekt woorden soms een beetje raar uit). ‘Vooral wanneer ik wat heb gedronken ben ik een beetje druistig. Alcohol maakt lelijke mannen mooi, is jou dat ook opgevallen? Als ik aan het begin van de avond nog denk: jou voor geen twintig dollar, roep ik een paar drankjes later al: “You can park your Pink Cadillac at my place, honey!” Maar goed, ik had een avond gediverteerd met die Rod of Robin of whatever, en vandaag kwam ik hem tegen in de kantine. Nou oké, je komt wel eens vaker iemand tegen met wie je naar bed bent geweest, toch?’

Terwijl Gulpje een slok neemt, zeg ik: ‘Soms gebeurt het dat je in een café een jongen tegenkomt op de gang naar de toiletten, en dat je dan later bij het afdrogen van je handen bedenkt: o ja, die jongen van net heeft geloof ik nog eens een poging gedaan een van mijn eicellen te bevruchten.’

‘Precies. Maar, en dat is misschien een vreemde afwijking, als een jongen mij van binnen heeft gedaan dan vind ik dat niet niks, of zo. Het is niet alsof

je samen over worteltrekken hebt gepraat. Ik vind dat een jongen best een beetje respect mag tonen als hij je daarna tegenkomt – ook al herken je hem misschien niet onmiddellijk. Ik bedoel: hij heeft wel je eerbaarheid geschonden.’

Ik roep: ‘Zo heb ik een ultieme hekel aan jongens die eerst verschrikkelijk aardig zijn, je strelen en zo, en die beleefd vragen of ze je mogen beffen (wat ik overigens altijd weiger, want dan moet je verplicht gaan liggen klaarkomen om ze een goed gevoel te geven en daar pas ik voor), maar als diezelfde gozers je vervolgens een dag later tegenkomen doen ze heel koel tegen je en hebben ze zo’n houding van: goh meid, wat moet het voor jou een enorm fijne ervaring zijn geweest dat ik me verwaardigde jou aan mijn superpik te rijgen, welgefeliciteerd.’

‘Nou, aldus ging het met dat Rod Bleecker-figuur. Ik zag hem dus in de kantine van ons instituut met zijn clubje klojo’s, en hij roept stoer dat ik met ze mee moet gaan naar die kroeg in SoHo. Dan voegt hij eraan toe, waarom weet ik ook niet: “Want het was de vorige keer vooral erg leuk toen we met z’n tweeën overbleven.” Haha, knipoog-knipoog. Hij móét zijn vrienden gewoon even laten merken dat hij mij geneukt heeft. Begrijp jij waarom een man zoiets überhaupt zou zeggen, begrijp jij waarom zijn maten vervolgens allemaal hard beginnen te huwhuw-huw-en? Ik denk: Jezus!’

‘Krijg nou tietten! Wat een klaplul!’ roep ik, ondertussen onze glazen bijschenkend.

‘Nu had ik mijn vorige twee slachtoffers huilend achtergelaten, dus ik besloot ook Bleecker genadeloos aan te pakken. Hij dacht blijkbaar dat ik een of ander sletwif was dat hij tegenover zijn broeders wel even kon gebruiken om de blits mee te maken. Dus ik loop rustig naar hem toe en ik zeg zwoel: “Natuurlijk ga ik weer met je mee, natuurlijk! Graag zelfs, zo’n ervaring zou ik graag nog een keer willen hebben. Het was vooral onvoorstelbaar toen wij de vorige keer met z’n tweeën overbleven.” Nadat ik dit gezegd heb, staren alle jongens naar Bleecker, met een mengeling van ongeloof en bewondering. “Weet je dat ik jou heb aanbevolen bij mijn vriendinnen?” zeg ik tegen Bleecker, waarop hij toch een beetje ongemakkelijk begint te kijken. “Echt waar, ik heb ze verteld dat ze Rod ‘The Smallest Penis I Have Ever Seen’ Bleecker warempel een keer moesten meemaken, want ik geloof niet dat ik ooit met een jongen ben geweest die zo slecht kon neuken als jij, Rod. Na Rod Bleecker zal iedere lul alleen maar kunnen meevallen, heb ik mijn vriendinnen verteld. Eerlijk, jij neukt zoals een ander een rubberboot zou oppompen. Ik keek naar je – toen je met dat grote rode hoofd van je op me lag te zwoegen – en ik dacht: nu weet ik eindelijk hoe een vrouwtjesnijlpaard zich moet voelen. Ik beklaag de vrouw die je met wat voor smoes dan ook zodanig

dronken en stoned zult voeren dat ze in een vlaag van hersenverweking met je zal trouwen. Mocht hem dat lukken, jongens, bekommeren jullie je dan af en toe om dat meisje, geef haar zo nu en dan in het geniep een goede beurt, zodat ze als ze doodgaat tenminste heeft geweten dat seks ook iets anders kan zijn dan een kwal die zich vastzuigt aan je bovenbeen, en dat een lul er niet per definitie hoeft uit te zien als een bedorven langoustine.’”

Na een verteltechnische stilte gaat Gulpje verder: ‘Het gezelschap jongens stond mij met grote doppen aan te staren. Zwijgend keek ik naar Bleecker en ik zag hoe zijn lichaam langzaam smolt, om via de voegen in de tegels naar een afvoerputje te stromen.’

Ze besluit haar verhaal met een triomfantelijke knik en de toevoeging: ‘Wéér een tere jongensziel geknakt.’ Ik steek m’n peuk in m’n mond, zet m’n glas op tafel en applaudiseer. Je ontmoet niet vaak een meerdere.

Heulen met de vijand

Toen Jules thuiskwam, zijn d’n Gulp en ik verhuisd naar het homoachtige café in The Village waar ik vanavond heb afgesproken met mijn geheime minnaar. Na anderhalve fles wijn hebben we inmiddels het stadium Maten, Prestaties & Eigenaardigheden bereikt. Dat was vroeger het favoriete gespreksonderwerp van Lala en mij (en van Kim, totdat zij tot de snelle conclusie kwam dat rondvlinderen niet meer interessant was omdat het niets met ‘echte liefde’ had te maken, ik bedoel nadat ze zich vier jaar lang nacht in nacht uit helemaal gaar had laten naaien). Net als Lala bespreekt Gulpje deze dingen het liefst in het openbaar. Terwijl een paar mannen ons opnemen, zegt Gulpje hard: ‘Stel dat seks niet zou bestaan, zou ik dan een relatie willen met een man? Dat vraag ik me wel eens af.’

‘Ik kan me dat gewoon niet voorstellen, een leven zonder seks. Jezus, ik kan me dat echt gewoon niet voorstellen,’ roep ik.

‘Ik ook niet,’ zegt Gulpje.

De waarheid is dat ik het me echt niet kan voorstellen. Een paar maanden geleden ontmoette ik in de *EclekTicA*-een of andere totaakreep, met wie ik onderweg naar de Shoa samen xTC slikte. Ik werd er meteen heel erg christelijk van, in die zin dat ik plotseling overstroomde van liefde voor iedereen, Erik Engerd in het bijzonder. Deze raakte daarentegen helemaal opgefokt van zijn pilletje. Hij keek me agressief aan, riep: ‘Cut the crap!’ en

wilde dat ik hem pijpte, onmiddellijk. Kleine bekentenis: hoewel ik een jongen bijna nooit pijp op de avond dat ik hem ontmoet, word ik wel altijd onvoorstelbaar geil als een vreemde jongen roept dat ik hem moet pijpen, onmiddellijk. Omdat de creep geen kamer in het centrum had, trok hij me het eerste het beste hotel binnen. Tegen de receptionist schreeuwde hij dat hij een kamer voor een uur wilde; ik geloof dat ik op dat moment al klaarkwam. Nog nooit was ik (bleu) met een man een hotel ingestapt om een kamer voor een uur te huren, al was het alleen maar om er een potje te patiencen. Vijf minuten later zat de jongen op het hotelbed en ik voor hem op mijn knieën, hij had zijn broek opengeknoopt en ik pijpte hem. Terwijl ik dit deed, keek ik af en toe heel devoot naar boven, een beetje schuldbewust. Dan zag ik een Italiaansachtige macho met een opvallend hemd, keek ik naar zijn borsthaar en zijn leren vredesketting, voelde ik zijn harde lul in mijn mond en was ik onverklaarbaar gelukkig. Achteraf bleek dit het moment waarop ik besepte hoe enorm seks en ik voor elkaar zijn gemaakt en hoe gigantisch al het ontwijkende geëmmer eromheen me gestolen kan worden. Die nacht besloot ik dat ik niet wil verloochenen hoe volledig ik me voel als ik op een hotelkamer ben, ik mijn ogen gesloten heb, mijn mond tot aan mijn keel gevuld is en mijn diepste wens is dat dit moment honderdduizend jaar zal duren.

We bestellen nog twee glazen wijn.

Gulpje vraagt hoe of ik pijp. Ik zeg huw? Ze wil weten of ik met m'n tong draai als ik een jongen afzuig.

‘Volgens mij wel.’

‘Dan doe je het mooi fout!’ roept ze.

Ze legt uit dat ze laatst een jongen *oral pleasure* gaf en dat ze dacht: kom, ik doe eens gek, ik centrifugeer mijn tong even lekker snel om zijn eikel, dat vindt hij vast fantastisch. Nu geeft dat mannen in pornofilms inderdaad altijd supermistige blikken in hun ogen. Na een tijdje boog de jongen die door Gulpje werd gepijpt zich echter voorover om te informeren waar ze in godsnaam mee bezig was. Ze riep: ‘Ik pèp oe!’ Vroeg hij of de essentie van fellatio niet is dat de mond een kut imiteert.

‘En zit er in een kut een tong?’ zei hij educatief. ‘Nee hè?’

Hierna legde de jongen Gulpje nog uit welke stand haar mond het best kon aannemen. Hij vertelde dat je als meisje alleen maar hoeft te zeggen ‘heulen’, om daarna je tong en je gehemelte zo zacht mogelijk tegen het miraculeuze geslachtsdeel te drukken en je hoofd op en neer te bewegen.’

‘Dus je weet het: heulen,’ zegt Gulpje, ‘heulen met de vijand.’

Een stijve erectie

Anderhalf uur, veertien liefdestechnieken, zes sterke verhalen en één fles wijn later komt L.T. het café binnen, de leukste vaste ontbijtweerman van CBS van de héééle wereld. Hij begroet mij met een kus op mijn wang en het is duidelijk dat hij met de aanwezigheid van Gulpje niet goed raad weet. Uiteraard heb ik haar verteld van mijn recente procreatieve moment met L.T., ondanks mijn belofte dat ik het niemand zou vertellen. Ik moest het toch met iemand delen? Helaas zet Gulpje een ‘ik weet alles, o nee, ik weet niets’-blik op, die L.T. meteen door lijkt te hebben.

‘Jullie zitten aardig aan de drank,’ stelt hij vast, waarna hij een inhaalrace begint door in snel tempo drie dubbele bourbons achterover te slaan (terwijl ik Gulpje van het fascinerende feit op de hoogte breng dat bourbon als bijna enige voedingsmiddel twaalf jaar geleden al bestond). L.T. vraagt waarover we praatten voordat hij erbij kwam, en als hij nogal gretig concludeert dat dit wel weer over seks zal zijn geweest, zegt Gulpje bestraffend: ‘Jullie mannen kunnen ook altijd maar aan één ding denken, hè?’

‘We hadden het over liefde, genegenheid en emoties,’ zeg ik.

‘Sure,’ zegt L.T., die blijkbaar vaker met Gulpje heeft gepraat.

‘We hadden het er onder andere over dat we blij worden van de gedachte dat we vrouwen zijn en geen mannen,’ gaat Gulpje verder. ‘Volgens ons is het leven leuker voor een jonge vrouw dan voor een jongeman. Als meisje heb je de wereld in handen en schikt alles zich om jou, als jongen moet je de wereld veroveren en word je geacht je overal in te vechten.’

‘Het is toch ook niet fijn om altijd maar te moeten presteren als man,’ neem ik het van Gulpje over. ‘Neem bijvoorbeeld – zomaar een onderwerp – neem het krijgen van een erectie. Jemig, wat een enorme problematiek dat met zich meebrengt. Als jong meisje dacht ik dat mannen een erectie konden krijgen door simpelweg een soort knop om te draaien, maar een weigering hier en een vormcrisis daar deden me toch anders vermoeden.’

L.T. lacht, maar niet van harte.

‘Ik zeg altijd: een erectie hangt niet tussen hun benen, een erectie zit tussen hun oren,’ zegt Gulpje, die ik dat overigens nog nooit heb horen zeggen. ‘Dan

werden je als puber allemaal prachtige verhalen voorgehouden over gigantische palen waarmee ze ruiten konden intikken als ze dat wilden, over dukdalven die in de haven konden worden gebruikt om er trossen omheen te gooien, maar kreeg je zo'n trots van een plasser eindelijk eens te zien, dan bleef er plotseling weinig meer over dan een vermetel aardappelkroketje.'

'Zenuwen, faalangst, overconcentratie en andere negatieve elementen doen de hunkerende penis haperen in zijn slagvaardigheid,' leg ik uit.

L.T. schudt zuchtend zijn hoofd.

'En het probleem met vrouwen is', zegt hij verveeld, 'dat zij zo'n hapering onmiddellijk op zichzelf betrekken en denken dat hun dit te verwijten valt.'

'O jee, L.T. voelt zich aangesproken,' zegt Gulpje, uitermate irritant.

'Nu is het krijgen van een erectie op de lange termijn niet de grootste moeilijkheid, dat weet jij ook, Gulpje,' ga ik onverstoord verder. 'Hoeveel uur het ook kost, met de juiste rek- en strekoefeningen en bijbehorende mentale stimulatie komt hun fysieke mechanica heus wel in werking. Veel moeilijker is het – en welke man heeft daar nooit problemen mee? – om in staat van opperste paraatheid te blijven. Kijk, soms gebeurt het dat ze er tijdens de liefdesceremonie achter komen dat ze niet aan hun vriendin liggen te denken, maar aan een pen die een nieuwe vulling nodig heeft of aan de produktietijd van een drank als bourbon. Zul je altijd zien dat-ie dan plotseling helemaal slap naar buiten floept, met alle problemen van dien. Dan komen we bij een punt dat het niet meer leuk is, voor vrouwen.'

'Stel nu dat dit L.T. in de toekomst een keer overkomt. Stel dat L.T.'s erectie een keer weigert. Wat moet hij dan doen, Phileine?' vraagt Gulpje. 'Wat kunnen we hem het beste aanraden?'

'Goede vraag, Gulp. Dit is het antwoord, L.T., luister en luister goed: blijf kalm. Concentreer je. Maak je geest leeg. Eet goed en gevarieerd. Drink niet te veel bourbon. Bereid je goed voor. Onderschat de tegenstander niet. En geen seks voor de wedstrijd. Bij een stijve geldt: je moet het willen, dat is het belangrijkste.'

'Zul je eraan denken, de volgende keer?' vraagt Gulpje aan L.T.

'Jullie zijn echt de vervelendste vrouwen die ik ken,' antwoordt L.T.

Gulpje kijkt mij lachend aan.

Precies tegelijk roepen we: 'Ja, hè?'

Ik hou van de zekerheid dat je binnen een kwartier in een totaal andere

richting kunt zeilen dan je van tevoren had uitgestippeld. Het oorspronkelijke plan was dat ik met L.T. iets zou drinken voordat we later vanavond de *wrap party* van CLASS 199SIX zouden kraken. Net als een barman onze drankjes heeft ververst is het L.T. die plotseling roept: ‘Gulpje! *Philaine!* Ik heb een plan: we gaan nú naar The Joseph Papp Pubic Theatre!’

Gulpje en ik kijken hem aan, verbaasd en lachend. Het is kwart over acht, de voorstelling begint over een kwartier. Waarom zouden L.T. & ik onszelf kwellen door naar de herhaling van het artistiek verantwoorde overspel van Joanne & Max te gaan kijken?

‘Omdat we erachter kunnen komen of ze het toneelstuk soms hebben aangepast nu ze in de veronderstelling verkeren dat wij niet in de zaal zitten,’ antwoordt L.T. ‘Ik kan me voorstellen dat ze zich bij die première nog hebben ingehouden, maar zullen ze dat vanavond ook doen? Waarom zouden we wachten tot we naar dat inpakfeestje mogen? We gaan ze gewoon nu bekijken, zonder dat ze het weten!’

L.T. zet met een klap zijn glas op de bar.

‘Dat is mijn plan!’

‘Je bedoelt kijken of ze verder gaan, qua gevuns, gelebber en onzedelijk aan elkaar zitten?’ roep ik, bij voorbaat kwaad op Max. L.T. knikt minder dronken dan ik verwachtte. Hij komt eigenlijk nog best serieus over. Zelf voel ik me ook redelijk nuchter, voor wat we feitelijk achterover hebben geslagen, bedoel ik.

‘Misschien gaan ze ditmaal zelfs echt... met elkaar...’

L.T. maakt zijn zin niet af.

‘Oké, we gaan nú naar dat theater! Nu!’ beslis ik, terwijl ik van mijn kruk stap. L.T. sprint in de richting van de uitgang, met zijn handen gebarend dat Gulpje net als wij vaart moet maken.

‘Maar deze drankjes dan?’ vraagt ze verongelijkt.

Twee minuten later zitten we in een taxi met onze meegesmokkelde glazen wijn en bourbon. Ik vraag of de chauffeur ook een slok wil hebben, maar hij antwoordt: ‘Yes, from Uzbekistan.’

Binnen tien minuten komen we aan bij het Joseph Papp Public, waar het drukker lijkt dan tijdens de première. De bezoekers zien er veel muffier uit dan twee avonden geleden bij de bescheten parade bepoederde modieuze brillen en kanariegele mantels. Moet je kijken, sommige mensen zijn werkelijk te morsig voor woorden, roepen Gulpje en ik walgend en ontdaan. L.T. stelt vast dat er veel journalisten zijn.

‘Moet je ze zien, die komen natuurlijk allemaal op de seks af,’ zegt hij. ‘Het is vast als een lopend vuurtje gegaan op hun redacties. Jongens, moeten jullie dit horen: groep jonge toneelspelers maakt van Shakespeare seksshow. Een Argentijnse regisseur met voornamelijk Europese spelers, dat moet *kinky* zijn. *The Joseph Papp goes 42th Street*. Cultuur en toch geil. *Live real genitals in action!* Kunnen we er weer hilarische, maar uiteraard afkeurende stukjes over schrijven, tijdens het nageilen.’

‘Journalisten zijn zo voorspelbaar,’ zegt L.T. tegen mij, in de rij bij de kassa, terwijl Gulpje alweer bij de bar staat voor een uitgebreide bestelling. Het lukt ons op het nippertje plaatsen te krijgen, en zo zitten we vijf minuten later met onze drankjes in de zacht verduisterde zaal te kijken naar de bevroren toneelspelers, die klaarzitten in hun eigentijdse decortje met dildo’s, skateboards en een Virtual reality-speeltuintje. Geen van de acteurs kan ons in de schemerzaal zien, godzijdank. Het wachten is op de vreselijke dingen die komen.

De avond van de waarheid

Wat klopt daar? Een herinnering. Jaren geleden stond ik op een podium in het felle licht, met in mijn handen een opstel dat ik had ingestuurd voor een interscholaire culturele wedstrijd. Dit was in de januarimaand van mijn hormoonjaren en ik haatte alles en iedereen zoals ik mezelf haatte. Omdat ik anders mijn school enorm zou benadelen werd ik geheel tegen mijn zin gedwongen mijn opstel voor te lezen aan het gepeupel. Wat niemand van mijn medeleerlingen en docenten wist, was dat ik de oorspronkelijke titel ‘De wereld een jostiband’ had veranderd in ‘Laat iemand dit rotvolk in kampen om het leven brengen’. Waarover mijn opstel precies ging, weet ik niet meer, maar het was waarschijnlijk een overtuigende aanklacht tegen de gemeenschap van de mensen, de strijd die je als individu geacht werd te leveren met de zelfingenomen massa de reclames waarin dunne meisjes met stralend witte tanden liters chocolademelk en emmers Remia Fritessaus naar binnen goten en bijna alle andere misstanden in de verrotte maatschappij. Monotoon las ik mijn parels voor de zwijnen voor. Na de voordracht klonk er uit de hoek waarin de afvaardiging van mijn school zat een overweldigend applaus; de rest van de zaal weigerde te klappen. Toen ik naar de coulissen liep, hoorde ik vanuit het donker iemand roepen: ‘Lijpe trut!’

Misschien overdrijf ik, maar deze uitroep heeft mijn leven veranderd. In

eerste instantie was ik overdonderd en liep ik geschrokken verder. De leerlingen van de vijf andere scholen lachten uitbundig om de kreet. In gedachten hoorde ik mijn broer Giph al pesterig zeggen: ‘Lieve ouders, daar ging me er gisteravond iemand af, het was gewoon gênant.’ In een miniseconde stelde ik me de vraag of ik ooit nog een goed gevoel over mezelf zou kunnen hebben als ik mij op zo’n belangrijk punt in mijn leven straffeloos voor ‘lijpe trut’ liet uitschelden. Niet, nee. Vlak bij het gordijn hield ik stil omdat ik plotseling werd bevangen door een ziedende, stampvoetende woede. Het vernederende gebrul na deze geinige opmerking nam af en de verlopen popster die de avond presenteerde, maakte zich op om het volgende opstel aan te kondigen. Ik moest iets doen. Voor de muzikant iets kon zeggen, draaide ik me weer naar de zaal.

‘Wie riep dat?’ schreeuwde ik naar de muur van licht. ‘Welke held riep dat?’

Ik schrok van mijn eigen actie. Een jongensstem hoorde ik antwoorden: ‘Thik!’ Wederom bulderde vijf zesde van het publiek het uit. Het was blijkbaar ontzettend grappig.

Ging vooraan op het podium staan en riep ontzettend kwaad: ‘Dat is nog eens flink, een grote mond opzetten in het donker. Lekker veilig in de massa, hè? Durf je ook “lijpe trut” te roepen als ik je kan zien, kwijlbek?’

‘Ja hoor!’ gilte de stem, wederom tot vermaak van zijn gevolg.

‘Techniek!’ schreeuwde ik naar het balkon, de presentator imiterend. ‘Hallo technici, mag het licht in de zaal aan? Kunnen jullie de lampen aandoen?’

Mijn verzoek werd onmiddellijk ingewilligd (en dat kwam voor mij even onverwacht als voor het publiek). Nu ik de zaal kon zien liep ik rustig maar opgelaten in de richting vanwaaruit het geschreeuw was gekomen.

‘Nou, wie riep “lijpe trut”?’ vroeg ik trillend van boosheid. ‘Wie was dat? Durf je eens bekend te maken, stuitende stakker, zodat ik de tandjes uit dat crisisbekje van je kan rammen. Wie riep dat? Nou, kom op!’

Van het front was plotseling niets te melden, niemand riep, niemand lachte. Ik stapte van het podium af, dichterbij de schreeuwhaard. Ik zag iedereen naar me kijken, leerlingen, docenten en de juryleden van de culturele wedstrijd.

‘Nou, waar blijf je, ongelooflijke lafbek?’ ging ik verder. ‘Nou? Je had toch net zo’n grote muil...’

Ik denk dat ik binnen drie meter van de roeper stond.

‘Wie van jullie mannetjes was er zo flink om “lijpe trut” te schreeuwen?’

Was jij het, kotshoofd?’

Aan de andere kant van de zaal werd gegiecheld.

De jongen met het kotshoofd reageerde niet, net zo min als iemand anders uit die hoek. Hoe hard ze zojuist ook hadden gelachen, nu zat iedereen muisstil en verlamd te wachten. In mijn eigen kamp klonken enkele voorzichtige toejuichingen.

‘Jajaja! Jajaja!’ zei ik knikkend als Colombo terwijl ik om me heen keek naar de verschrikte gezichten. ‘We hebben met een echte held te maken. We hebben te maken met een moedig iemand. Luister schreeuwkereltje, ik vind weinig mensen zo zielig als jouw soort van geniepige onbenullen die een stijf pikkie krijgen als ze in de bescherming van een massa iets gemeens durven te roepen. Oké, ik ben misschien een lijpe trut, maar weet je wat jij bent? En ik zeg je dit met het licht aan: jij bent niets, een overbodig mens, jij bent een verachtelijke verliezer, het laagste levende wezen denkbaar. Denk daar maar eens aan als je straks in je bedje ligt met je piemeltje in je hand. Denk dan maar: ik ben een droevig rakkertje.’

‘En daarbij ben je gevaarlijk,’ riep ik hem na, toen ik terug was bij het podium. ‘Want als er weer eens mensen worden gezocht om anoniem douchekranen open te draaien of subversieve elementen aan te geven, kunnen ze rekenen op de onvoorwaardelijke steun van helden zoals jij.’

Ik besloot met: ‘Techniek, het zaallicht mag weer uit. De lafaard durfde zijn mond niet open te trekken.’

De lichten doofden en terwijl ik naar de coulissen liep, keek ik nog eenmaal zo meewarig mogelijk in de zaal, met toegeknepen sluitspieren en tremors over mijn hele lichaam. Sommige scholieren applaudisseerden, andere loeiden en een enkeling riep me na: ‘Lijpe trut!’

Demotiveren kun je leren

Aanvankelijk vermaken Gulpje, L.T. en ik ons prima met de voorstelling van CLASS 199SIX. Lieten we ons eergisteren nog overdonderen door de snelle wisseling van scènes met computers, skaters, rappers, cybergevechten, dildo's, GSM-toestellen, fitnessapparaten en geërecteerde dan wel doorbloede geslachtsdelen, vanavond geven we er (misschien geholpen door de drank) hardop fluisterend een cynisch wedstrijdverslag bij. Nu lijkt het me, even terzijde, inderdaad echt vreselijk om toneelspeler te zijn en avonden achter

elkaar hetzelfde tekstje te moeten uitspreken. Maak er een film van, dan hoeft je je zinnestjes slechts één keer op te lepelen, heb ik Max' toneelvrienden vaak geadviseerd (maar niet dat er iemand naar me luisterde).

Gulpje en L.T. beginnen zich zo luid fluisterend met de voorstelling te bemoeien dat het medepubliek geërgerd reageert. Gulpje heeft de inval gekregen iedere keer als een *romEO* uit de kleren gaat 'O, I'm so horny!' of 'Look at that dick!' te verzuchten, en ieder meisje dat zich opmaakt om de rol van *JULieT* te vertolken krijgt van L.T. vriendelijk mee: 'You slut!' Dit vinden we best grappig, tot we uit enkele hoeken 'ssssst' horen, en dan wordt het plotseling vreselijk grappig.

Net als eergister is een deel van het publiek ook nu weer verbijsterd over de vele onverwachte borsten en lullen, een ander deel lijkt er echter op te zitten wachten en reageert bijna juichend op de *unwrap party*. Vooral als Max zijn *romEO*-clausje opdreunt (let erop hoe zijn hele lichaam meeacteert!) zie ik een paar rijen verder drie enorme zakken oestrogenen verlekkerd ginnegappen. Als dat straks bij de artiestenuitgang maar geen kwartetje wordt! Om de klokhennen te ontmoedigen fluister ik goed verstaanbaar: 'Look at that man's awful nose! It's big, it's red, it's disgusting!'

Ik ben niet de enige die zich kwaad maakt, want ook L.T. besterft het bijna wanneer Joanne haar toneel-blouse openknoopt en iemand in de rij achter ons alleen maar fluistert: 'Wow!'

'Als zijn vriendin zich uitkleedt, zal ik eens "wow" roepen, heel hard en van zo dichtbij dat het gaat bloeden,' zegt hij tegen Gulpje, luid en lekker verbeten.

In de pauze proberen we aan de bar de zogenaamde demotivatiemethode toe te passen, in de hoop het publiek te beïnvloeden en negatief te stemmen (volgens het Simplisties Verbond is deze techniek ooit uitgedacht om relschoppers op oudejaarsavond terug naar hun huizen te krijgen). Ik zeg hardop: 'Nou, ik vind er niets aan, aan deze voorstelling!'

'Ik heb het wel gezien!' roept L.T., die doet of hij een kwade dronk heeft. 'Ik ga ervandoor. Dit wordt niets meer.'

'Het eind laat zich raden!' gaat Gulpje schreeuwend verder. 'Dat hoeft ik niet meer mee te maken. Ik geloof het zo wel.'

'We gaan naar huis!' roepen we vervolgens met z'n drieën een paar keer achter elkaar. Net als in het verhaal van Koot & Bie beginnen mensen te roepen: 'Nou, ga dan!' en 'Waar wachten jullie nog op?'

'Mogen we misschien eerst even onze glazen leegdrinken?' reageert Gulpje agressief. Les 1: kom nooit aan Gulpjes drankje.

Na de pauze duurt het niet lang of CLASS 199SIX begint aan de beroemde balkonscène aan de vooravond van *rOmEO*'s zogenaamde dood. Het zwampende nummer van Portishead klinkt weer door de zaal en de levenspartners van L.T. en mij kleden zich gehaast uit. Ik fluister: 'Toe maar jongens, snel snel, jullie willen geen seconde verspillen, geloof ik.'

Max bindt Joanne weer vast aan het SM-klimrek, waarna ze een paar verplichte zinnestukjes opdreunen. Dan wil Max Joanne verlaten, maar na een kort toespraakje van haar kant gaan ze elkaar opnieuw staan belebberen. Als ik Max mag geloven is wat nu tussen hen gebeurt fictie, geheel fictie en niets anders dan fictie, maar het lijkt of ze nog meer van dit functionele voortplantingsritueel genieten dan twee dagen geleden. Hopla, daar begint het ordinaire gevoos weer, hoewel ik in mijn hoofd het compromisloze kunstbeest Reginald hoor uitleggen dat dit gevoos niet ordinair is maar 'grensbepalend', niet goor maar 'een fysieke zoektocht naar de aard van liefde'. Ik denk dan: jij hebt makkelijk praten, positieve aidstest.

'Jongens, rustig!' fluistert Gulpje, die haar handen om L.T. en mij slaat als we zien hoe Max Joanne van achter in haar hals bijt en zijn handen als twee schaalstukjes onder haar borsten legt. Joanne heeft haar ogen dicht en zucht van spanning als Max haar tepels tussen zijn vingers neemt om haar borsten een paar centimeter van elkaar te trekken. Ik vind: Joanne heeft ongezellige borsten. Sommige tieten, de mijne en die van Gulpje bijvoorbeeld, zien er heel spontaan uit, alsof ze lijken te zeggen: kom hier, dan voeren we een goed gesprek. Joannes borsten daarentegen zijn eerder twee uitgezakte halskwabben met grootheidswaan. Tijdens het controleren van het elastisch vermogen van Joannes jopen likt Max eerst het plekje tussen haar kaak en oor, om daarna zijn wang naast die van haar te drukken. Hun tongen zoeken elkaars puntjes en terwijl Max een tijdje tepelknedend achter Joanne blijft staan, vindt haar hand Max' lul, die door geen enkele innerlijke remming wordt gehinderd. Zelfs in een vertraagde herhaling zou Max' penis met mach 5 zijn opgestegen. Even staan ze tegen elkaar aan te schurken, trekkend en friemelend aan alle uitstulpende lichaamsdelen die ze kunnen ontdekken.

'Hé, dit is het origineel van een film die ik laatst heb gezien,' zegt Gulpje hardop, waarna een deel van het ons omringende publiek voorzichtig grinnikt.

'Ja, we lachen erom,' zeg ik, ook hardop, 'maar zo leuk is het natuurlijk helemaal niet.'

Weer verlaten mensen verontwaardigd de zaal, maar veel minder dan bij de

première. Dat is niet het enige verschil. Zoals L.T. al vermoedde, spelen Max & Joanne hun liefdesscène nog veel heftiger en explicieter dan eergister, gdglndgdgdgdvrdmm! Ik geloof het gewoon niet als ik de uitdrukking op Max' gezicht zie wanneer hij Joanne een vaginale tongzoen geeft. Ik bedoel: hij béft haar. Dat had hij me wel eens mogen vertellen, de ranzige fielt! Door die mond laat ik me dus nooit meer kussen. En moet dat nu zo overtuigend, kan dat niet gewoon wat amateuristischer? Gezwellenzuiger Max zit op zijn knieën, Smegmakegel Joanne ligt met gespreide benen in een soort roei-apparaat om door Max met meer dan overgave gelikt te worden, onder het slaken van de kreten 'oe', 'ah' en 'you suck, suck it hard and move your tongue around'. Pas op je neus, jongen! Tijdens een hieropvolgend langdurig orgastisch spelmoment van Joanne kijkt L.T. mij uiterst kwaad aan, alsof het mijn schuld is dat mijn vriendje zo goed kan minetten.

En na het beffen komt het pijpen, net als in de film. Ik geloof mijn ogen niet. Joanne schuift met geweld een computer van een tafel, drukt Max tegen de rand van het tafelblad en hapt gretig naar zijn kloten. Niet met je tong draaien! Wil ik nog roepen, maar gelukkig denk ik op tijd: ja hoor eens, ik ga haar dat niet vertellen. De pijperij duurt eindeloos, Joanne beweegt onophoudelijk als een autist met een hartaanval. Max kirt en kreunt van genot en even ben ik bang dat hij in haar mond zal klaarkomen, om die gedachte meteen daarop toe te juichen: ja, spuit haar mond alsjeblieft vol, Maxi, dan zal ik Joanne na de voorstelling vertellen dat je besmet bent met het aidsvirus in de ebola-variant (dat ik er dan zelf ook mee besmet ben, zal ik erbij zeggen, zie ik alleen maar als onverhoeds voordeel).

Max komt niet klaar, o nee. Wild trekt hij Joanne naar zich toe, dreunt pathetisch nog een paar zinnnetjes Shakespeare op en pakt vervolgens een klaarliggend condoom. Ik knipper met mijn ogen. Max pakt een condoom... Max zegt tegen Joanne iets over dat condoom... Max haalt het condoom uit de verpakking... Max kijkt Joanne aan... Joanne heeft een 'ik word binnen een halve minuut geneukt'-blik in haar ogen... Max legt het rubberen babykutje op zijn lul... Ik haal adem. Heel diep.

De peripeteia

'JA, ZO IS HET WEL GENOEG!'

(...)

Iedereen in het Joseph Papp Public kijkt in de richting vanwaar dat gebrul

kwam. Max & Joanne stoppen geschrokken met hun spel. Wild snuivend ga ik staan.

‘ZO IS HET ECHT GENOEG, DRIETRAPSDEBIEL! JIJ DACHT ZEKER DAT JE ALLES KAN MAKEN!’ schreeuw ik tegen Max.

‘JIJ DACHT: IK NEUK HAAR GEWOON. IK PAK HAAR OP HET TONEEL. IK SPEEL DAT IK HAAR NEUK. MOOI NIET, KWAB. JA HALLO, HIER STA IK, IK BEN HET.’

Met toegeknepen ogen staart Max in de zaal.

‘IT’S ME, ROMEO, YOUR GIRLFRIEND’

In de zaal ontlokken deze woorden een gigantische hilariteit. Voor het eerst sinds het begin van de voorstelling schaterlacht het publiek bevrijd en krijgt CLASS 199SIX zelfs een open doekje. Dat heb ik toch maar mooi voor ze getrokken!

‘Oh NO, PHILEINE!’ gilt Max, die geschrokken naar mij en naar de coulissen kijkt.

‘Oh YES, PHILEINE!’ bulder ik terug, terwijl ik aangemoedigd door Gulpje en L.T. naar het podium begin te lopen. Het publiek in de zaal wordt helemaal gek en schreeuwt en stampet uitgelaten. Vanuit alle hoeken van het theater word ik toegejuicht. The Joseph Papp pikt het niet langer! We grijpen in! De actie Too Much is een feit. Onder een enorm applaus bereik ik het toneellicht.

Als het weer enigszins stil is, roept Max (verwijtend): ‘Ben je verdomme helemaal gek geworden? Ga terug naar je plaats, domme koe.’ Dit doet hij in het Nederlands. Hij noemt me domme koe. In het Amerikaans antwoord ik: ‘Nee, *jij* denkt dat *ik* gek ben en zomaar werkeloos toe zal kijken hoe *jij* die teef hier een beurt geeft. Je gaat te ver, zoonvannunhoer!’

Een wilde uitbarsting van steunbetuigingen valt over me heen. Max staat er lullig bij.

‘Het issss een toneelstuk,’ sist Max, nog steeds in Nederlands. ‘Dat heb ik je verdomme uitgelegd. Je maakt jezelf belachelijk, dronken tor.’

‘Ah, het is een toneelstuk,’ roep ik naar de zaal, weer in het Amerikaans. ‘En *ik* maak mezelf belachelijk.’

Uit de zaal stijgt een afkeurend geloei op.

Mijn punchline is: ‘Moet je zien hoe *jij* erbij staat!’ En met deze opmerking trek ik mijn tweede open doekje. Het is inderdaad de raarste situatie waarin ik ooit met Max verzeild ben geraakt. We hebben al heel wat memorabele publieke ruzies uitgevochten, maar nooit werd Max daarbij gehinderd door een stijf geslachtsdeel en een volksgericht van driehonderd boeroepers.

Hoofdschuddend zegt Max, in het Nederlands maar weer eens en onnodig agressief, dat ik alles kapotmaak ‘op deze manier’, dat hij me deze actie nooit zal kunnen vergeven, dat ik niet altijd zoveel moet drinken, dat hij me het liefst in elkaar zou willen slaan.

‘Yeah, come on!’ probeer ik de discussie levendig te houden. ‘*Beat me! Hit me in the face! Come on and try it, mister Hard Dick!*’

Oké, ik doe een slappe poging Max in zijn zak te trappen, mag ik? Hierna gaat het een beetje snel allemaal. Max wordt ontzet door een paar van zijn medespelers en ik krijg onverwacht steun van enkele toeschouwers. Zo is L.T. inmiddels ook naar voren gelopen om Joanne uit te kafferen, dat dacht ik tenminste, maar in plaats daarvan pakt hij mij beet en tilt me van het groepje vechtlustige *rOmEO*’s vandaan. Na een paar korte schermutselingen tussen jongens uit het publiek en acteurs komt Reginald de Grote Regisseur uit de coulissen naar ons toe geschreden. Hij maant zijn toneelspelers zich rustig te houden en stuurt ze naar een hoek in het decor (ook Max). Mij geeft hij een hand, ik zweer dat het waar is. Hij vraagt het publiek en de persfotografen weer te gaan zitten.

‘Mensen, mensen!’ begint hij, als het gestommel is geluwd en het adrenalinepeil is gezakt. ‘Laat mij mezelf introduceren, ik ben Reginald d’Oliveira, ik ben de regisseur van dit stuk.’

Reginald heeft natuurlijk gehoopt dat iedereen na deze zin in katzwijn achterover zou klappen, maar het publiek trakteert hem op een jammerlijk geloei.

‘Ik ben blij dat deze scène op deze manier is geëscaleerd,’ gaat hij onverstoorbaarheid veinzend verder. ‘Wat deze vrouw zojuist deed, hoorde bij het stuk, hoorde bij *rOmEO-n-jULieT*, hoorde bij liefde.’

Ik kijk hem overdreven verbaasd en ‘nee hoor’-schuddend aan. De toeschouwers schateren. Reginald wil een hand op mijn arm leggen, maar bedenkt zich.

‘Toneel is een kunstvorm die het van interactie met het publiek moet hebben. Een belangrijke vraag in de hedendaagse kunst luidt: wat is het effect op de toeschouwer?’

Kunst hoort te beroeren, te prikkelen, te vermaken en te ontregelen,’ gaat hij verder. ‘*rOmEO-n-jULieT* is een toneelstuk over de jeugd en de reikwijdte van verboden liefde. De vraag of liefde een kans had in het Verona van Shakespeare is dezelfde als: heeft liefde een kans in deze tijd, en heeft liefde in de kunst en op het podium een kans? Ik ben geen exegeet, maar het is een enorm compliment dat *Philaine* hier, de vriendin van de jongeman die zojuist

rOmEO vertolkte, een uniek gebaar durfde te maken. Max, kom er eens bij. Voor jouw vriendin was deze uitvoering meer dan kunst alleen en dat greep haar persoonlijk aan. Kortom: zij begrijpt waar het ons om gaat en wat we beogen. Wat er vanavond in deze zaal plaatsvindt tussen spelers en toeschouwers is namelijk geen intellectualistisch verbond, geen highbrow opvoering van een dor en dood toneelstuk, integendeel: het leeft vanavond in dit theater, er gebeurt iets puurs en wezenlijks. Dit is *reality acting* in zijn elementairste vorm.'

'En het is nog niet voorbij,' gaat Reginald verder, als hij zijn arm om Max heeft gelegd (die zijn kleren inmiddels heeft aangetrokken). 'Het toneelstuk is nog niet ten einde. Er lopen lijnen die aan elkaar geknoopt moeten worden. Ik stel voor dat we de scène van zojuist bij dezen hebben afgerond, dat we het stuk verder spelen en dat we *Philaine* bedanken voor haar interventie.'

Reginald steekt wederom zijn hand naar me uit.

'*Philaine*, zou je dan nu willen gaan zitten?' vraagt hij, 'dan kunnen we het woord weer aan CLASS 199SIX geven. Ik wil maar zeggen: bedankt!'

Geen spier in mijn lichaam beweegt zich om Reginalds hand te schudden. In plaats daarvan draai ik me om naar Max, die vlak achter me staat. Hij wil me zoenen of zo, en maakt een gebaar dat het goed zit. Het zit helemaal niet goed.

'Max, ik kan jullie artistiek onderbouwde seksgeleuter niet meer aanhoren,' zeg ik. 'Ik ben het zat. Wat jij zojuist van plan was te doen op dit podium was het allerverschrikkelijkste dat ik ooit heb moeten ondergaan. Ik ben er kapot van. Het enige waar ik erg blij om ben, is dat ik heb ingegrepen en dat ik het niet heb laten gebeuren. Ik zou me nog rotter hebben gevoeld als ik werkeloos had toegezien.'

Ik heb dit in het Nederlands gezegd.

'Dat kan ik begrijpen,' mompelt Max.

'Nee, ik geloof niet meer dat jij dat kunt begrijpen. Ik voel me vernederd en verlaten, en ik ga onder geen enkel beding meer in die zaal zitten. Max, als jij echt van me houdt, ga je nu met me mee, want ik vertrek. Je mag kiezen: je bewijst me je liefde en we praten hier nooit meer over, of je blijft hier om je rolletje af te maken en je zult me nooit meer zien.'

Voor de toeschouwers moet dit een behoorlijk experimentele en ontregelende scène zijn, maar ons gegorgel heeft hen blijkbaar geboeid want ze zijn doodstil.

Zo triest mogelijk kijk ik Max aan.

‘Ik ga nu weg, Max. Kleed je aan en ga mee – of kleed je uit en verrek.’

Max kijkt me zuchtend aan.

Hij zegt: ‘O, Phileine...’

‘Nu Max,’ zeg ik en tijd lijkt stroop.

De plezierhemel

VIJFDE DAG

Mijn eerste besluit is dat ik nooit meer drink. Soms vraag ik me af wat ik vaker doe: drinken of zweren dat ik geen glas meer aan zal raken. Mijn toestand: een zeurende hoofdpijn in m'n darmen en strontverklontering in m'n mond. Draaierig kijk ik om me heen, steeds verbaasder, want ik lig op een rare bedbank in een vreemd appartement. Ook dat nog! Zuchtend richt ik me op. Lala vindt bet altijd een sport om de middag na de nacht ervoor aan het huis te raden bij wat voor iemand ze nu weer is beland. Ik taxeer de omgeving. De nogal hoog gelegen huiskamer heeft uitzicht op Washington Square Park, zo te zien. De inrichting is erg beschaafd en toch modern. Er staan bloemen. Er liggen tijdschriften over Theaters en Restaurants in Manhattan. Met andere woorden: ik ben vannacht opgepikt door een al wat oudere culturele heteromo.

Vroeger, jaren geleden, toen mijn artistieke snaartje nog volop trilde, vatte ik het plan op om alle huiskamers in de hele wereld te fotograferen (met subsidie van een gemeente als Soest of zo). Ik vond dit een meesterlijk idee, tot mijn vader uitrekende dat het me elfduizendvierhonderdvijftien jaar en vierenhalve maand zou kosten, maar alleen als ik mij hield aan iedere vijf minuten één huiskamer, vierentwintig uur per dag, alle dagen van het jaar. Ik zou niet kunnen slapen tijdens die periode en dus liet ik het plan teleurgesteld varen (kunst is prima, maar niet ten koste van je gezondheid).

Er gaat een deur open en een man die ik wel degelijk herken zonder te weten wie hij is, komt binnen met een dienblad in zijn handen. Zozo, heb je met deze vent geslapen, wil een gebied in mijn hersenen weten. Wie is die man ook alweer? Ik zoek naar een antwoord, maar mijn andere neurale systemen zijn moeilijk aan de praat te krijgen. De man roept monter maar hees: 'Goedemorgen *Philaine*, ben je al een beetje bekomen van je wilde avond?'

Ja dus, ik heb het met hem gedaan.

'Goedemorgen,' zucht ik terug en een beetje dom vraag ik: 'Heb ik hier geslapen? Ik bedoel: heb ik hier alleen geslapen?'

De man lacht.

‘Je bent aandoenlijk. Ik hoop dat je van mintthee en oranje sap houdt, en van echte Amerikaanse *bagels*,’ zegt de man, terwijl hij het dienblad op de tafel naast mijn bank zet. ‘Ze zijn in ieder geval minder lekker dan echte *stroepwafels*.’

Stroepwafels?

‘Fabian!’ roep ik.

‘*Philaine!*’ roept hij met schorre stem terug. ‘Weet je dan niet meer hoe je hier verzeild bent geraakt?’

Ik blijf dit niet meer te weten, waarna Fabian vertelt dat Gulpje en L.T. me afgelopen nacht met een taxi bij zijn adres hebben afgeleverd, omdat ik pertinent weigerde terug naar Max’ appartement te gaan. Bij L.T. kon ik ook niet overnachten, want hij had het weer bijgelegd met Joanne de Verschrikkelijke Snotpork. Afschuwelijk bezopen schijn ik te hebben geroepen: ‘Dan ga ik naar Fabian, Fabian houdt van me, laat me maar naar Fabian gaan. Fabian is als een vader voor me. Met Fabian heb ik een principeafpraak.’ Het telefoonnummer van Fabian vonden ze in mijn portemonnee.

Ik kan me er helemaal niets meer van herinneren.

‘Wat vond Lena ervan dat ik hier werd gedropt?’ mompel ik, het schaalpje bagels bijna kokhalzend achter de theepot zettend (ik eet nooit meer).

‘Lena komt vanmiddag terug van haar moeder in Montana, maar vanmorgen vroeg over de telefoon heb ik haar alles al verteld,’ legt Fabian uit, en hij verdwijnt weer om een handdoek voor me te halen. Alles al verteld.

Wanneer hij terug is, vraag ik of ik vervelend ben geweest vannacht. Fabian zegt: ‘Je kwam binnen, je zei allervriendelijkst “Fabian, ik hou van jou”, je ging op de bank liggen, je riep “Max is een klootzak!” en je viel in slaap.’

‘Yeah, that’s me!’ verzucht ik hard.

Fabian pakt iets van tafel.

‘En dit ben je ook,’ zegt hij.

Hij houdt me een krant voor, *The New York Newsday*.

‘ROMEO KICKED BY GIRLFRIEND ON STAGE’ lees ik op de voorpagina, onder een foto van een heel mooi Nederlands meisje dat uithaalt naar een even geschokte als naakte acteur, wiens geslachtsdeel net niet te zien is. Ik stel vast dat ik het inderdaad ben. Er staat een kort berichtje bij met de toedracht van de

knokpartij. Na enkele regels wordt er verwezen naar de rest van het artikel, zeven bladzijden verder. Ik wil het onmiddellijk gaan spellen, maar Fabian houdt me tegen.

‘*Philaine, you made it in New York!*’ roept hij, waarna hij me een tweede krant laat zien, *The New York Post*. Ook op deze cover bruist mijn stralende gezicht. Hier schreeuwt de kop: ‘romeo’s lover disturbs sex play’ met daaronder het paginanummer van het bijhorende artikel. Voor ik dit kan lezen houdt Fabian me alweer een derde krant voor, *The New York Times*. Zonder foto, maar wederom op de voorpagina kopt de krant: ‘competition for juliet’. In een ludiek twaalfregelig artikeltje wordt mijn heldinnendaad toegelicht. *I can make it anywhere*, zou ik bijna willen zingen.

Er hebben de hele ochtend achter elkaar mensen voor me gebeld, aldus Fabian: een of andere figuur die Max heet, Gulpje, drie journalisten en een stuk of vijf keer L.T. Voor ik de laatste ga terugbellen wil Fabian dat ik hem volledig verslag doe van de voorgaande avond, want daar is hij nu wel benieuwd naar. Hij gaat tegenover me zitten. Eerst vertel ik hem zonder enig probleem over de première van *CLASS 199SIX* en de ruzie die ik hierop kreeg met Max in zijn appartement. Dat we het daarna in *It Aint Over* hebben bijgelegd en dat ik hem toen een neusbreuk heb geslagen omdat hij verzwegen had dat er nog twee voorstellingen kwamen. Over L.T. vertel ik ook uitgebreid, maar niet dat ik met hem gedobberd heb op zijn bootje. Terwijl ik zeg dat het L.T.’s voorstel was samen met Gulpje naar de laatste uitvoering te gaan, begin ik steeds harder te zuchten. Als ik doorga over wat er gisteravond op het toneel gebeurd is, krijg ik vochtige ogen. Zomaar. Ik begrijp het zelf ook niet. Een paar woorden verder lopen de tranen langs mijn neus. Het is alsof iemand een ballon opblaast in mijn keel. Ik wil echt verder praten, maar het lukt me niet meer. Voor mijn ogen zie ik een naakte Max en de heblustige blik van Joanne. Ook zie ik mezelf zitten in *The Joseph Papp*, kwaad en boos maar vooral woedend.

Als Fabian merkt dat ik niet meer kan praten komt hij naast me zitten en slaat een arm om me heen. Hij vraagt nogal overbodig of het me aangrijpt, ik bedoel: hij legt met zijn zakdoek een stuwdam aan op mijn gezicht om de tranen te stelpen. Nee hoor, Fabian, bij het weerbericht zit ik ook altijd te janken. Fabians hand streelt mijn haar, zijn lippen kussen me zachtjes in mijn hals.

‘Mag ik tegen je aan zitten?’ vraag ik door mijn snikken heen. Mijn vaderfiguur knikt en ik vlij me onbedaarlijk huilend tegen hem aan. Om me op te monteren zegt hij dat ik er ondanks mijn kater en mijn tranen vandaag nog mooier uitzie dan begin deze week en dat Max een hersendode stakker moet zijn om mij zo te laten lijden. Met schorre stem voegt hij eraan toe dat

vrouwen elkaar hier in dit soort situaties altijd adviseren: *'Drop the zero, take a hero.'*

Een tijd en een plaats

Ik veeg het condens van de spiegel in Faliians badkamer en kijk mezelf aan. Tijdens de herhaling van de gebeurtenissen van gisteravond blijf ik almaar het malende beeld zien van een rubberen sok over een iets te gespannen grote jongenstein. Ook heb ik een doorlopende voorstelling van de scène waarin ik schreeuw en trap naar Max. Ik probeer de beelden en scènes weg te denken. Ooit heb ik als twaalfjarige met Kim en nog twee andere vriendinnetjes een leegstaand huis op een dijk in brand gestoken. Dat gebouwtje was het hoofdkantoor van onze geheime club met de nogal naïeve naam de Klit. Op een dag besloten we het huisje zomaar te vernietigen. Uiteraard was ik degene die de lucifer aanstak. De politie snapte ons terwijl we naar het blussen keken en bracht ons eerst naar het bureau en daarna naar onze ouders. In de tussenliggende uren kon ik alleen maar aan die lucifer denken, ik dacht dat ik gek werd. Mijn vader en mijn oma zaten in de huiskamer toen een politieman mij kwam brengen. Mijn vader vroeg een paar minuten lang heel kwaad of ik geen spijt had van mijn daad. Ik reageerde niet. Toen mijn vader zuchtend wegliep, liet mijn oma haar krant zakken. Ze zei: 'Phillie, spijt is verleden tijd,' en hierna las ze weer verder.

'Spijt is verleden tijd,' zeg ik zacht tegen mezelf, maar voor ik hierover kan uitweiden klopt Fabian op de deur om me een schone slip en een T-shirt van Lena te brengen. Ik roep dat het oké is.

'Ik dacht dat ik binnen kon komen?' zegt hij niet al te bezorgd als hij mijn naaktheid ziet. Ik hou van mannen die ongegeneerd naar mijn lichaam kijken.

'Ja?' zeg ik, met opgetrokken wenkbrauwen.

Hij geeft me het ondergoed, zegt: 'Je bent nog mooier dan ik dacht,' en wil weglopen.

'Fabian?' vraag ik als een klein meisje. 'Ben ik vannacht echt niet vervelend geweest? Ik kan me dat zo moeilijk voorstellen. Ik ben een beetje aanhankelijk als ik gedronken heb, weet ik uit ervaring. Heb ik het je echt niet moeilijk gemaakt?'

Fabian draait zich om en staat nu recht voor me.

Ik kijk zo onschuldig mogelijk.

‘Nee, gisteravond niet. Maar nu maak je het me wel moeilijk.’

Ik glimlach gemeen.

‘Waarom denk je dat ik dat vraag, Fabian.’

Ik lach hard.

Phileine-Fabian: 1-0.

Fabian knikt bedachtzaam. Zwijgend ziet hij toe hoe ik een flesje parfum van zijn vrouw pak en gebruik. Als ik het terugzet, gaat hij achter me staan. Samen kijken we naar de spiegel. Hij pakt mijn haar beet en kantelt mijn hoofd een beetje naar achter.

‘Dat vind ik nou een plekje om verliefd op te worden,’ zegt hij zachtjes in mijn oor. ‘Het plekje op haar hals waar een vrouw een geurtje spuit, dat ze vervolgens met één vinger uitspreidt.’

Hij geeft me een bijtachtige kus in mijn nek en verlaat de badkamer.
Phileine-Fabian: 1-1.

‘Fabian, hoe laat komt Lena vanmiddag thuis?’

Opgemonterd en achteloos gekleed in niet meer dan Lena’s ondergoed sta ik plotseling in de huiskamer. Zonder me aan te kijken vraagt Fabian waarom ik dat wil weten.

‘Omdat,’ zeg ik, langzaam naar hem toe lopend, ‘omdat je me de vorige keer doortrapt vroeg of jij een kans bij mij zou hebben gemaakt als ik ongebonden in New York had rondgelopen. Je weet nog dat ik toen ja zei, hoop ik?’

‘Ja,’ zegt hij droog.

‘En aangezien mijn vriendje zich ook door anderen laat verleiden...’

Mijn zin maak ik niet af. Ik sta nu recht voor Fabian, met een uitdagende trek om mijn mond.

‘Ik dacht dat we een principe-afspraken hadden gemaakt?’ zeg ik. ‘Op een andere tijd en op een andere plaats was het toch, of zoiets? Misschien zijn dit de tijd en de plaats.’

Langzaam leg ik mijn armen om Fabians middel.

Hij weifelt en zegt schor: ‘Misschien is afspraken maken spannender dan ze nakomen.’

‘Misschien,’ blaas ik in zijn gezicht (hij moet mijn lichaam tegen het zijne voelen). ‘Misschien wilde ik je de vorige keer al, maar durfde ik er niet aan toe te geven. Misschien was ik bang voor de consequenties, consequenties die me in de huidige situatie niets meer kunnen schelen. Misschien had jij de vorige keer geen afspraak hoeven maken, maar een beetje moeten doorzetten. Dan waren we ongetwijfeld in een hotel beland. Ik was bijna voor je gezwicht, weet je dat?’

‘Dat is een groot compliment,’ zegt Fabian en hij meent dit, geloof ik.

‘Wanneer komt je vrouw thuis?’ vraag ik nog een keer.

‘Wie wil dat weten?’

Zacht zeg ik: ‘Een meisje dat valt op vaderfiguren. Een meisje dat er uitgesproken opgewonden van raakt als iemand aardig voor haar is en haar troost als ze verdriet heeft. Een meisje dat zo emotioneel gestresst is dat ze écht niet meer weet wat ze doet in haar verdriet.’

Phileine-Fabian: 8-1.

‘Tussen nu en een paar uur komt ze terug,’ antwoordt Fabian, die me strak aankijkt. Ik breng mijn handen naar zijn broek. Zijn riem pak ik beet alsof het de reling van een schip is.

‘Zeg jij het maar, Fabi,’ teem ik. ‘Een tijd en een plaats als nu en hier zul je niet snel meer krijgen. Niet van mij althans. Zeg jij het maar.’

Met één hand laat ik Fabians reling los om pesterig over zijn voorstevens te aaien. Fabian peilt me.

‘Je gaat toch niet zeggen dat je me ineens niet meer wilt, Fabian?’ zeg ik treiterig. ‘Waarom troostte je me anders zo lief? Of ben je soms bang dat je vrouw ons zal zien?’

Fabian wordt gered door de bel van de telefoon.

Het is L.T., die mij *moet* spreken. Fabian geeft mij het toestel en als hij zelf vervolgens naar de badkamer wil lopen, trek ik hem met mijn vrije hand naar me toe.

‘L.T.!’ roep ik in de hoorn.

Fabian staat voor me als L.T. meteen begint te vertellen dat hij groot nieuws voor me heeft. *Major* groot nieuws.

‘Max is dood,’ mompel ik.

‘Nee dat niet. Hou je vast,’ zegt L.T., en dat doe ik aan Fabian. ‘Een vriendje van me is redacteur van *The Late Show* van David Letterman, het

grootste dagelijkse televisiespektakel van het land. Ik heb Charlie vanmorgen gebeld om te vragen of hij de kranten al had gelezen, en dat had hij. Toen ik zei dat ik jou persoonlijk kende en dat jij een perfecte gast voor het programma zou zijn, was hij enorm geïnteresseerd. Ik heb verteld – ja, sorry hoor – dat je én grappig én mooi én erg gevat bent, én een lekker mondje Engels spreekt. Charlie heeft dit aan David en z'n producer doorgegeven, en die waren beiden erg onder de indruk van je actie in *The Joseph Papp*.'

Als ik niet reageer (omdat mijn hand baantjes trekt over het lichaam van mijn vaderfiguur) gaat L.T. verder: 'Luister *Philaine*: jij zit vanavond bij David Letterman! Begrijp je dat? BEGRIJP JE DAT?'

'Ja,' zeg ik.

'Dat is fantastisch voor je, Mädchen. Iedereen in Amerika droomt er een leven lang van te gast te zijn bij *The Late Show*, en jou overkomt het binnen vier dagen. Gefeliciteerd!'

'Dank je,' antwoord ik, diep in de ogen van Fabian kijkend.

'Even zakelijk nu. Je krijgt A) vijfhonderd dollar en je wordt B) over precies een half uur met een limo opgehaald door een medewerker van Letterman. Dat schikt toch wel, hè. De opnames zijn al om half zes, maar eerst word je nog uitgebreid geïnstrueerd. Ik probeer daar ook bij te zijn, om je een paar mooie kleren van Gulpje te brengen.'

'Oké,' zeg ik.

Als ik heb opgehangen, trek ik Fabian naar me toe. De ruimte tussen ons is de breedte van onze lippen. Eerst zoent hij aarzelend terug, maar dan zegt hij: 'Rustig, *Philaine*, rustig.' Hij gaat van me vandaan staan en om zich een houding te geven vraagt hij of L.T. nog iets bijzonders had. Ik vertel achteloos dat ik vanavond door David Letterman word geïnterviewd.

Een halve minuut staart Fabian me met hele korte hoofdknikjes aan (even vraag ik me af of hij een epilepsie-aanval heeft).

'Jezus, je hebt het écht gemaakt!' roept hij uit. 'David Letterman, tien miljoen kijkers, nationwide. Je wordt een beroemdheid, *Philaine*!'

Ongemerkt bevochtig ik mijn lippen.

'Windt jou dat op?' vraag ik. (12-1)

Ik trek hem weer naar me toe.

Stipt een half uur later dient de chauffeur van *The Late Show* zich inderdaad

aan. Bij zijn voordeur bedank ik Fabian voor de gastvrijheid door hem langs zijn wang te strelen en hem nog één maal op zijn mond te kussen. Of hij Lena wil groeten van me, vraag ik. Fabian knikt. Als ik wegloop roept hij me hees na dat hij vanavond naar me zal kijken. En van me zal dromen.

Beneden in de hal bij de uitgang kan ik het niet laten op Fabians bel te drukken en te wachten tot hij reageert.

‘Yes?’ kraakt het, iets te hoopvol.

‘Bepaald een hero was je niet, Fabian,’ roep ik in het microfoontje, als afscheidsgroet.

Een geregisseerde anarchie

De opnames voor *The Late Show* vinden plaats in een schouwburg die het Ed Sullivan Theatre heet. Bij een anonieme zijingang word ik opgevangen door een jonge kalende vent in een baseballjack.

‘Hey, so you must be Philaine?’ roept hij enthousiast.

Ik, Miss Stralende Zonneschijn, schal al even uitgelaten terug: ‘Hey David! So this is what you look like after your face-lift?’

De jongen moet zo ongezond hard om mijn grapje lachen dat hij even later in een hoekje zuurstof toegediend krijgt. Hij blijkt de producer van het programma te zijn. Terwijl hij me onthult dat hij Amsterdam zo’n waanzinnig inspirerende stad vindt, zie ik dat hij mij snel van top tot teen opneemt. Daarna knikt hij kort naar een vrouw die achter hem staat. De vrouw beent gehaast weg en Rob (ik mag Rob zeggen van Rob) stelt me vervolgens voor aan Biff en Larry, de mannen die er vanmiddag voor zullen zorgen dat het mij aan niets ontbreekt.

Als Larry me twee minuten later mijn kleedkamer laat zien (hapjes, drankjes, spiegels, een fitnessapparaat, twee televisies, kranten, een CD-speler mét CD’s, een badkamer, een spiegelwand, een bed, nog net geen set geurige vaselines en plezierzweepjes), vraag ik hem als meiden onder elkaar: ‘Waarom gaf Rob net een knikje naar die vrouw achter hem? Wat betekent dat?’

Larry lacht geheimzinnig en fluistert: ‘Dat betekent dat hij je leuk en mooi vindt. Had hij niet geknikt, dan was je keihard naar huis gestuurd.’

De volgende anderhalf uur word ik rondgeleid, kijk ik toe hoe Biff (een bejaard afro-cherubijntje dat een beetje doelloos rondhuppelt met zijn walkietalkie) een broodje eet, en kom ik erachter dat Larry een van de gezelligste ondergangsfilosofen is die ik ooit heb ontmoet. Hij licht me in over de fascinerende wereld van de Amerikaanse televisie, waar hij uren over

lijkt te willen uitweiden. Zo blijken er hier iets van vierduizend zenders te zijn, waarvan er drieënhalfduizend *basically* gericht zijn op het genre ‘schieten en tietten’ (shooters and hooters). Volgens Larry hebben ze onderzocht dat Amerikaanse kinderen van vier een betere band hebben met hun televisie dan met hun ouders (ik verzwijg maar dat ook ik mijn moeder tot mijn zevende Ti Ta Tovenaar heb genoemd en mijn vader Paulus de Boskabouter).

Om het gesprek weer op mezelf te brengen zeg ik dat het op een bepaalde manier toch een vervelend gevoel is om in het middelpunt van de belangstelling te staan. Ik vertel Larry dat ik er heel Zen over ga zijn, over dit televisie-interview, en me niet mijn hoofd op hol wil laten brengen. Het is een wezenloos idee om plotseling voor tien miljoen mensen te mogen vertellen over mijn intrigerende leven. Hoewel, zij zijn naar mij gekomen, ik niet naar hen, toch? Het blijkt een fout om tegen Larry ‘toch?’ te zeggen. Larry legt opgetogen uit dat de media in dit land een niet meer te bestralen kankergezwell zijn. Vroeger, toen de mens nog in het bos scheet en op dieren jaagde, was er een evenwicht tussen hoeveel mensen iemand kende en door hoeveel mensen iemand werd gekend. Een mens wist de namen van zijn burens, zijn familie, zijn voorouders, zijn stam en de concurrerende stammen een paar strontplaggen verderop. De media hebben dit verstoord. Niemand kent meer zijn burens, zijn familie of zijn verleden, maar iedereen kent de koppen op de televisie. Het evenwicht is zoek: de ene mens wordt door iedereen gekend, de andere door bijna niemand. De media zijn een kwaadaardige tumor; wie er eenmaal in functioneert, wordt door de media vermenigvuldigd en vermenigvuldigd. Uiteindelijk, zegt Larry, zullen de media uitsluitend nog over zichzelf gaan. Vroeger liet de televisie de wereld zien, tegenwoordig kijkt men naar de wereld om te zien of die klopt met wat er op de buis gebeurt. Ten slotte vertelt Larry een anekdote over een patiënt die in een ziekenhuis een scherm wegtrok en toekeek hoe een andere patiënt werd gereanimeerd. Toen een zuster er na een kwartier zware arbeid achter kwam dat ze een toeschouwer hadden, vroeg ze ontzet: ‘Wat doet u hier, er ligt iemand te sterven.’ Het verweer van de man was: ‘Ik kijk alleen maar om te zien of het net zo gaat als op televisie.’

Anderhalf uur voordat de opnames beginnen, komen L.T. en Gulpje me van Biff en Larry verlossen. Gulpje heeft een enorme koffer bij zich met haar leukste kleren. Terwijl ik voor de spiegel een zwartglimmend minibroekje pas en een ultrakort vaalgifgroen T-shirt met een oranje streep ter hoogte van mijn borsten, krijg ik van Gulpje een update over het onderwerp Max. Het schijnt dat hij gisteren de voorstelling van CLASS 199SIX vroegtijdig heeft

verlaten om mij alsnog te gaan zoeken. Reginald is hier heel kwaad om geworden, waarop Max hem tijdens de *wrap party* bijna in elkaar heeft geslagen. Verder schijnt iedereen van CLASS 199SIX heel, heel erg kwaad op mij te zijn. Ik blijf uiterlijk onaangedaan als Gulpje me dit vertelt. L.T. schroomt niet me ondertussen almaar overdreven enthousiast te feliciteren met mijn optreden bij *The Late Show* en er steeds bij te vermelden dat hij degene is die het heeft geregeld. Na de eenenveertigste keer roep ik: ‘Moet ik je nu pijpen of zo?’, natuurlijk juist als de producer (ik mag Rob zeggen) de kleedkamer binnenstapt. Hij vraagt me voorzichtig of ik dat soort dingen niet tegen David Letterman zou willen zeggen (ik hoor L.T. tegen Gulpje fluisteren dat hij het niet eens zo’n onredelijk voorstel vond).

Rob geeft me een korte instructie. Bijna alle gespreksonderwerpen zijn toegestaan in *The Late Show*, hoe triviale hoe beter (het enige is dat ik twee anekdotes uit mijn hoofd moet leren, voor als het gesprek met Dave om wat voor reden dan ook niet mocht vlotten).

‘Ga je zo gekleed tijdens de opnames?’ vraagt Rob, vooral kijkend naar de delen van mijn lichaam die niet bedekt zijn. Als ik gretig knik, verzucht hij: ‘O God, we zijn een complete anarchie aan het regisseren.’

Ik word geschminkt en gekapt, opgemeten en aan een geluidsinfuus gelegd. Terug in de kleedsuite kijk ik met d’n Gulp en L.T. naar het begin van het programma. Afgewisseld door applausexplosies houdt Letterman (een guitige lange man in een keurig pak) eerst een korte conference, waarna hij aan zijn bureau een paar komische filmpjes aan elkaar praat (terwijl hij ondertussen potloden naar de camera gooit, per ongeluk een boer laat, een mevrouw in de zaal ten huwelijk vraagt en een produktie-assistent twee minuten lang uithoort over diens pas geschilderde tuinhekje).

De eerste gast in *The Late Show* is de schrijver Salman Rushdie, die door Letterman wordt begroet met een speels ‘hé, ik schiet je dood’-gebaartje. Rushdie doet of hij wordt geraakt.

‘Ja, jullie schijnen dit leuk te vinden,’ roept Letterman glimlachend tegen het publiek als het weer stil is, maar bestraffend voegt hij eraan toe: ‘Hoewel het in feite helemaal niet grappig was. Alstublieft, meneer Rushdie, neemt u het publiek zijn gelach niet kwalijk. We hebben ze slechts ingehuurd om geluid te maken. Ze weten niet beter, dit is het woensdagavondpubliek. U had hier eigenlijk gisteren moeten zijn.’

Na een nieuw lachsalvo begint het gesprek echt. Ik geloof dat David Letterman de enige interviewer is die het kan maken vijf minuten geanimeerd

met Rushdie te praten over broodbeleg in Bombay en het rare gedrag van medicinale bruistabletten in een glas water (ik bedoel zonder dat het gesprek verzandt in onderwerpen als ‘fatwa’, ‘islam’, ‘veiligheidsmaatregelen’ of ‘uw laatste boek’).

‘Dank u, Salman Rushdie,’ zegt Letterman aan het eind van het gesprek, ‘we zijn een hoop te weten gekomen over uw instelling in het leven. Blijf als u wilt nog even zitten, want mijn volgende gast is het erg knappe jonge Hollandse meisje *Philaine*, dat gisteren in een Newyorks theater een toneelstuk heeft verstoord, het toneelstuk waarin haar vriend op het punt stond de liefde te bedrijven met een ander meisje. We horen haar verhaal, meteen na de onderbreking.’

Hierna stijgt er enorm blij gejuich op, niet omdat ik zo dadelijk te gast ben, maar omdat een camera over het publiek scheert en het een miniseconde beroemdheid gunt.

Terwijl het CBS-orkest na de commercials een pauzenummer beëindigt, legt Letterman nog eenmaal uit wie ik ben en roept hij hard mijn naam. Het moment is daar, mijn *claim to fame*. Een dreun van geluid en geklap houdt me echter in de coulissen. Ik schrik altijd van gigantisch applaus, zeker als het voor mij is. Verdoofd sta ik te wachten tot ik door Biff in het felle licht word geëjaculeerd. David Letterman komt naar me toe lopen en nog tijdens de overweldigende ovatie fluistert hij in mijn oor: ‘Je ziet er absoluut fantastisch uit. Wees jezelf en noem me Dave.’

Als ik Salman Rushdie een hand heb gegeven, kijkt Dave (ik mag Dave zeggen van Dave) mij verzaligd aan.

‘Jij komt uit Holland, uit Amsterdam, toch?’ vraagt Dave.

‘Yep!’ roep ik enthousiast.

‘Dat dacht ik al! Een meisje zo sexy als jij kan alleen maar uit Amsterdam, Holland komen!’ zegt hij, zich eerst vergapend aan mijn bijna blote outfit en dan knipogend naar de camera. Het publiek lacht samenzweerderig. Vergoelijkend zegt hij tegen mij: ‘Zonder gekheid, Amsterdam is groots. Ik hou echt van die stad.’

Misschien is het niet het juiste moment, maar dat gezeik over Amsterdam begint me de strot uit te komen.

‘Een stad met duizend drugswinkels en vijftienduizend prostituees op drie vierkante kilometer: dat moet dé plek voor David Letterman zijn,’ zeg ik tegen Salman Rushdie.

Daves muzikale begeleider Paul Shaeffer roept hard ‘ééééé’ in zijn microfoon, terwijl Dave ondertussen overdreven onwetend in de lens staart. Mijn opmerking ontlokt mijn eerste open doekje, en ook daar word ik eerlijk gezegd niet blijer van. Mijn mening is: er wordt te veel geklapt in deze wereld. Een mooi applaus op z’n tijd is prachtig en rillingwekkend, maar de komst van de televisie heeft het oprechte klappen totaal gedevalueerd. Wanneer een kale kankerpatiënte achter uit de aula van haar school naar haar rector strompelt om haar met veel moeite en doorzettingsvermogen behaalde schooldiploma in ontvangst te nemen, dan mag er worden geapplaudisseerd, vind ik, graag zelfs. Alle andere ovaties zijn verdacht en voornamelijk overbodig.

Als het publiek is uitgekapt (Rushdie heeft me ondertussen toegefluisterd dat ik hem Salman kan noemen), vraagt Dave me te vertellen wat er gisteravond is gebeurd in The Joseph Papp. Salman en Dave luisteren hypergeïnteresseerd als ik uitleg dat mijn vriendje Max *rOmEO* speelde in een stuk van Shakespeare (‘die deli-eigenaar op Second Avenue,’ verduidelijkt David voor het woensdag-avondpubliek) en dat hij bijna op het punt stond de liefde te bedrijven met zijn tegenspeelster, de vriendin van de huidige ontbijtweerman van CBS.

‘Bedoel je dat jouw jongensvriend daadwerkelijk op het toneel de liefde wilde bedrijven met zijn tegenspeelster, de vriendin van de huidige ontbijtweerman van CBS?’ vraagt Dave, voor de duidelijkheid. Ook Salman (ik mag Salman zeggen van Salman) kijkt bezorgd.

‘Yes, he was about to fuck her,’ zeg ik, nog duidelijker.

Ik geloof dat ik iets verkeerd heb geroepen, want zelden heb ik zoveel mensen zo luidruchtig horen gillen om een onschuldig woordje als *fuck*. Hilariteit alom. Ik bedoel: volwassen mensen schijnen zich massaal op te winden om een schuttingwoord. Hoe laat wordt dit programma godbetert uitgezonden? Half twaalf!

David staat op en loopt naar een van de camera’s.

‘Het spijt me,’ zegt hij, zijn schouders een paar keer ophalend. ‘Het spijt me. Ze weet niet beter. Ze komt uit Holland, uit Amsterdam.’

‘Hebben ze jou niet uitgelegd dat dit soort woorden verboden is op onze publieke televisiezenders?’ zegt hij, als hij weer bij me zit.

‘Je bedoelt woorden zoals *fuck*?’ vraag ik, lekker onnozel (ik ben tenminste mezelf). Wederom schreeuwen vijfhonderd Amerikanen het uit onder aanvoering van Paul Shaeffer, terwijl David hoofdschuddend zijn gezicht achter zijn handen verbergt. Salman begint me zo langzamerhand steeds

vriendelijker aan te kijken en toe te knikken. Na een paar seconden roep ik dat het toch uiterst hypocriet is dat ik moet oppassen wat ik zeg, als ik tijdens de korte tijd van mijn bezoek aan New York iedereen die ik ben tegengekomen de woorden *fuck, fuck you en fuckin' this* meerdere malen heb horen gebruiken. Het woord is de afgelopen dagen waarschijnlijk vaker gezegd dan in praktijk gebracht, roep ik, en deze zin levert me opnieuw een applaus op.

Dave schudt wanhopig zijn hoofd. Hij verzucht: 'All right, we gaan er maar even uit voor een serie boodschappen, en als we terugkomen dan heb ik deze knappe Hollandse vrouw – ze is Hollands, vandaar – uitgelegd wat je wel en wat je niet mag zeggen op de Amerikaanse nationale televisie. Tot zo!'

Deze laatste uitroep is voor de mongoloïde meute het sein om nogmaals dolblij te juichen. Werkelijk geluk lacht hen dan ook toe: hun familieleden thuis krijgen commercials!

Terwijl het CBS Orchestra een stevig popnummer inzet, pakt David onmiddellijk een sigaar van onder zijn bureau. Even verwacht ik een reprimande, maar Dave schreeuwt tegen mij: 'Absoluut geweldig. Ik vind je heerlijk. Ga zo door.'

De pauze duurt een paar minuten, waarin de band speelt en een grimeuse ons alle drie bijwerkt. Als de uitzending op het punt staat weer te beginnen, verstopt Dave zijn sigaar snel onder het tafelblad, de rook met zijn hand wegwapperend (want ook roken is niet correct op de Amerikaanse buis, heeft hij me net uitgelegd).

Tikkend met een potlood tegen de tafel vertelt Dave aan de late inschakelaars wat er tot nu toe in zijn uitzending is gebeurd en dat hij een Nederlandse gaste heeft die de regels in Amerika niet zo goed kent.

'Maar het is goed, hardwerkende eerbare burgers,' zegt hij tegen de mensen thuis, 'het is goed als er af en toe mensen zijn die de regels niet kennen. Daardoor worden we gedwongen over die regels na te denken en te toetsen of ze nog wel dienen waarvoor ze zijn ingesteld...'

Een paar seconden kijkt Dave met een schuin hoofd uiterst serieus in de lens, daarna draait hij zich naar ons met een 'ik begrijp zelf ook niet wat ik nu zeg'-blik. Pas als Paul Shaeffer 'ééééé' heeft geroepen, durft het publiek te lachen. Omdat Dave met Salman over India heeft gepraat, wil hij van mij weten hoe de situatie in Holland is. In snel tempo bestookt hij me met een spervuur van vragen: 'Waarom horen we altijd de wildste verhalen over jouw land? Mag bij jullie echt alles op televisie? Is het waar dat iedereen drugs gebruikt? Zenden jullie porno uit op het kindernet? Propageert jullie overheid

groepsseks in de media? Licht ons eens even in, *Philaine*, licht ons eens in over die onzedelijke vrijdenkersstaat van jullie.'

Ik beaam onmiddellijk alles wat Dave heeft gezegd en vertel dat Nederland het meest verdorven land is dat ik ken, althans in theorie, want in de praktijk is iedereen natuurlijk heel christelijk en menslievend en lid van Amnesty International en heel accuraat in het terugbrengen van zijn boeken naar de plaatselijke bibliotheek.

'In welk land zenden ze op *prime time* een cursus Creatief Met Hasjesj of een katholieke handleiding Verbeter Uw Fellatio uit? Bij ons dus.'

David neemt mijn antwoord weifelend in zich op en draait zich naar de zaal. 'Fellatio is de naam van een Belgische ijsmaak,' legt hij uit.

'Maar even serieus,' gaat hij verder, 'nu wil ik dat je eerlijk antwoord geeft. Dit is een heel belangrijk onderwerp. Is het waar dat ze bij jullie op de nationale zenders pornografie uitzenden? Is dat waar, *Philaine*? Ik bedoel: por-no-gra-fie?!'

'Met jou praat hij over broodbeleg en met mij wil hij het over porno hebben,' zeg ik tegen Salman, die het heel vertederend voor Dave opneemt (even schiet er geldbelust door me heen: wurg hem! Wurg hem!).

'*Just answer the question, Dutchy!*' roept Dave en maakt een paar corrigerende gebaartjes met zijn handen. Om precies te zijn: hij slaat met de buitenkant van de vingers van zijn ene hand tegen de binnenkant van de vingers van zijn andere hand. Ik kijk naar dit gebaar en wat Dave niet verwacht, is dat ik het onmiddellijk begin te imiteren. Het is waarschijnlijk een komisch gezicht te zien hoe de belangrijkste man uit de Amerikaanse omroepwereld en ik een wedstrijdje doen wie er het krachtigst met zijn ene hand tegen zijn andere kan tikken. Ik win en Dave zegt quasi boos: 'Wou jij mij nadoen? Wou jij mij werkelijk nadoen? Wil jij dan ook meteen maar de hele show doen? Is dat waar je op uit bent? Wil jij mijn hele show doen?'

Hij staat op, wijzend op zijn zitplaats. Nogmaals vraagt hij een paar keer bluffend of ik werkelijk zijn hele show wil doen. Omdat ik mij graag laat uitdagen sta ik ook op en onder applaus loop ik naar Daves plek achter het bureau. Dave kan nu niet inbinden en moet wel zijn stoel naar achter schuiven om mij te laten plaatsnemen.

'Nou, dan doe jij ook de hele show!' roept hij nog steeds quasi boos als hij op mijn oude stoel is gaan zitten.

Het geeft een goed gevoel, deze plek, dat moet ik eerlijk toegeven. Konden mijn ouders me maar zo zien. Zo jong, en nu al mijn eigen show op het kanaal van de Amerikaanse broadcasting compagny CBS, dat hadden jullie niet

gedacht, hè vader, hè moeder? En Max dan! Jij dacht zeker dat je de enige was die hier in New York op een podium de blits kon maken. Voorlopig keken er naar jou nog geen duizend toneelliefhebbers, terwijl er naar mij op dit moment vijfhonderd en later vanavond tien miljoen echte mensen kijken.

Terwijl ik mijn nieuwe baan tot me door laat dringen, kijkt ook Dave om zich heen. Hij doet verschrikt of hij nu pas ontdekt dat hij naast Salman zit.

‘Hi, I’m Dave! The new guest,’ stelt hij zich voor. Salman speelt mee en geeft hem een hand. Dan kijkt Dave mij hoopvol aan. Hij wil weten of ik hem geen vraag ga stellen. Ik gebaar hem even te wachten, waarna ik een potlood uit een bakje op het bureau pak en naar de camera gooi, precies zoals ik het Dave heb zien doen. Paul Shaeffer doet ‘ééééé’ en de toeschouwers geven me mijn zoveelste uitbundige applaus; ik begin er een beetje verslaafd aan te raken.

‘Oké Dave,’ zeg ik, ‘je vroeg mij net naar de pornografie in Nederland. Het klopt dat ze bij ons niet schrikken van een paar gespannen tepels of een binnenbeense deurmat op *prime time*, maar het blijft een beetje kinderachtig, als je het mij vraagt. Ik bedoel: ze zenden iedere avond een paar slappe films of haastige documentaires over prostitutie of sekswinkels uit, maar de essentiële zaken – dat wat porno zo’n goede naam geeft – worden de kijker steeds onthouden. In feite zijn ze bij ons net zo hypocriet als hier in Amerika, maar dan een stuk geniepiger.’

‘Wauw!’ roept Dave. ‘Wauw! Wat een enorm lijpe staat moet dat zijn. Bedankt voor deze uitleg! Maar genoeg over jouw land, nu ben ik de gast. Wat wou je nu eigenlijk weten? Waartoe deze uitweiding over pornografie in Holland? Wat ga je mij vragen, *Philaine*?’

‘Of jij wel eens een pornofilm hebt gezien, Dave.’

Het rumoer dat over ons heen walst, is nog totaler dan toen ik net per ongeluk *fuck* zei (vooral Paul Shaeffer laat zijn Gilles de la Tourette het op een aandoenlijke manier winnen van zijn stembandcontrole). David boogt zijn wenkbrauwen en kijkt naar de zaal met een ‘o jee’-blik.

‘Is het nog geen tijd voor een commercial?’ vraagt hij aan Rob (ik mag Rob zeggen), die naast een cameraman staat te glunderen, maar als het publiek begint te joelen ziet Dave in dat hij antwoord moet geven. Eerst wil hij weten of mijn vraag soms een uitnodiging was, en dan doet hij een Texaanse boer na. ‘Hell yes! I’ve seen sach movies, ga’l,’ zegt David Popeye Letterman, vreemd met zijn gezicht trekkend. ‘What do ya think I am? I’m not from Mars!’

De zaal schatert.

‘O ja, *sure*,’ roept David plotseling verontwaardigd naar de zaal. ‘*Sure*, lach me maar uit. En ik ben zeker de enige hier in de zaal? Vraag het hun, *Philaine*, vraag hun wie er wel eens een biologiefilm heeft gezien. Dan draaien we alle camera’s naar de zaal en zoomen we in op degenen die hun vingers omhoogsteken. Dat is leuk voor hun burens. Vraag het hun. Kijken of ze er plezier in blijven hebben mij uit te lachen.’

In het publiek wordt nog steeds gegrinnikt (het is een dolle bende), ook als vier camera’s zich inderdaad naar de zaal draaien. De hele opname lang begon het publiek tot dusver wild te zwaaien als het in het blikveld van een camera kwam, maar vreemd genoeg houdt op dit cruciale moment iedereen zich in. Wel wordt er stevig gegiecheld.

‘Ja, daar heeft ze jullie toch mooi even in haar greep’ schreeuwt David tegen de zaal met zijn vingertikgebaar. Ik wacht tot de pleziervloed is weggeëbd.

‘Hallo, jullie zijn toch volwassen?’ roep ik met hetzelfde gebaartje, ‘ik vraag iedereen de hand op te steken die wel eens een pornofilm heeft gezien, en niemand steekt zijn hand op. Dat klopt toch niet?’

‘Ze zijn natuurlijk bang dat wie zijn hand opsteekt van onze regie een tekstje onder zijn hoofd krijgt: “*This is a pervert*”,’ zegt Dave tegen Salman.

‘Ik begrijp het niet,’ zeg ik tegen mijn gasten, ‘laatst las ik in een artikel dat vijftientig procent van de Amerikanen onder de vijftig jaar ten minste één maal porno heeft gezien. Vijftientig procent!’

‘Zo weinig?’ zegt Salman, en Dave gaat verder: ‘Ofwel, *Philaine*, door een vreemd statistisch toeval heeft de resterende vijftien procent zich hier in het Ed Sullivan Theatre verzameld...’ Dave kijkt even heel wantrouwend naar het publiek en zegt langzaam: ‘... of we hebben vanavond een zaal met alleen maar leugenaars.’

De leugenaars gillen het uit.

‘Wat moeten ze nou van zichzelf denken als ze straks in bed liggen, Dave?’ vraag ik bezorgd, maar Dave stelt me gerust: ‘Don’t worry, they’re just a bunch of losers.’

Nu we porno hebben gehad, wil ik het publiek gaan uithoren over het gegeven dat zevenentwintig procent van de Amerikaanse vrouwen anale ervaring heeft, seksueel gezien. Daar hoor je nou nooit eens iemand over. Als je die cijfers toepast op deze zaal betekent het dat alleen al op de eerste rij zeker tien vrouwen over dit onderwerp kunnen meepraten (en ik wil weten welke).

Voor ik verder kan gaan zie ik echter dat Rob een bord omhooghoudt met het woord *break*. Dave ziet het ook en wil zich tot de mensen thuis richten, maar ik ben hem voor. In de camera zeg ik: ‘Helaas moeten we er nu even uit voor een druk op het kapitalistische gaspedaal, hoewel dat ons mooi de gelegenheid geeft het publiek bij te spijkeren over de geschiedenis van de natuurfilm. Als ik terugkom, praat ik verder met mijn gasten Salman Rushdie en David Letterman. Tot zo!’

Na mijn sein begint het autistische organisme in de zaal voor de zoveelste keer te applaudisseren. Op een monitor zie ik hoe de regie als grap onder het klapvee heeft gezet: ‘*Perverts*’.

De weg van het lachen

In de pauze wisselen Dave en ik weer van stoel. Zowel Dave als Rob vertellen me dat ik een uitmuntende gast ben, de droom van iedere talk show host. Dave neemt een paar trekken van zijn sigaar en Salman en ik worden weer bepoederd.

Na de commercials neemt Dave het woord. Hij vertelt dat we voor de break een paar dolle momenten hebben beleefd, maar dat het nu weer tijd is voor die serieuze manier van interviewen waarvoor hij in het land zo wordt geroemd. Omdat ik mijn verhaal over gisteravond nog niet heb afgerond vraagt Dave me dat nu te doen. Ik had niet verwacht dat we nog op dit onderwerp zouden terugkomen, dus ik ben even van mijn apropos. Ik dwing mezelf terug te denken aan gisteravond in The Joseph Papp, maar voor ik kan verwoorden wat er daar is gebeurd, zegt Dave tegen het publiek: ‘Jullie kunnen maar beter goed luisteren, want wat *Philaine* nu zal vertellen gaat over seks op het podium, een vorm van lichaamsbeweging waaraan ik ook vaak denk wanneer ik zulke leuke gasten heb...’ hij kucht, ‘als bijvoorbeeld Salman.’

Op vijfhonderd uitzinnige Amerikanen in de zaal na lacht niemand, het is echt een leuke avond.

‘Vertel, *Dutchy!*’ roept Dave, als hij merkt dat ik even aarzel. ‘We willen je verhaal horen!’

‘Waarom,’ zeg ik langzaam, ‘waarom moet jij van alles een grap maken? Dat zou ik nou echt wel eens willen weten. Je vraagt me te vertellen over wat ik gisteravond heb gedaan toen ik in een erg kwade bui een toneelvoorstelling verstoorde omdat mijn vriend op het punt stond zijn geslachtsdeel in dat van

zijn tegenspeelster te drukken, maar voordat ik de kans krijg erop in te gaan heb jij alweer een komisch terzijde gemaakt. Zo gaat het voortdurend.'

Dave reageert niet en kijkt me peilend aan. Hij begrijpt mijn plotselinge serieuze gedrag niet, evenmin als Salman en Rob en vermoedelijk iedereen in dit theater.

'Dat was een verschrikkelijk moment voor mij, gisteravond,' leg ik met trillende stem uit. 'Ik zag mijn vriend geheel naakt in een *art porno*-achtige setting heel functioneel aan de vriendin van de huidige ontbijtweerman van CBS likken, en ik dacht: moet ik hier werkelijk naar kijken? Oké, in een vlaag van kwaadheid sta ik op en verhinder ik de daad van mijn vriend, een actie die de kranten haalt. Jij vraagt me vervolgens hierover te komen praten in jouw programma, maar voor ik goed en wel kan uitleggen wat me bezielde, heb je me onderbroken om een gratuite lach te scoren. Dat vind ik laag.'

De stilte in de zaal ineens is overweldigend. Ik zie iedereen verschrikt naar me kijken.

'Maar...' probeert Dave.

'Maar wat? Van alles probeer je een grapje te maken, Dave. Aan Rushdie vraag je wat zijn favoriete broodbeleg is, alsof hij niet ter dood is veroordeeld door de Iraanse geestelijkheid. Mij laat je teruggaan naar die vreselijk traumatische avond, en als ik er bijna ben, zet je me voor gek. Ik... Ik...'

Ik breng mijn handen naar mijn gezicht en begin te schokken met mijn schouders. Door mijn vingers zie ik dat Dave helemaal ontdaan is. Hij kijkt geschrokken naar Rob, terwijl ik steeds luider begin te snuiven. Dave legt zijn hand op mijn arm en zegt zacht: '*Philaine*, wat is er? Heb ik je beledigd? Kwam mijn grapje niet goed over? Het was niet bedoeld om je te plagen.'

Mijn schouders blijven schokken.

'Hé, ik wilde je niet verdrietig maken, integendeel,' zegt hij troostvol en uiterst vriendelijk. 'Grijpt het je zo aan wat er gisteren gebeurd is? Hé *Dutchy*, stil maar stil maar stil maar. Je hoeft toch niet te huilen. Ik ben bij je.'

Hij slaat beschermend zijn arm om me heen en dan richt ik me op. Ik heb hem namelijk waar ik hem hebben wil.

'HAA! HAAAA!' .bulder ik

Met een grote grijns om mijn mond toon ik Dave mijn onbetrane ogen, waarna ik hem rücksichtslos uitschater. De truc met het huilen werkt altijd!

De amorfe menigte in de zaal brult intussen hilarisch met me mee, zo hard en overweldigend als ik ze deze opnames nog niet heb horen brullen. Het

duurt even voor het tot Dave doordringt dat ik hem in de maling heb genomen, maar dan fluistert hij ontzet: ‘Ah nee, je bedondert me! Je laat me erin trappen! Je zet me voor gek in mijn eigen show, ik weet niet wat me overkomt.’

Uit het veld geslagen roept hij naar Paul dat hij het begint te verliezen. ‘We worden oud, *buddy*, deze jonge Hollandse meid neemt me in de maling tegenover half Amerika en ik laat het nog gebeuren ook. We worden oud.’

Zuchtend kijkt hij naar mij, naar Rob en naar de menigte, die maar blijft gillen en applaudisseren. Sterker nog, als er een plezierhemel bestaat, is dit publiek zich aan het doodklappen, ik weet het zeker.

Ieder dier is droevig

Vier uur later. De dag eindigt zoals hij begon: in een vreemd bed. Ik ben alleen. Ik ben al twee uur eindelijk helemaal alleen. In de Astoria Suite van het Waldorf Astoria Hotel (die ik heb gehuurd voor de prijs van bijna één contant gekregen Late Show-honorarium) lig ik op een drie-persoons lits-jumeaux te wachten tot de duimschroeven op de spieren in mijn rug worden losgedraaid. Ik vind dat ik rust heb verdiend na alles wat er is gebeurd deze dagen, mag ik? De room service brengt voor achtenveertig dollar een Waldorf Salade-buffet inclusief een kwart liter champagne. Pas na de opnames in het Ed Sullivan Theatre had ik mijn kater en zenuwen zo ver weggedrukt dat ik weer zin kreeg in voedsel en drank. Diep in mijn hart had ik heel naïef gehoopt dat Salman en ik na afloop van de show met Dave zouden dineren, maar Biff vertelde me dat deze zich na afloop van de voorstelling altijd in zijn kamer opsluit om een half uur lang alleen maar te huilen. Dan haat Dave zichzelf en wordt hij overmand door twijfels en onzekerheid, vulde Larry geheimzinnig fluisterend aan. In eerste instantie viel dit me een beetje tegen, maar later besepte ik dat ik één ding zo langzamerhand zeker weet: iedereen is onzeker. Ik begrijp Daves gevoel, want ik dacht zelf ook dat ik heel euforisch zou zijn na de opnames, maar in feite lig ik te zuchten en te sniffen, niet bepaald blij met mezelf. Omdat Dave niet met mij wilde eten, Gulpje een date had, L.T. was verdwenen en Max me om een of andere reden gestolen kan worden, besloot ik mezelf te trakteren op dit hotel.

Tijdens mijn maaltijd probeer ik L.T. te bellen, maar het antwoordapparaat van zijn draagbare telefoon staat aan (wat erop wijst dat hij iets héél belangrijks aan het doen is). Ik wil hem spreken omdat Gulpje me na afloop

van de show vertelde dat L.T. tijdens de opnames enorm kwaad was geworden toen ik Joanne omschreef als ‘de vriendin van de huidige ontbijtweerman van CBS’. Ik dacht eerlijk gezegd dat L.T. dit wel grappig zou vinden, maar hij schijnt me te hebben vervloekt en werkelijk ziedend van woede de kleedkamer uit te zijn gestormd, aldus d’n Gulp. Ik spreek mijn kamernummer bij het Waldorf Astoria in (niet omdat ik L.T. zo graag wil spreken, maar omdat het strak is je kamernummer bij het Waldorf Astoria in te spreken).

Nadat ik aan de receptionist gevraagd heb hoe laat het nu in Nederland is, bel ik mijn moeder. Ze is heel blij me te horen en wil meteen weten of Max & ik het naar onze zin hebben. Ze weet dus nog dat ik in New York zit. Ik vertel rustig dat ik in een hotel verblijf vanwege een verschil van inzicht, maar dat verder alles goed gaat. Mijn moeder reageert overdreven bezorgd. Als ik ergens niet tegen kan, zijn het die dramatische uitvallen van haar.

‘Mamma, ik zit in een suite van het Waldorf Astoria, alles heb ik goed geregeld,’ roep ik. De woorden Waldorf en Astoria doen mijn moeder heel even haar mond houden. Dan vraagt ze of ik echt in het Waldorf Astoria zit, en ik zeg ja. Verlekkerd wil ze weten of het net zo mooi is als The Savoy in Londen. Mijn moeder toetst namelijk alle hotels in de wereld aan The Savoy in Londen. Een jaar of vijftien geleden heeft ze Giph en mij eens meegenomen naar haar favoriete pension. Dat was toen mijn vader twee maanden in Azië zat en mijn moeder had bedacht dat het zo leuk zou zijn als we er een weekend op uit trokken. De meneer die meeding, was ‘een collega’ van mijn moeder die toevallig ook in Londen moest zijn. Omdat ik dit aanvankelijk geloofde, legde Giph uit dat ze vast ook met hem naar bed ging (ik wist niet precies wat dat betekende, maar wel dat het nogal vies was). Later heb ik me kunnen voorstellen hoe mijn moeder zich moet hebben gevoeld, ik bedoel: ze was een jaar of zesendertig en ze had een geheime vakantie met twee fantastische kinderen en een knappe *byronic hero* (al zag ik dat toen nog niet). Voor Giph en mij was slapen in een hotel sowieso een enorme beleving, dat het The Savoy was, zei ons weinig. Mijn moeder bracht ons eerst naar onze kamer en verdween meteen naar de hare (die – jaja – grensde aan die van haar collega). Het eerste wat Giph en ik op onze kamer deden, was de televisie aanzetten, want een tv op je kamer: dat was pas luxe! Al binnen vijf minuten kwam mijn moeder terug. Ik weet nog dat ik vond dat ze er heel mooi uitzag. Ze had lippenstift op en haar haar zat heel hip. Ze zag dat wij op bed lagen en kroop tussen ons in. ‘Vinden jullie het een mooi hotel?’ vroeg ze en gebiologeerd naar het scherm kijkend beaamden we dat. Mijn moeder was blij dat het hotel ons beviel en begon een beetje onrustig aan ons te plukken. Ze sloeg haar armen om ons heen om met ons te stoeien. Terwijl ik me dit herinner, besef ik opnieuw dat ze pas zesendertig was. Mijn

moeder prikte ons in onze zij en kietelde ons. Gezeten op het grote bed probeerden we haar terug te prikken en haar met ons tweeën te overmeesteren. Na een paar strijdhandelingen had mijn moeder ons echter allebei in een soort houdgreep. ‘Ik heb een goed idee!’ riep ze plotseling enthousiast. Mijn broer en ik keken haar vanuit onze onderliggende posities hoopvol aan. ‘Laten we gaan neuken!’ riep mijn moeder glunderend. De woede die mijn broer en ik hierna over haar uitstortten, was gigantisch. Mijn broer was echt kwaad, want zoiets stoms had hij mijn moeder nog nooit horen zeggen. Ik was ook verontwaardigd, maar alleen omdat Giph zo boos tegen mijn moeder uitviel (al begreep ik wel dat neuken nog smeriger moest zijn dan met iemand naar bed gaan). ‘O, pardon. Nou dan niet,’ zei mijn moeder toen ze weer naast het bed stond, half lachend, half verontschuldigend. Bij de deur vroeg ze voorzichtig of we het leuk vonden om even een uurtje televisie te kijken, zodat zij wat kon uitrusten. Giph en ik knikten quasi nors. Nu ik me dit herinner, besef ik pas hoe ze zich moet hebben gevoeld, hoe *affengeil* ze moet zijn geweest.

‘Is het wel zo verstandig dat je in een hotel zit?’ hoor ik mijn moeder vragen. ‘Zou je niet liever terug naar Nederland komen?’

Ik zou willen dat iemand mij eens uitlegt waarom ik me altijd zo aan mezelf erger als ik me aan mijn moeder erger.

‘Heb nou eens vertrouwen in me!’ roep ik in de hoorn, veel kwader dan ik het bedoel. ‘Ik zit hier in een suite die ik met eigen verdiend geld heb gehuurd, en alles gaat prima. Bemoei je nou niet op voorhand met me. Ik bel je op om te zeggen dat het goed gaat, en jij begint onmiddellijk te zeiken. Je mag pas ingrijpen als ik in de goot lig, Mamma, niet in een bed van het duurste hotel in New York.’

‘Waarmee heb je dat geld verdiend?’ vraagt mijn moeder na mijn uitval, doof voor wat ik zojuist heb gezegd.

Ik zucht heel diep.

‘O, Mamma!’

‘Ik wil gewoon weten hoe jij plotseling een kamer in het Waldorf kunt huren. Wat heb je daarvoor moeten doen?’

‘Ik heb een groep Arabische zakenmannen in de lift naar de bovenste verdieping van het Empire State Building gepijpt en afgetrokken, is het nou goed? Ze betaalden zoveel dat ik het hier nog wel een maand uithou. Dag Mam!’

Boos hang ik op, waarna ik onmiddellijk spijt krijg.

Omdat ik geen zin heb haar nog eens te bellen, probeer ik of Lala thuis is om te vragen of die haar wil geruststellen. Dat vind ik een goed idee. Ik hoor Lala's toestel overgaan en nu pas realiseer ik me hoe enorm ik eigenlijk naar een gesprek met haar verlang, haar te vertellen over alles wat ik hier in New York heb meegemaakt. Ik grijp naar mijn sigaretten op het bedkastje en vlij me in mijn kussens tot ik een lekkere lighouding heb. Het duurt even voor Lala opneemt.

'Hoi, met Kim!' hoor ik en een lange seconde zit ik perplex op het bed. Ik weet zeker dat ik het goede nummer heb gedraaid.

'Met Phileine...' zeg ik aarzelend.

Kim zegt: 'Hé, Phileine,' en roept naar Lala dat ik het ben.

'Hé Kim. Hoe gaat het?' vraag ik langzaam, beseffend dat ik mijn Officiële Beste Vriendin al maanden niet meer heb gesproken.

'Gaat wel. En met jou?'

'Gaat ook wel.'

Het blijft een paar seconden stil voordat Kim vertelt dat het uit is met haar vriend. Terwijl ze daarover begint uit te weiden, begrijp ik dat dit de reden is waarom ze bij Lala zit. Kim heeft haar vriendinnen weer nodig om haar in haar liefdesverdriet te troosten. Ik luister naar haar verhaal en als ze is uitgepraat vraag ik of ik Lala ook nog even mag spreken, maar mijn Officieuze Beste Vriendin staat inmiddels onder de douche.

'We gaan namelijk zo dadelijk naar een etentje bij een paar jongens,' legt Kim uit.

Aan de manier waarop Kim 'jongens' zegt, hoor ik de hunkerende gastvrijheid tussen haar benen.

'Moet ik vragen of Lala je even terugbelt?' vraagt ze.

Tergend traag dringen er dingen tot me door.

'Nee,' zeg ik zuchtend, en ik denk: nee, dat hoeft niet. Lala hoeft mij niet 'even' terug te bellen, want ik zit in New York, zoals jullie hadden kunnen weten als jullie me de afgelopen dagen één lullig keertje hadden gebeld en mijn antwoordapparaat hadden afgeluisterd. Maar dat hebben jullie dus niet gedaan.

'Ik bel zelf nog wel even terug,' zeg ik zacht, waarna ik monter tot ziens roep en de verbinding verbreek.

Een halve minuut zit ik met de hoorn in mijn hand zwijgend voor me uit te staren. De dingen die tot me doordringen, worden scherper en vaster omlind.

Ik breng opnieuw de hoorn naar mijn oor om bij mijn vriend Room Service een fles Chardonnay te bestellen. Zwijgend wacht ik op mijn wijn, denkend aan Lala en Kim en hun etentje, waarvoor ze mij dus niet hebben gevraagd. Kim heeft mij niet eens gebeld toen het uitging met haar vriend.

Binnen vijf minuten wordt mijn bestelling gebracht, net als ik ben opgestaan en met de afstandsbediening de televisie heb aangezet (dat is pas luxe). *The Late Show* is al een paar minuten bezig. De robbedoes maakt de fles geroutineerd open, terwijl ik kijk naar Dave en Salman. Ik hoop dat de jongen zo lang bezig is met die kurketrekker dat hij mij ook nog even ziet, maar hij verdwijnt voortijdig.

Weer op het bed zie ik mezelf. Ik drink van mijn glas en stel vast dat ik op de buis net zo grappig en gevat ben als in het echt tijdens de opnames. Ik kijk naar mezelf en ik zucht.

Waarom hebben mijn vriendinnen me niet gebeld? Waarom ben ik Max kwijtgeraakt? Waarom gaan dingen voorbij? Het is de eenzaamheid, Mamma, het besef dat je alleen bent. Als er stront tegen een ventilator wordt geworpen blijkt bijna altijd dat jij de enige bent om de spetters op te vangen. Voor mij betekent eenzaamheid dat degenen bij wie ik graag wil zijn mij niet meer moeten.

Dat is me eerder overkomen en zal me waarschijnlijk nog veel vaker gebeuren, maar toch kan en wil ik me daar niet bij neerleggen. Natuurlijk zou ik naar Nederland kunnen terugkeren, Mamma, maar wie heb ik daar op het ogenblik, behalve jou, bij wie ik niet wil zijn?

Het is ook de leegheid, Mamma, vooral de leegheid die me vaak erg somber maakt. Het is het gebabbel en gedreutel en hup we klotsen maar voort van onzin naar nutteloos en via gebrekkig naar zelfingenomen en vice versa. Natuurlijk betracht ik hier in New York de voorzichtigheid die je van me vraagt, maar ik kan niet verbloemen dat ik aan de dood denk soms, aan de gedachte de eenzaamheid voor te zijn. Het leven is zo vol bedrog en overal zijn luidruchtige en gemene mensen. Ik voel me wezenlijk alleen, Mamma, en weet niets om mezelf te troosten. Wat moet ik doen? Je wilt me helpen, maar ik laat je niet toe. Ik wil er alleen uit komen.

Tot de dikke dame begint te zingen

ZESDE DAG

Anorexiapatiënten schijnen een middel aan te maken waardoor het niet tot hen doordringt hoe ongezond dun ze eigenlijk zijn. Ik wou dat mijn hersenlaboratorium eenzelfde stofje zou produceren als ik mijn leven sta te overdenken. Het is kwart over zeven, vanuit het raam van mijn suite zie ik duizenden verlichte gebouwen, vier miljoen mensen en tienduizend gele autootjes. Een van de pijnstillers in mijn trommeltje Eerste Hulp Bij Ongeluk is het hardop uitspreken van poëzie, een tic die ik heb overgehouden uit de serieuze tijden dat ik leefde volgens het motto ‘het is nooit te laat voor een ongelukkige jeugd’, en de allermooiste dagen de allerverdrietigste waren (waarin ik de boekenkast van mijn vader plunderde, me het leed van de wereld aantrok, somber naar buiten staarde en mijn moeder voortdurend naliep om te roepen dat ze me in hemelsnaam alléén moest laten). De motregen zweeft tegen het raam en ik bezweer mezelf met een potpourri van mooie strofen en regels om mijn zwaarmoedige stemming van de afgelopen ochtend en middag en jaren te verlichten. Hardop en langzaam zeg ik mijn lijfregels, kijkend naar mijn transparante beeltenis in de spiegeling van de ruit (het is soms net of er nooit iets verandert).

Terwijl woorden en zinnen nagalmen in mijn hoofd wordt er geklopt op mijn voordeur. Ik roep yes, omdat ik de schoonmaakdienst verwacht, die ik vandaag al drie keer heb weggestuurd. Voor ik het doorheb, staat er een jongen in de gang van mijn suite, een Nederlandse toneelspeler annex live-show-artiest. Ik schrik, goddank zonder dit te laten merken. De jongen heeft een rokkostuum aan dat ik hem nog nooit heb zien dragen. Hij zegt: ‘Ben je alleen? Ik hoorde je met iemand praten.’

‘Je hoorde me een gedicht opzeggen, darmwandabces,’ zeg ik en met mijn rug naar de jongen toe herhaal ik: ‘Vrij wil ik zijn en onoprecht, zonder geloof of plicht of plaats. Zelfs liefde wil ik niet: die hecht. Heb mij niet lief, da’s wat ik haat. Wanneer ik zing wat ik niet lieg, als ik om wat gebeurde ween, is dit omdat gevoel vervliegt en ik mijzelf te zijn niet meen.’

Max knikt en zegt aarzelend: ‘Mooi.’

Ik (bits): ‘Ja heel mooi ja.’

Ik draai me om en we staan tegenover elkaar, een halve minuut lang. Max kijkt mij aan, ik hoor hem ademen door zijn neus. Ik moet toegeven dat hij er weergaloos mooi uitziet in zijn rokkostuum (waarom draagt hij dat in 's Herennaam?). Gevoelens zijn nooit hypocriet. Ik heb de drang de jongen op wie ik verschrikkelijk boos ben te omhelzen, hem krachtig beet te houden en te strelen in zijn nek. Ik zeg: 'Ik vind je een honderdprocents kloot-baviaan en ik wil niets meer met je te maken hebben.'

Max haalt adem en zegt dat ik dat helemaal niet wil.

Weet hij.

Weer zwijgen we lange tijd.

'Kom met me mee naar mijn kamer,' zegt Max rustig.

'Wat is er mis met deze?' vraag ik schouderophalend.

'Ik wil met je praten en dat wil ik niet hier. Dit is nep. Dit is een hotel voor rijke prolurken.'

Zegt de man in rokkostuum.

Ik roep: 'Jij hebt niets te willen. En als je niet oprot, bel ik de security.'

Bij het woord 'security' moet ik zelf ook bijna lachen.

'Oké,' zegt Max luid en dan doet hij iets wat ik niet van hem verwacht had. Hij loopt vastberaden op me af en even lijkt hij me aan te willen vallen, maar in werkelijkheid pakt hij me beet en tilt me in één beweging over zijn schouder. Woppa! Hoewel ik roep, nee, *krijs* dat hij me onmiddellijk moet neerzetten, pakt Max vastberaden de suitesleutel en mijn portemonnee van het dressoirblad.

Kalm loopt hij in de richting van de deur, immuun voor mijn gebeuk op zijn rug. Ik probeer de flappen van zijn kostuum te pakken, maar dat lukt niet. Het enige wat Max zegt is: 'Je hebt er zelf om gevraagd. Ik pik het niet langer.'

Snel controleert hij de suite of er niets van mij is blijven liggen, en daarna sluit hij de deur achter zich.

'Mag ik even weten wat je van plan bent?' vraag ik, *beyond* boosheid, als we voor de lift staan te wachten. Een Japanner die op ons toeloopt, doet of het normaal is dat een jongen een woedend meisje op zijn schouder heeft.

Max zegt: 'Dat lijkt me duidelijk. Ik ben het gezeik zat. Ik neem je mee. Ik ga niet jarenlang discussiëren en elkaar honderden verwijten maken over wat er deze dagen is gebeurd. Jij kunt nu eenmaal niet één enkel gesprek voeren zonder te generaliseren en daar heb ik helemaal geen zin in. Ik neem je mee, je houdt je kop, we vergeten wat er is gebeurd, het is weer goed tussen ons en

daarmee basta. Later zullen we erom lachen.’

Als we in de lift staan, geef ik Max antwoord door in een laatste wanhoopspoging te proberen stevig op zijn rug te hakken. Ik schal daarbij de harde karatekreet ‘haayicha-maxalamelossaalul!’, maar ook dit vermurwt de Japanner niet zijn gezicht uit de plooi te trekken.

In de hal reageren gelukkig veel mensen verbaasd op de jongen in rokkostuum die een meisje op zijn schouder sjouwt. Bij de hotelbalie vraagt Max strak mijn rekening. De receptionist wil aarzelend weten of alles in orde is. Veel hangt nu af van mijn blik. Als ik lach, is er niets aan de hand, maar kijk ik getergd, dan wordt Max binnen drie minuten gearresteerd wegens sexual harrassment en krijgt hij drie jaar werkkamp of zoiets. Voor een glimlach heeft een mens negenenzestig spieren nodig, laten we zeggen dat ik er om redenen die ik zelf niet kan achterhalen vierendertig beweeg, genoeg om de hotelier tevreden mijn account op te laten maken. Max betaalt hem cash zeventhonderd dollar uit mijn portemonnee, waarna de man ons een prettige dag toewenst.

Een minuut later lopen we op straat, ik golvend op Max’ bovenrug. Manhattan is een mooie stad, vanuit dit perspectief. Ik denk dat hooligans Max hoopt dat ik hem vraag om mij weer neer te zetten, maar dat kan hij dus vergeten. Als hij me zo nodig moet dragen, dan tot aan zijn huiskamer (gelukkig regent het nog steeds). Hoewel ik weet dat het niets uitmaakt, probeer ik zo log en zwaar mogelijk te hangen. Het vreemde is dat niemand in de stad op-of omkijkt naar ons, ook niet in de metro. De tocht duurt een kwartier en al die tijd houdt Max de Barbaar mij op zijn schouder. Pas bij zijn voordeur buigt hij door zijn knieën en werpt hij me met een boogje op mijn benen. Gevoelens zijn nooit hypocriet. Max zegt ferm: ‘Zo!’ Ik zeg nog veel ferner: ‘Zo!’ We kijken elkaar aan en een quantummechanische elektronverplaatsing later staan we elkaar in een omhelzing af te lebben, God mag weten waarom.

‘Sorry,’ zegt Max als we nahijgend schuilen onder de luifel bij zijn voordeur. ‘Het was vervelend en macho om je op die manier te ontvoeren, maar het moest. Ik was het zat. Ik wilde dat het voorbij was.’

Ik antwoord niets, tenminste niet met woorden. Tien vingers zeggen meer dan duizend zinnen. Ik streel zijn hals, de hals van mijn held, mijn sjerpa, mijn sleeptouw, mijn bedwinger.

‘Als je maar niet denkt dat ik je nu weer leuk vind,’ zegt mijn mond uiteindelijk (hoewel de waarheid natuurlijk is dat je altijd verliefd wordt, en blijft, op een verkeerd iemand die dat niet verdient).

De zin van het sterven

In de huiskamer word ik door de aanwezigen schreeuwend enthousiast ontvangen, althans door Gulpje. De rest van het gezelschap kijkt mij ronduit kwaad en agressief aan als ik ze begroet met een vrolijk: ‘Hi everybody, how do you do?’ Om een of andere reden zit de kamer vol mensen: Jules, Ruth en haar aanhangsel, Joanne, L.T., de homoseksjuwelen Benny & Marc, Reginald, een paar andere toneelspelers van CLASS 199SIX en zelfs de grieperige Leonard. Er valt me iets op aan dit gezelschap: iedereen is gekleed in rokkostuum dan wel galajurk. Ik ben zo iemand die zulke dingen solipsistisch op zichzelf betreft: ze zullen zich toch warempel niet zo hebben toegetakeld om te vieren dat ik terug ben? Ik vraag Max fluisterend of er een feestje is, waarna hij me meeneemt naar zijn kamer en me een mooi ingepakt doosje geeft.

‘Dit heb ik gekocht op de dag dat je hier aankwam, het is een cadeautje voor het gala van vanavond,’ zegt hij. In het pakje zit een werkelijk extreem laag uitgesneden luxe zwartglimmende minijurk. Ik streel de stof en terwijl ik me langzaam begin uit te kleden, vertelt Max me van de naderende party. Eenmaal per jaar wordt er in Manhattan de zogenaamde Aids Walk gehouden, een looptocht waarbij tienduizenden mensen per kilometer geld inzamelen voor de bestrijding van aids. Traditioneel krijgen de tweeduizend lopers die het meest hebben binnengehaald samen met hun partners van de Newyorkse middenstand een gigantisch feest aangeboden: het fameuze Aidsgala voorafgegaan door het copieuze Aidsbanket. Heel CLASS 199SIX heeft een paar weken geleden meegedaan met de tocht en alle spelers (gezonde jonge mensen) zijn in de hoogste regionen geëindigd. Dit was een erekwestie, omdat Reginald had bedacht dat het gala van vanavond een perfect decor zou zijn voor het afscheidsfeest van *rOmEO-n-jULieT* en alle randfiguren.

‘Mij lijkt het ook een goede avond om onze band weer eens te verstevigen,’ zegt Max, als ik het jurkje om mijn lichaam heb gestroopt. Hij legt zijn armen om me heen en probeert me te kussen.

De hele dag heb ik uit mijn raam gekeken en vaak heb ik daarbij gedacht aan een foto uit *Fifty Years Time/Life Magazine* van een eenentwintigjarig Greta Garbo-achtig meisje (dat in de jaren vijftig vredig lag te slapen) (in een badkuipvormige deuk) (in het dak van een Buick) (die geparkeerd stond voor een hoog flatgebouw) (waaruit ze even daarvoor was gesprongen). Ik denk

dat ik de enige ter wereld ben die een uitvergroting van die foto aan de muur heeft hangen. Waarom sprong ze? Heb ik me meerdere malen snotterig afgevraagd. Wat was er zo erg in het bestaan van een eenentwintigjarige vrouw dat ze besloot het leven van zich af te springen? *Cette fille c'est moi*, heb ik ooit besloten, en ook vandaag heb ik er urenlang over gefantaseerd of mijn slaap net zo mooi zou zijn als die van haar (ongemerkt spiedend naar een Oldsmobile).

Nooit gaat iets zoals je denkt dat het zal gaan, ik verbaas me nergens meer over. Hoe somber ik ook was, nog geen anderhalf uur later zit ik met Max, Reginald en Gulpje in een taxi onderweg naar een spectaculair etentje en feestje voor vijfduizend mensen, net zo gespannen en opgetogen als de rest van Max' klets- en knuffeklub.

Het Aidsgala wordt gehouden in The Palladium (reisinformatie: de befaamde jaren-tachtig-discoschouwburg, beroemd van films als *Bright Lights, Big City*), CLASS 199SIX verzamelt zich bij de immense trap met de honderden lampjes. Het duurt een kwartier eer alle acteurs zich hebben verzameld. Veel spelers zijn erg verbaasd juist mij te zien – met sommigen van hen ben ik eergister nog bijna op de vuist geweest maar er is niemand die een woord tegen me zegt.

‘Het lijkt of ik besmet ben met een enge ziekte, moet je eens opletten zoals ik word genegeerd,’ zeg ik tegen Gulpje. Hoewel de spelers niet tegen me praten, merk ik dat er wel over me wordt gepraat (want ik hoor een paar keer de woorden ‘Letterman’ en ‘Late Show’). Mijn vermoeden is: wanneer je net zoveel minuten mocht leven als er achter je rug om over je werd geouwehoerd, zou je aan vier mensenlevens nog niet genoeg hebben. Lala zegt altijd (of liever: wel eens) dat praten over anderen de smeerolie van de menselijke omgang is en dat het enige wat de mens wezenlijk van het dier onderscheidt het vermogen tot roddelen is. Wij roddelen dan ook schaamteloos, geen geheim is bij ons veilig en we vertellen alles door. Ik ga er derhalve geen halszaak van maken dat ik hoorbaar word beschimpt door Max' medespelers (al sta ik mijn tranen weg te knijpen).

Wachtend op de andere acteurs scan ik met mijn vriendin Gulpje het toestromende galapubliek. Wij van CLASS 199SIX zijn slightly overdressed in onze rokkostuums en galajurken, maar dat was de gimmick geloof ik. Voor het eerst sinds mijn verblijf in New York zie ik overwegend goed geklede mensen met intrigerende koppen; wat een verademing. Er lopen veel drag queens en geile kontjongetjes, maar ook veel schreeuwende fag hags en wandelende designhangers, mannen met Mao-pakken, vrouwen met hier en daar een pluisje rond hun tepels, afgetrainde tachtigers en vermoeide twintigers met doorleefde gezichten en uitgeleefde lichamen. We zien Barbie

& Ken in het groot, we zien twee advocaten uit *L. A. Law*, we zien een American Football Team in volle outfit (Gulpje, verheugd: ‘Ah, de stoottroepen!’) en we zien de complete Village People. Dan, ik hou het bijna niet voor mogelijk, sta ik plotseling oog in oog met mijn ergste nachtmerrie: mamma Ruth, met pappa Ruth in haar zog. Jezus, wat doen die hier? Ik kleef vast aan het tapijt. Mamma Ruth knikt me minzaam toe (een beetje zoals Hitler Chamberlain moet hebben bedankt voor het Peace In Our Time-Akkoord van 1938), voordat ze haar dochter bij wijze van begroeting in haar kin drukt.

Het wordt allengs voller in de hal bij de trap, zo vol dat de homogeniteit van CLASS 199SIX in het gedrang komt. Gulpje en ik raken los van de groep en besluiten zwaaiend en gebarend naar Max het feest gezamenlijk te verkennen. Max steekt lief zijn duim op.

Als we rondlopen, stellen we vast dat de sfeer weergaloos is, daar verbaas ik me echt over. Toen Max het had over een aidsgala dacht ik in eerste instantie aan een soort geëngageerde demonstratie, maar dit feest is precies het tegendeel. In de grote zaal van het Palladium speelt een wild pretorkest, op iedere verdieping staan stands met bakken exquisite voedsel en vaten champagne, in een bovenzaaltje wordt luid gillend gepraat en gelachen, in het Diet Pepsi-gedeelte praten mensen over deconstructivistische kunst, en de enorme kelder is omgebouwd tot een spetterend roze jaren-zeventigdisco.

Het is hier dat we in gesprek raken met twee typische probleem-niet-drinkers, gigantisch grote en gespierde negers die water bestellen terwijl wij uitdagend nippen van onze roze champagne (omdat dat zo goed matcht met onze galajurken). De man met wie ik praat, vertelt na twee perriertjes giechelend dat hij ontmaagd is door het linkerbeentje van de barbiepop van zijn zus, en Gulpjes kleerkast legt uit dat hij afknapt op mannen die van hem verlangen dat hij hen Flipper noemt tijdens het herders-uur. Na een tijdje roept een van de negers dat hij zo’n zin heeft om te freaken in de grote zaal. Zijn vriend vindt dat een goed plan en roept dat wij mee moeten. Omdat wij liever even bij de champagne blijven, groeten ze ons allervriendelijkst met een handkus. Completely flabbergasted staan Gulpje en ik hen na te staren. Het is dan ook intens aandoenlijk: twee enorme mannen die als Mike Tysons rustig naar de uitgang van de kelder stappen, met als enige verschil dat ze achteloos elkaars pink vasthouden.

Zo groot te zijn en pink aan pink te lopen, dat moet echte liefde zijn.

Nieuw lijden

In dezelfde zaal worden Gulpje en ik vervolgens belaagd door een groepje oogverblindende baby dikes. Deze modieuze supervrouwelijke jonge lesbo's vallen erg voor onze laag uitgesneden outfit. Ze gedragen zich uitdagend, zitten veelvuldig aan elkaar en beginnen ook ons te strelen en te vlooiën. Ik vind het allemaal best. Mijn gedachte aan die negers en aan 'echte liefde' blijft een beetje door mijn hoofd zingen, omdat ik daarmee de sfeer van dit gala perfect heb getypeerd. Als ik van alle feesten waar ik ooit ben geweest er één moest meenemen naar een onbewoond eiland, weet ik nu al dat het dit zou zijn: iedereen is vriendelijk, uitbundig, maf, onbezorgd en zichzelf. Als Gulpje wordt opgenomen in de *gang* van onze nieuwe vriendinnen, sta ik een beetje afwezig te bedenken hoe raar het allemaal is verlopen, hoe blij ik ben dat Max zijn kwaadheid opzij heeft gezet om mij in het Waldorf Astoria op te halen en mee te nemen naar deze wilde happening.

Terwijl ik besluit dat het goed is zo en dat ik niet lullig meer tegen Max zal doen, zie ik hoe een man een erg verzwakte jongen naar de bank recht voor me begeleidt. Ik bekijk het schouwspel onopgemerkt. Mijn nieuwste Chinese spreekwoord luidt: als een stier toeslaat, raken zijn hoorns de stierenvechter het eerst in de kloten (ik weet nog niet precies wat het betekent, maar het heeft met aids te maken). De man die ik bespied, is heel lief voor zijn vriend, hij ondersteunt hem met een paar kussens. Dit gaat gepaard met veel humor en plezier en lachen om dingen die misgaan. De man haalt een long drink water voor zijn uitgeteerde vriend en houdt het glas voor diens mond, zodat hij met een rietje een slok kan nemen.

Ik kijk ernaar en dan hoor ik plotseling iemand zeggen: 'Volgens Schopenhauer schaamt de mens zich voor seks omdat deze gericht is op voortplanting en dus op nieuw lijden en nieuwe dood. Wie seks bedrijft, zou verantwoordelijk zijn voor de dood van zijn nageslacht.'

Het is Reginald die dit zegt. Hij staat naast me en kijkt ook naar de verzwakte jongen. Zonder op mijn feedback te wachten gaat hij verder: 'Dat was in de vorige eeuw. Tegenwoordig vermoorden we onszelf als we niet oppassen, of worden we gedwongen aan een rietje te zuigen als we van seks hebben gedronken, zoals die jongen daar. Misschien schamen we ons daarom voor lichamelijke liefde. Schaamte, *Philaine*, het komt allemaal neer op schaamte. Dat was het thema van het toneelstuk dat jij zo verfoeide.'

Samen zien we hoe de jongen op de bank zijn hoofd tegen de schouder van zijn buddy te rusten legt.

'Reginald, please look at me,' zeg ik, als hij naar het koppel blijft staren. Hij draait zijn hoofd naar me toe. We kijken elkaar lang aan, terwijl

ondertussen de Bee Gees *How deep is your love?* Zingen. Ik wil iets tegen Reginald zeggen, maar ik weet het niet onder woorden te brengen.

‘Wat?’ vraagt hij uiteindelijk, halflachend.

Hij ziet er mooi uit in zijn rokkostuum, ik bedoel voor een bezielde cultuurjunk.

Ik haal adem en zeg langzaam: ‘Over rOmEO-n-jULieT wou ik je nog zeggen: ik vond het een mooi toneelbeeld, Reginald.’

Ik verwacht dat Reginald me na deze onthulling breed lachend in zijn armen zal sluiten, maar in plaats daarvan loopt hij hoofdschuddend van me vandaan. Ik kijk hem na. De tolk in mijn hoofd legt me uit dat hij gewoon niet vriendelijk kan reageren.

Het raakt erg druk in de kelder, maar Max heb ik hier nog niet gezien. Gulpje speelt inmiddels een gevaarlijk spelletje met de hoofd-dike van het groepje, door wie ze zich behoorlijk laat inpalmen. Ik vind het mooi om te zien hoe de spanning tussen hen groeit. Gulpje en haar vriendinnetje zijn niet de enigen die bevangen worden door een stijgende endorfinespiegel, er wordt uitzinnig gedanst op nummers als *Stayin’ alive* en *We are family*. Een clubje mannen maakt er een soort volksdansen van; ze grijpen elkaar bij de armen en draaien vrolijk in het rond.

Hoewel ik kijk naar de dansvloer houd ik steeds met een schuin oog de zieke jongen en zijn buddy in de gaten. De jongen is een kwartier geleden in slaap gevallen en ligt op de bank half tegen zijn vriend aan, die niet al te vrolijk voor zich uit tuurt. Dan gebeurt er iets waardoor de sinuscurven in colonne over mijn lichaam trekken. Een van de mannen uit het vrolijke troepje op de dansvloer komt naar de buddy van de verzwakte jongen en gebaart of hij zin heeft om te dansen. De buddy knikt gretig en vijftien seconden later staat hij wild mee te schreeuwen en te dansen op *I’m so glad that I’m a woman* en *Voulez-vous coucher avec moi?*

Daar ligt hij dan, de doodzieke jongen. Hij zal wel niet willen dat zijn maatje zich afsluit voor het leven en de liefde, maar toch vind ik het schrijnend (al besef ik het eeuwige aan dit verhaal). Zonder er lang over na te denken bestel ik bij de bar een glas water en ga ik zitten op de bank vlak naast de zieke jongen. Hij rekt zich uit als een stervend vogeltje. Slaperig vraagt hij of ik lekker heb gedanst. Rustig vertel ik dat ik nog helemaal niet op de dansvloer ben geweest. Langzaam doet de jongen één oog open. Hij ziet dat ik zijn vriend niet ben en richt zich met moeite op.

‘Hi, how do you do?’ mompelt hij vriendelijk.

‘The way you like it, honey,’ antwoord ik lachend.

Heel even glanzen zijn ogen.

‘Ik ben Joseph,’ zegt hij. ‘Zie ik er slecht uit, vind je?’

Ik bekijk de getaande kleur van weggepoederde verlepping en knik voorzichtig.

‘Yeah? Well, you should see the other guy...’ zegt hij, waarna hij geluidloos grinnikt.

‘Sorry, dat was *gay* humor,’ legt hij uit als hij ziet dat ik niet durf te lachen. Nadat ik me heb voorgesteld houd ik hem het glas water voor. Hij neemt een slok en probeert quasi boos te roepen: ‘Dus ik zie er slecht uit, hè?’

Weer knik ik en ik roep: ‘Ja man, het lijkt wel of je aids hebt.’

Nog tijdens zijn geluidloze lachbui vallen de ogen van de jongen weer dicht. Langzaam glijdt hij in de richting van mijn schouder, waar hij een moment later zijn hoofd op legt. Ik sla mijn arm om hem heen en kijk naar zijn ademhaling.

Na tien minuten word ik afgelost door zijn vriend, die me met verhitte kop bedankt en me op mijn schouder slaat. Onderweg naar het meidengroepje Gulpje and the Baby Dikes kom ik Jules tegen, die net uit de gang komt gelopen. Meewarig kijkt hij me aan.

‘Heb je je weer eens onmogelijk gemaakt?’ vraagt hij zuchtend. Hij knikt in de richting van de zieke jongen op de bank. ‘Ik zie dat je als vanouds mensen met aids aan het beledigen was?’

In het kielzog van Jules komt Leonard moeizaam de disco-kelder binnengeschuifeld. Hij gaat zitten op een stoel bij een pilaar. Jules brengt hem een glas water, dat Leonard dankbaar accepteert. Langzaam valt mijn mond open. Ik kijk naar Leonard & Jules en langzaam worden me dingen helder. De pijnstilte, het moment dat je met een zweep geslagen wordt en de klap pas vijf seconden later voelt: er worden me dingen gruwelijk helder. Ik sla mezelf tegen mijn kop. Jezus, hoe kon ik zo blind zijn? Ik dacht dat... tenminste... er was mij toch door Gulpje verteld dat Leonard herstelde van een heftige vechtpartij in combinatie met een cold turkey?

Het dringt eindelijk tot me door dat Jules Leonards buddy is. Hardop zeg ik driemaal tering. Verontwaardigd loop ik naar Gulpje. De moeder-overste van haar clubje damespotten is zo ongeveer een orgasme aan het faken in Gulpjes oor als ik Gulpje van haar losruk. Ik vraag abrupt of Leonard aids heeft.

Gulpje kijkt me lachend aan, knikt verbaasd van ja en haalt haar schouders op. Omdat ik shit roep, zegt zij sussend: ‘Ach ja, Phileine, zulke dingen gebeuren, *life sucks*, maar daar waren we toch al uit?’

Ik laat haar woorden op me inwerken. Ik weet niet wat ik voel voor Leonard, maar ik heb een ontraceerbaar zwak voor slappe ex-schoonheden als hij. Ik probeer me wel eens voor de geest te halen hoe ik als kind gedacht heb dat ik later zou worden, om na te gaan of dit al dan niet is uitgekomen. Iedereen moet tussen zijn achtste en vijftiende zichzelf in de toekomst hebben gezien. Mijn vermoeden is dat deze verwachtingen in bijster weinig gevallen uitkomen. Tragisch zijn vooral de genialen, de beloften, de excessieve schoonheden, de jongens en meisjes die grootse plannen met zichzelf hebben. Altijd blijkt: schoonheden verwelken, genialen worden gemakzuchtig en beloften worden bijna nooit ingelost. Als ik kijk naar Leonard, dan zie ik vooral de jongens die hij niet is geworden (filmster, model, kunstenaar, popster, topscoorder, minnaar). Vijfentwintig, oud en afgeleefd.

‘*Life is a bitch,*’ zegt Gulpje als ze ziet dat ik naar Leonard blijf staren. Bij wijze van grap voegt ze eraan toe: ‘Maar ach wat, *it’s only Leonard.*’

Hierna giechelt ze meisjesachtig omdat haar vriendinnetje haar in haar nek streelt.

Ik blijf haar lang aankijken, waarop ze vraagt: ‘Wat?’ En nog een keer: ‘Wat?’

‘Weet je?’ zeg ik kalm en weloverwogen, ‘*Jij bent een bitch, een keiharde ongevoelige egocentrische lege ultra-bitch.*’

Samenzweerderig lacht Gulpje me toe.

‘Ja, hè?’ zegt ze.

‘Weet je wat ik me plotseling afvraag,’ antwoord ik zonder te lachen, ‘welke ouders verzinnen er godbetert de naam *Gulpje* voor hun kind? Zulke mensen zou ik echt een keer willen ontmoeten.’

Zonder te groeten ontvlucht ik de feestkelder, in mijn eentje. Waarom? Laat iemand het me uitleggen. In de Hoofdzaal kijk ik vanaf een van de drie lange balkons naar de hupsende menigte. Er wordt geklapt en gesprongen, gedraaid en gezwiept op het ritme van de pretband. Ik zie feestgangers zich aan dansen te buiten gaan, en ik sla bijna over de reling want ik erger me niet. Het is me al in jaren niet gebeurd dat ik naar een groep mensen keek zonder me te ergeren. Vroeger, dagen geleden, werd ik voortdurend bevestigd in mijn vermoeden dat ik de laatste normale mens op aarde was. Een enorme stroom

ergerniswekkend volk kruiste mijn pad: doortrapte mensen, luidruchtige mensen, mensen met angsten, mensen met spookbeelden, ongedisciplineerde mensen, aanstellerige mensen, gillende mensen, ouders, gelovige mensen, twijfelende mensen, onverdiende mensen, lelijke mensen, voortlevende miskramen, uit hun mond stinkende mensen, domme leraren, larmoyante mensen, algemene mensen enzovoort.

Ik sta naar de zaal te kijken en ik voel het verlangen erin op te gaan. Dan zie ik Max, in de buurt van het podium. Hij praat met L.T., Joanne en een paar andere toneelspelers. Ik wacht net zo lang tot hij ontdekt dat ik naar hem zwaai. Omdat Max naar boven kijkt, draaien ook L.T. en Joanne hun hoofd naar mij. Ik hou vrolijk mijn hand omhoog. Hallo, lieve vrienden van CLASS 199SIX en aanhang! Max zwaait niet terug. Niemand zwaait terug.

‘Hé sjerpa!’ roep ik opgetogen tegen Max als ik me naar beneden heb gemarteld. Max groet me met een paar korte knikjes. L.T., Joanne en de anderen staan een eindje van hem vandaan.

‘Is er wat?’ vraag ik, terwijl ik een paar vlugge danspasjes maak met mijn bovenlijf.

Max schudt zijn hoofd en zucht zichtbaar.

Het nummer van de pretband is net afgelopen, zodat Max niet hoeft te schreeuwen om duidelijk (voor iedereen die Nederlands verstaat) te antwoorden: ‘Niets is er aan de hand, behalve dat mij zojuist in verholen termen werd meegedeeld dat jij zonder me er iets van te vertellen een paar dagen geleden met L.T. hebt gevoosd. Geneukt op een bootje. Dat was dus nog voordat je op het podium mijn toneelspel met Joanne kwam verpesten, hypocriete zaadbank.’

Met grote ogen kijk ik Max aan, ik weet niets te zeggen.

‘Oeps, ja...’ zegt Max (eerder verdrietig dan verwijtend).

Ik kijk naar de grond en dan naar Max, die lijkt te hyperventileren.

‘Had ik het geweten, ja...’ begint hij te zuchten. ‘Had ik het geweten, dan had ik je vanavond echt niet uit dat hotel opgehaald. Dan had je me denk ik niet meer gezien. Hoe kon je zo achterbaks zijn? Wat je jezelf hebt toegestaan, kwam je mij publiekelijk verbieden.’

Max’ uitval komt volslagen onverwachts, maar ik verbaas me nergens meer over. Hij stapt met zijn vinger opgeheven op me af, om me daarna bij mijn jurk te pakken. Er ontstaat een dreigende situatie. Hij lijkt zich te moeten inhouden wil hij me niet slaan of schoppen. Misselijk voel ik me plotseling,

en machteloos. Max verliest zijn geduld en grijpt me beet. Net als soms in mijn dromen zijn al mijn ledematen op slot geschoten. Ik verweer me niet als hij me door elkaar schudt. Max roept en ik roep, we maken elkaar verwijten over en weer. Mijn verwijt heet Joanne, dat van Max L.T. Max schudt me door elkaar en lijdzaam onderga ik zijn aanval. Ik ben zo moe, Max, moe van alle ruzies en grensafbakeningen en oneraardse gevechten. Je doet me pijn. Max roept dat ik hem kapot probeer te maken. Ik hem kapot probeer te maken, dat is een goede. Na een korte verlamming weet ik me toch los te rukken, maar in plaats van weg te rennen draai ik me om naar Max. Wijdbeens zet ik me schrap. In de hele zaal hangt een geluidsvolle stilte als ik Max verwilderd aankijk en begin te schreeuwen: *'Don't! Push! Me! Cause! I'm close! To! The! Edge!'*

I've got all my love to give

Mijn rap wordt bedolven door een luide aankondiging over de grote boxen. Een mannenstem vertelt dat een speciale gast haar opwachting maakt, een gast op wie we allemaal zouden hebben gewacht. Hierna gaat het snel. In slechts een halve minuut stroomt de grote zaal zo vol dat Max en ik ongewild weer naar elkaar worden gedrukt. Net als ik kijkt Max verbaasd om zich heen, zo verbaasd dat hij vergeet me opnieuw pijn te doen. Onze blikken kruisen. Wat gaat er gebeuren? Duizenden feestgangers verkneukelen zich op voorhand om de mystery guest en gillen kreten als *yichaa* en *yeah*.

'And here she is...' roept de stem door de speakers, als de zaal één compacte zinderende mensenmassa is geworden. De stem wacht een paar seconden om de spanning nog verder op te bouwen.

'Ladies and gentlemen, ladies and ladies, gentlemen and gentlemen, a big round of applause for... GLORIA GAYNOR!'

Terwijl uit de coulissen een dikke dame naar voren komt lopen, stijgt er uit het publiek het hardste applaus op dat ik ooit heb gehoord, harder dan al het geklap in *The Late Show* bij elkaar. Het gegil en gejuich duurt een paar minuten; kippevel staat op mijn armen. Hoewel de ovatie niet luwt, pakt Gloria Gaynor de microfoon die in het spotlicht staat en zonder te wachten op muzikale begeleiding zet ze in: *'First I was afraid, I was petrified...'*

Ze haalt adem en vierduizend stembanden ondersteunen haar als ze zingt: *'Kept thinking I could never live without you by my side...'*

Ik kijk om me heen en ik zie op Max na werkelijk iedereen in het publiek met furieuze verbetenheid ook de resterende regels van het eerste couplet van aids-strijdlied nummer 1 meebrullen. Dan vallen er een paar tellen stilte, waarop mevrouw Gaynor uitdagend in de zaal kijkt.

‘*And...*’ zegt ze.

‘*So...*’ zegt ze iets harder.

‘*T’m...*’ zegt ze nog harder.

‘**BACK!**’ schreeuwt ze, terwijl haar band haar met een muzikale uppercut bijvalt. Een totale chaos is het gevolg. Wat er tijdens het refrein gebeurt, kan ik alleen maar omschrijven als: het Palladium stijgt op. Gehoorgangen schieten vol, zenuwstelsels raken ontregeld, slokdarmen trillen, darmkanalen springen, sluitspieren trekken aan. *I will survive!* Krijsen zieken en dragers, helpers en lopers. *I will survive!* Roepen minnaars en ouders, kinderen en beminden. *I will survive!* Schreeuwen Max en ook ik, want je hebt geen keuze in deze zaal, je bent gdvrdmm geen mens, you’re-not-fit-to-be-called-a-human-being als het je niet raakt wanneer je midden voor het podium staat en vierduizend mensen achter je hun leed, hoop, verleden, toekomst en zaligheid in één ontlading leggen. Een tornado raast door de schouwburg, het publiek wordt meegesleurd in een draaikolk van emoties. Ik kom erachter dat ik mee sta te schreeuwen. Ik schreeuw zoals ik nog nooit heb geschreeuwd, ik schreeuw naar Max, die terugschreeuwt, ik schreeuw naar L.T., die ook schreeuwt, *You’re not welcome anymore!* Krijst ik werkelijk naar Joanne de Verschrikkelijke Schreeuwlelijk, die hetzelfde naar mij krijst en naar L.T. en ook naar Max, de andere acteurs van CLASS 199SIX schreeuwen, iedereen schreeuwt, Reginald schreeuwt, naar mamma Ruth brul ik en een diep geloei weergalmt er vanuit haar haverzak, ik schreeuw naar wildvreemden, die naar mij schreeuwen, zelfs als ze verzwakt zijn en uitgeteerd en alleen nog schreeuwen met hun lippen, *You think I’ll crumble?* Gillen we tegen elkaar, *You think I lay me down and die?* Roepen we elkaar beetpakkend en tegen elkaar opspringend, ik merk aan mezelf dat ik opstijg in een resonerende ultrasone wervelstorm, *I spent oh so many nights just feeling sorry for myself* brul ik met mijn omstanders mee, juist op het moment dat ik Jules aankijk, die zijn arm om me heen legt en me even knijpt, ik knijp terug en als ik Jules verlies, knijp ik Max, en L.T. en alle anderen, ik knijp iedereen en iedereen knijpt mij, ik raak mezelf kwijt tussen zoveel mensen, er is alleen nog maar hier te schreeuwen en te dansen en te knijpen en te pakken en te draaien tussen vijfduizend lotgenoten die hun individualiteit verliezen om één luidruchtig organisme te worden, een complex veelvormig ecosysteem van schreeuwers, *I’ve got all my life to live* schreeuwt dit beest, dit liefdesmonster,

I've got all my love to give, I will survive! HEYHEY!

Pleidooi voor een aardiger samenleving

De stilte na het applaus is de stilte zoals ik me die voorstel van het moment na een bomontploffing of een vliegtuigcrash. De zaal is gelouterd en gebroken. Er wordt overal gehuild, bijna iedereen staat in een omhelzing. Ik heb het ook over Max en mij. Zijn wangen maak ik nat met mijn tranen.

‘Max?’ zeg ik, na tien seconden, als hij mijn jukbeenderen heeft drooggekust. ‘Wil je me even excuseren?’

Soms moet je doen wat je moet doen. Ik laat Max los en wurm me langs een paar uithijgende galabezoekers tot ik bij het podium sta. Mijn handen leg ik op het hout, ik duw me omhoog en haast voor ik er erg in heb, sta ik naast Gloria Gaynor in het spotlicht. Deze lijkt minder verbaasd dan ikzelf als ik naar haar toeloop en mijn armen spreid. Zonder enige terughoudendheid omhelst ze me en troost ze me zacht.

Dan – ik begrijp zelf ook niet waar ik de kalmte vandaan haal – vraag ik de microfoon die mevrouw Gaynor nog steeds in haar hand heeft. Even kijkt de zangeres mij glimlachend aan, daarna geeft ze me het ding en bereidwillig doet ze een paar stappen naar achter.

‘Dames en heren in alle mogelijke combinaties...’ begin ik tegen de menigte. Mijn haperende stem dondert onwennig door de boxen. Vijfduizend mensen kijken me aan. Aarzelend ga ik verder: ‘Het is niet mijn gewoonte om op podia te klimmen en onverwachte toespraken te houden, en eerlijk gezegd overvalt deze actie mijzelf waarschijnlijk net zo als u. Het is omdat ik zo compleet overdonderd ben door die samenzang van zojuist dat ik het aandurf het woord tot u te richten...’

Afwachtend staar ik naar de zaal. Niemand kijkt boos, niemand komt vanuit de coulissen om me te verwijderen, niemand draait de volumeknop uit, integendeel: ik krijg warme aanmoedigingen en alle galabezoekers lijken me toe te lachen.

‘Mijn naam is Phileine, ik kom uit Holland en ik ben pas zes dagen hier in Manhattan. Mijn vriend Max staat hier vlak voor het podium verschrikt naar me te kijken wat ik nu weer aan het ondernemen ben, en terecht, want hoe kort ik ook nog maar in New York ben, des te opmerkelijker heb ik me gedragen. Ik wil u iets vertellen over de relatie tussen Max en mij. De zes

dagen dat ik hier rondwandelde, hebben Max en ik eerst heftig van elkaar gehouden, toen een grootse lovers' quarrel gehad, het vervolgens mooi bijgelegd, nogmaals fabuleus ruzie gemaakt, het wederom meeslepend bijgelegd, op spetterende wijze ruzie gemaakt, het voor de derde keer majestueus bijgelegd en opnieuw ruzie gemaakt. Net, tijdens dat nummer van Gloria Gaynor, werden we weer bij elkaar gedreven, waarna ik plotseling sterk de behoefte kreeg om hier in deze entourage van een aantal zaken te getuigen, om iets te verklaren. Om Max, maar ook de zaal, de dingen uit te leggen die ik op mijn kerfstok heb...'

Het is of ik na deze opening door de zaal onmiddellijk tot galakoningin wordt gebombardeerd. Uit alle hoeken schallen mannenkelen: *'All right! Philaine!'* *'Go for it, Philaine!'* *'Come on, babe!'*

Gesterkt door deze aanmoedigingen ga ik verder: 'De conflicten tussen Max en mij hadden veel te maken met het fascinerende grensgebied tussen trouw & ontrouw, liefde & verraad. Nu wil ik op een avond als deze niet pochen op mijn kennis van de geschiedenis, maar hebben jullie wel eens van de Mesopotamische liefdeswetten gehoord?'

Daar heeft de menigte klaarblijkelijk nog nooit van gehoord, want vele feestgangers roepen dat ik die moet toelichten.

'Die Mesopotamiërs hadden het vierduizend jaar geleden uitermate verstandig bekeken, daar kunnen wij nog wat van leren. In Mesopotamië mocht een huwelijk alleen worden gesloten als er sprake was van liefde, op zich niets bijzonders. Wat de huwelijkswetgeving opmerkelijk maakte, was dat de wetgevers hadden voorzien dat de liefde tijdens het huwelijk kon tanen. Het huwelijkscontract was dan ook maar vijf jaar geldig. Na deze tijd moesten de beide partners ieder afzonderlijk voor de rechter verschijnen om te vertellen of ze al dan niet verder wilden gaan. Vonden ze het huwelijk beiden nog prima, dan werd het verdrag met vijf jaar verlengd, maar was een van de partners op de ander uitgekeken, dan scheidden hun wegen zich zonder problemen. Ik denk dat deze wetgeving een van de eerste oplossingen was voor de twee vraagstukken die alles in de liefde lijken te overheersen: is liefde eeuwig, en zijn liefde en trouw onverbrekkelijk aan elkaar gekoppeld? Sinds ik hier in New York ben, heb ik me wat die vragen betreft ronduit vreemd en buitengewoon vervelend gedragen. Wat ik voornamelijk niet begrijp is dat ik Max dingen erg kwalijk nam die ik mezelf rustig toestond...'

De trilling uit mijn stem is inmiddels verdwenen. Zonder aarzeling en wijdbeens spreek ik het Palladium toe. Gloria Gaynor staat achter me bij wijze van morele support en in de zaal krijg ik voortdurend bemoedigende knikken van de mooist uitgedoste mensen. Ook Max zie ik vooraan in de

menigte. Omringd door CLASS 199SIX kijkt hij me afwachtend aan. Ik vervolg, hoewel ik nog geen flauw idee heb wat ik wil zeggen: ‘En dat is nog maar een van de vele dingen aan mezelf die ik niet begrijp. Niet alleen tegen Max heb ik me onuitstaanbaar gedragen, bijna iedereen die ik tegenkwam, moest het ontgelden. Ik ben namelijk de eerste om overal te roepen dat ik een hekel heb aan alles en iedereen, het leven in het bijzonder. Wat ik niet begrijp is dat ik deze haat koester, terwijl het leven mij tegelijkertijd uiterst gemakkelijk afgaat. Hoewel ik het graag zou willen ben ik iemand die absoluut niet mag klagen, sterker nog: het zit mij in alle opzichten mee. Ik ben mooi, ik ben jong, ik ben gezond, ik ben rijk en ik ruik niet uit mijn mond. Toch is dit fortuin misschien een nog deprimerender gegeven dan ziekte, verdriet en tegenslag. Wie afgeleefd, hondsmoe en stinkend uit alle hoeken en gaten van zijn lichaam voor de spiegel staat, heeft recht op somberte over de meedogenloze hardheid van het leven, maar wie het zoals ik erg heeft getroffen zou zich eigenlijk met geen enkel gesprek over misère mogen bemoeien, denk ik wel eens. Als ik mezelf in de spiegel aankijk, durf ik nauwelijks toe te geven dat mijn gemoed volschiet van de vraag: wie ben ik dat ik zo mooi ben? En nu we het er toch over hebben: hoe lang duurt mijn schoonheid nog?’

Het is opmerkelijk stil na deze monoloog. Ik zie velen geroerd naar me kijken. Ook Max lijkt minder beangstigd dan zojuist. Ik neem een slok van een glas water op de elektrische piano, waarna ik verder ga: ‘Soms, in maffe contemplatieve buien, probeer ik te achterhalen waarom ik het bestaan op zo talrijke momenten zo uitermate vervelend vind, waarom zo weinig boeit en beklijft, en waarom ik nauwelijks plezier put uit de gedragingen van anderen. De wetenschap en de filosofie hebben onweerlegbaar aangetoond dat het leven een toevallig ontstaan en blind opererend proces is dat geen enkele andere zin heeft dan de zin om voort te leven (wat in de praktijk wil zeggen “eten, verdedigen en neuken”). Ik kan me voorstellen dat velen niet vrolijker van dit bewijs zijn geworden. Anderen roepen daarentegen luidruchtig: wees blij dat het leven geen zin heeft! Ik hoor tot degenen die dat ook mompelen, tot het moment dat ik bijvoorbeeld heb gedronken, dat er iemand is overleden, dat je een zwerver in zijn broek ziet poepen, of dat je rondwandelt op een gezellig rouwgala als dit en je beseft: wat onuitstaanbaar eigenlijk dat het allemaal zo nutteloos is.’

In de zaal wordt instemmend gereageerd. In een hoek bij een pilaar zie ik Leonard en Jules, die me beiden toeknikken.

‘Mijn ondervinding is: we leven in een klaterwereld van uitsluitend ijdelheid, lawaai, vermoeiende wedijver en mateloze hypocrisie, en het lachwekkende daarbij is dat het allemaal niets heeft te betekenen. Sommigen

kunnen deze richtingloosheid niet accepteren en vluchten in religies, pseudo-religies en intellectuele gewichtigdoenerij, anderen zetten schouderophalend hun televisie aan om zich te verdiepen in de hobby's van de quizkandidaten. Ik behoor tot het kamp dat alleen nog maar cynisch naar de wereld schijnt te kunnen kijken om vooral de geest niet te belasten met eenzaamheid, met tegenslagen, met zelfbedachte spookbeelden, met het verraad van vrienden, familie en beminden, en vooral niet met de agressieve verlakkerij van het gros der mensheid.'

Ik doe een stap dichterbij naar het publiek. Bij de champagnebar aan de zijkant van de zaal zie ik Gulpje, mijn vriendin Gulpje, die me om wat voor reden ook meewarig aankijkt. Zonder me hierdoor uit het veld te laten slaan vervolg ik met zachtere stem: 'En ik ben cynisch geweest, lieve toehoorders, dat kan ik niet ontkennen. In de zes dagen dat ik in deze fantastische stad rondhuppelde, heb ik zo'n beetje iedereen tegen me in het harnas gejaagd met mijn pueriele plagerijen. Ik heb me vervelend gedragen, ik heb mensen afgezeikt, ik heb gemakkelijk gepest, ik ben doelloos onaardig geweest, ik heb mensen beledigd om geen andere reden dan dat ik geen reden kon bedenken ze niet te beledigen. Ik...'

Voor het eerst tijdens mijn toespraak val ik voor langere tijd stil. Het publiek is één en al vriendelijkheid en ik word uit vele hoeken aangemoedigd.

'*Come on, Dutchy!*' roept iemand, alsof ik een tennisspeler ben die even over een dood moment moet worden geschreeuwd. Ook anderen beginnen me toe te juichen, mamma Ruth bijvoorbeeld, die nota bene naast Reginald staat.

'Ik ben tot de conclusie gekomen dat ik niet aardig ben,' serveer ik ten slotte. 'Sterker nog: ik ben een vervalste teef. Het zit me dwars, deze vaststelling. Ik vermoed dat ik mijn gedrag heb afgekeken van de mensen om me heen. Eerlijk gezegd was ik niet onder de indruk van de wereld die ik aantrof. Want waar je ook kijkt zie je: geldingsdrang, competitie, geniepig gemarchandeer, agressie en zucht naar macht. Overal wordt voorgedrongen, gesnoefd, kleinzielig geroddeld, samengezworen, je kunt het zo laag niet bedenken. Lang heb ik me daarbij neergelegd, maar zo'n feest als hier vanavond doet me beseffen dat het ook anders kan...'

Ik neem nog een slok water.

'Ik ben hier op dit podium geklommen om een daad te stellen, eindelijk eens een daad. Aanvankelijk had ik het idee om Max naar voren te roepen en hem op indringende wijze mijn liefde te verklaren voor jullie allemaal. Hoewel ik vermoed dat jullie dat fantastisch zouden vinden, leek het me bij nader inzien geen eerlijk plan. Voor een kort moment zou het natuurlijk een koddig, uiterst camperig toneelbeeld zijn geweest, een idyllisch plaatje waar

iedereen uitbundig om kon zuchten: Max en ik, ons verzoenend op een podium tegenover een uitgedoste menigte. Maar het is vals, want morgenochtend staan we weer te kibbelen, daar maak ik me geen illusies over. Ik denk heus dat die verzoening tussen Max en mij er komt, maar niet waar jullie bij zijn, omdat jullie er ook niet bij zullen zijn als het weer misgaat. En of we over vijf jaar nog bij elkaar zijn, durf ik al helemaal niet te zeggen.'

Een kort moment wordt er in enkele hoeken geaaaahd.

'Nee, ik had een andere ingeving toen ik dit podium beklom. De daad die ik wil stellen gaat ons allemaal aan. Mijn uiteindelijke vraag: waarom is het leven zo'n *bitch*? Dat was de vraag die zich vanavond bij me opdrong. Als het leven van zichzelf al hard genoeg is vanwege dodelijke ziektes en andere ongemakken, waarom maken we het dan nog veel harder? Ik bedoel: waarom moeten we voortdurend onverwachte strijd voeren met beminden en collega's? Waarom moeten we almaar concurreren, elkaar de loef afsteken of altijd willen winnen? Waarom gedragen we ons zo opgefokt in het verkeer? Waarom gedragen we ons überhaupt zo kinderachtig? Waarom kunnen we alleen maar denken in termen van rangordes, top-tienen, kongsi's, successen, helden, Nobelprijzen, hypes, bestsellers, kijkcijfers? Kunnen we dan echt niet meer oprecht zijn en moeten we ons altijd verschuilen achter cynisme, ironie, satire, sarcasme?'

Ik spreid mijn armen, het gaat vanzelf.

'We zijn hier met vijfduizend mensen, ofwel met één miljoenste deel van de wereldbevolking. Dat is niet veel, maar het is een begin. Wij kunnen een beweging in gang zetten. Ik zou een pleidooi willen houden voor een aardiger samenleving. Ik wil pleiten voor meer tolerantie, minder geldingsdrang, minder haast, minder lawaai en meer aandacht voor elkaar. U moet zich eens voorstellen wat er zou gebeuren als de geest die hier vanavond in het Palladium heerst, zich uitspreidt over andere steden en dorpen. Dan kan de wereld beter worden, daar ben ik van overtuigd. De geest van vrijheid gekoppeld aan verzorging van de ander, de geest van uitbundigheid gekoppeld aan instemming met het onafwendbare verval. Laat deze gedachte zich verspreiden als een druppel wijn in de zee!'

Even stokken mijn woorden, in de zaal begint iemand te klappen en iemand anders roept enthousiast: *Yichaa!* Deze bijval mondt uit in een groots applaus. Als dit is weggeëbd, kijk ik zuchtend in de zaal.

'Ik dank u voor deze steun, werkelijk, het doet me deugd dat u hetzelfde voelt als ik. Ik wil besluiten met te vertellen...'

Ik laat een stilte vallen.

‘Met te vertellen dat wat ik zojuist propageerde in feite alleen maar een excuus was om te ontkomen aan wat ik al een hele tijd *eigenlijk* probeer te zeggen...’

Ik kijk naar Max, naar Jules, naar L.T. & Joanne, naar de familie Ruth, naar Leonard. Ik kijk naar d’n hoofdknik-kende Gulp. Ik kijk ten slotte weer naar Max, mijn liefde.

‘Wat ik *eigenlijk* wil zeggen...’

Ik zucht en zoek naar woorden. Na lang peinzen en persen met de spieren rond mijn mond weet ik eindelijk, behoorlijk spastisch, uit te brengen: ‘Wat ik *eigenlijk* wil zeggen is dat het me spijt hoe vervelend en cynisch ik me de afgelopen dagen heb gedragen. Dat het me spijt en dat ik alles terugneem.’

Ik slik hoorbaar.

‘Ik bied mijn verontschuldigen aan. Ik zeg sorry. Sorry, Max. Sorry, mensen,’ fluister ik en iets harder – misschien té hard – voeg ik eraan toe: ‘Sorry dat ik besta.’

AFTITELING

VERANTWOORDING

Ja, ik heb mij tijdens het schrijven van deze roman laten inspireren door vele (literaire) werken van anderen, met name door *Romeo & Juliet* van William Shakespeare en de vertaling van dit stuk van Gerrit Komrij. Soms heb ik zelfs geciteerd zonder bronvermelding. Schande! Sorry.

Ronald Giphart